

„Spektakularno!
Šeldon u svom
najboljem izdanju.“

- Buklist

JUTRO, PODNE, NOĆ

Sidni Šeldon

bestseler *Njujork tajmsa*

www.vulkani.rs

Sidni Šeldon

JUTRO,
PODNE, NOĆ

*Naziv originala: Sidney Sheldon - Morning, noon & night
Prevela Nataša Andrić*

Beograd, 2015.

Za Kimberli, s ljubavlju

*Daj jutarnjem suncu da ogreje
Tvoje srce dok si mlad
I nek blagi podnevni vetrovi
Ohlade tvoju strast,
Ali se noći čuvaj,
Jer smrt tamo vreba,
Čeka, čeka, čeka.*

ARTHUR REMBO

JUSTO

Prvo poglavlje

Dmitrij upita: „Znate li da nas prate, gospodine Stanforde?“

„Znam.“ Bio je svestan uhoda poslednja dvadeset četiri sata.

Dva čoveka i žena behu nehajno odeveni u pokušaju da se stope s letnjim turistima koji su u rano jutro šetali kaldrmisanim ulicama, ali je bilo teško ostati neupadljiv u tako malom mestu kao što je utvrđeno selo Sen Pol de Vans.

Hari Stanford isprva ih je primetio zato što su delovali isuviše obično i previše se trudili da ne gledaju u njega. Kud god bi se okrenuo, u pozadini je bilo jedno od njih.

Hari Stanford predstavljao je laku metu za praćenje. Bio je visok sto osamdeset tri centimetra, sede kose koja mu je padala preko okovratnika i aristokratskog, gotovo zapovedničkog lica. Društvo su mu pravili zanosna mlada brineta, snežnobeli nemački ovčar i Dmitrij Kaminski, telohranitelj visok preko sto devedeset, nabijenog vrata i kosog čela. *Teško nas je izgubiti*, pomisli Stanford.

Znao je ko ih je poslao i zašto, pa ga je obuzeo osećaj neposredne opasnosti. Odavno je naučio da veruje svojim instinktima. Zahvaljujući instinktima i intuiciji, postao je jedan od najbogatijih ljudi na svetu. Magazin *Forbs* procenio je vrednost firme *Stanford enter-prajzis* na šest milijardi dolara, dok je na listi časopisa *Fortjun*, među pet stotina najvećih američkih preduzeća, vrednost njegovog dosegla celih sedam. I *Vol strit džurnal* i *Barom* i *Fajnenšel tajms* napravili su prikaze o Hariju Stanfordu, nastojeći da objasne njegovu tajanstvenost, neverovatnu nadarenost za biranje pravog trenutka i neizrecivu pronicljivost koje su stvorile džinovsku firmu *Stanford enterprajzis*. Nijednom novinaru to nije u celosti uspeo.

Svi su se saglasili o Stanfordovoj gotovo opipljivoj, manijakalnoj energiji. Bio je neumoran. Njegova filozofija bila je jednostavna: dan bez sklopljenog posla uzaludno je utrošen. Iscrpljivao je svoje suparnike, osoblje i svakog drugog ko je s njim dolazio u dodir. Bio je fenomen, veći od života. O sebi je mislio kao o religioznom čoveku. Verovao je u boga, a taj bog u kojeg je verovao želeo je da Stanford bude imućan i uspešan, i da njegovi neprijatelji zauvek nestanu.

Hari Stanford bio je javna ličnost i štampa je o njemu znala sve.

Hari Stanford bio je povučen čovek i štampa o njemu nije znala ništa. Pisalo se o njegovoj harizmi i rasipničkom životu, o njegovom ličnom avionu i jahti, o kućama koje je posedovao u Houb Saundu, Maroku, na Long Ajlandu, u Londonu, na jugu Francuske i, svakako, o veličanstvenom imanju, Rouz Hilu, u oblasti Bek Bej u Bostonu. Ipak, pravi Hari Stanford ostao je zagonetka.

„Kuda idemo?“, upita žena.

Bio je prezauzet da bi odgovorio. Par na drugoj strani ulice primenjivao je tehniku unakrsne zamene, pa je upravo ponovo zamenio partnere. Zajedno s osećajem opasnosti, Stanford beše preplavljen dubokim gnevom, zato što su mu dirali u privatnost. Usudili su se da dođu za njim, tu, u njegovo tajno utočište u kom se skrivao od ostatka sveta.

Sen Pol de Vans je živopisno srednjovekovno selo koje svoju drevnu magiju ispreda na vrhu brežuljka Primorskih Alpa, smeštenom u unutrašnjosti, između Kana i Nice. Okruženo je divnim i očaravajućim predelom koji čine brda i doline prekriveni cvećem, voćnjacima i borovim šumama. Samo selo, s mnoštvom umetničkih ateljea, galerija i prekrasnih starinarnica, predstavlja magnet za turiste iz celog sveta.

Hari Stanford i njegova družina skrenuše u Ulicu Grande.

Stanford se obrati ženi: „Sofija, voliš li muzeje?“

„Da, *caro*.“ Jedva je čekala da mu udovolji. Nikada nije upoznala nikoga nalik na Harija Stanforda. *Samo dok ispričam prijateljicama o njemu. Mislila sam da o seksu nemam više šta da naučim, ali, bože moj, on je toliko kreativan! Iscrpljuje me!*

Popeli su se do Zadužbine Mag i upustili se u razgledanje čuvene zbirke slika Bonara i Šagala, i mnogih drugih savremenih umetnika. Kad se Hari Stanford nehajno osvrnuo naokolo, spazio je ženu na drugom kraju galerije kako pomno proučava Miroovo platno.

Stanford se okrenu ka Sofiji: „Jesi li gladna?“

„Jesam ako si i ti.“ *Ne smem biti napadna.*

„Izvršno. Ručaćemo u Zlatnom golubu.“

Zlatni golub beše jedan od Stanfordovih najdražih restorana. Bila je to kuća iz šesnaestog veka na ulazu u staro selo, pretvorena u hotel i restoran. Stanford i Sofija seduše za sto u bašti, pored bazena, gde se Stanford mogao diviti Braku i Kalderu.

Princ, beli nemački ovčar, ležao mu je kraj nogu, neprestano na oprezu. Taj pas bio je zaštitni znak Harija Stanforda. Svuda je išao s njim. Pričalo se da bi na zapovest Harija Stanforda životinja nekome pokidala grkljan. Niko nije želeo da proveri istinitost te glasine.

Dmitrij je sedeo sam za stolom nadomak ulaza u hotel i pažljivo motrio ostale goste dok su dolazili i odlazili.

Stanford se obrati Sofiji: „Hoću li da poručim i za tebe, draga moja?“ „Molim te.“

Hari Stanford ponosio se time što je gurman. Naručio je za oboje zelenu salatu i *fricassee de lotte*, paprikaš od manića.

Dok im je konobar posluživao glavno jelo, Danijel Ru, koja je vodila hotel sa svojim mužem Fransoom, priđe njihovom stolu i nasmeši se. „*Bonjour*. Je li sve u redu, gospodine Stanforde?“

„Divno je, madam Ru.“

A tako će i biti. *Oni su tek patuljci koji pokušavaju da obore diva. Čeka ih veliko razočaranje.*

Sofija reče: „Nisam nikada bila ovde. Ovo selo stvarno je prelepo.“ Stanford obrati pažnju na nju. Dmitrij ju je odabrao za njega dan ranije u Nici.

„Gospodine Stanforde, doveo sam vam nekoga.“

„Je li bilo problema?“ upitao je Stanford.

Dmitrij se široko osmehnuo. „Nikakvih.“ Spazio ju je u predvorju Hotela *Negresko* i potom joj prišao.

„Izvinite, da li govorite engleski?“

„Da.“ Imala je melodičan italijanski naglasak.

„Čovek za koga radim voleo bi kad biste večerali s njim.“ Negodovala je uvređeno. „Ja nisam *puttana*¹. Ja sam glumica“, rekla je ogorčeno. Zapravo, samo se nakratko pojavila u poslednjem filmu Pupija Avatija i odigrala ulogu s dve rečenice u filmu Đuzepa Tornatorea. „Zašto bih večerala s nekim nepoznatim?“

Tada je Dmitrij izvadio svežanj novčanica od sto dolara. Ugurao joj je pet u ruku. „Moj prijatelj veoma je velikodušan. Ima jahtu i usamljen je.“ Posmatrao je kako joj se izraz lica menja, od ozlojeđenosti, preko radoznalosti, do zanimanja.

„Igrom slučaja, u pauzi sam između dva snimanja.“ Osmehnula se. „Verovatno mi ne bi naškodilo da večeram s vašim prijateljem.“ „Odlično. Biće mu drago.“

„A gde je on?“

„U Sen Pol de Vansu.“

Dmitrij je dobro izabrao. Italijanka. U kasnim dvadesetim. Senzualnog, mačjeg lica. Privlačne građe, s punim grudima. Dok ju je gledao preko stola, Hari Stanford odluči.

„Voliš li da putuješ, Sofija?“

„Obožavam.“

„Sjajno. Poći ćemo na jedno malo putovanje. Izvini za trenutak.“

Sofija ga je posmatrala dok je ulazio u restoran, uputivši se ka telefonskoj govornici ispred toaleta za muškarce.

Stanford ubaci žeton u prorez i okrenu nekoliko brojeva. „Molim centralu u marini.“

Nekoliko sekundi kasnije glas reče: „*Cest l'operatrice maritime.*“² „Želeo bih da uspostavim vezu s jahtom *Plavo nebo*. V-B-L-9-8-0...“ Razgovor je potrajao pet minuta, a pošto je završio, Stanford pozva aerodrom u Nici. Ovog puta razgovor beše kraći.

Obavivši telefonski razgovor, Stanford reče nešto Dmitriju i ovaj brzo napusti restoran. Zatim se vratio Sofiji. „Jesi li spremna?“ „Jesam.“

„Prošetajmo.“ Beše mu potrebno vreme da razradi plan.

Dan je bio savršen. Sunce je bacalo ružičaste zrake na oblake na horizontu, a reke srebrne svetlosti tekle su ulicama.

Šetali su Ulicom Grande, prošli pokraj Egliz, prelepe crkve iz dvanaestog veka, pa zastali kod pekare ispred Luka da kupe sveže ispečen hleb. Kad su se opet našli na ulici, jedno od troje uhoda stajalo je ispred, praveći se da brižljivo proučava crkvu. Takođe, čekao ih je Dmitrij.

Hari Stanford predade hleb Sofiji. „Zašto ovo ne odneseš kući? Doći ću za nekoliko minuta.“

„U redu.“ Osmehnula se i tiho rekla: „Požuri, *caro*.“

Stanford ju je gledao kako odlazi, a potom gestom pozva Dmitrija. „Šta si otkrio?“

„Žena i jedan od muškaraca odsedaju u *Amou*, na putu za La Kol.“ Hari Stanford znao je to mesto. Bila je to seoska kuća okrečena u belo, s voćnjakom, na kilometar i po zapadno od Sen Pol de Vansa. „A drugi?“

„U *Ma dArtinjju*.“ *Ma dArtinji* beše provansalska vila na obronku

udaljenom oko tri kilometra zapadno od Sen Pol de Vansa.

„Šta želite da uradim s njima, gospodine?“

„Ništa. Ja ću se postarati za njih.“

Vila Harija Stanforda nalazila se u Ulici Kaset, odmah do gradske skupštine, u području koje su krasile uske kaldrmisane ulice i veoma stare kuće. Beše to zgrada na pet nivoa, sagrađena od starog kamena i maltera. Dva nivoa ispod glavne kuće nalazili su se garaža i stari podrum, korišćen za čuvanje vina. Kameno stepenište vodilo je do spavaćih soba na spratu, kancelarije i krovne terase prekrivene pločicama. Čitava kuća bila je opremljena francuskim antikvitetima i ispunjena cvećem.

Kada se Stanford vratio u vilu, Sofija ga je čekala u njegovoj spavaćoj sobi. Bila je naga.

„Šta te je toliko zadržalo?“ prošaputala je.

Kako bi preživela, Sofija Mateo često je između filmskih uloga zarađivala kao pratnja, pa je navikla da lažira svršavanje kako bi udovoljila klijentima. Međutim, s ovim čovekom nije imala potrebe da se pretvara. Bio je nezasić, pa je samu sebe iznenađivala serijama orgazama.

Kada su se naposletku sasvim izmorili, Sofija obavi ruke oko njega i srećno promrmlja: „Mogla bih ovde ostati zauvek, *caro*.“

I ja bih voleo da mogu, pomisli Stanford mračno.

Večerali su u Kafeu *De la Plas* na Trgu generala De Gola, blizu ulaza u selo. Hrana beše izvrsna, a opasnost je za Stanforda samo pridoda-vala slast jelu.

Pošto su večerali, uputiše se nazad ka vili. Stanford je hodao polako, kako bi omogućio progoniteljima da ga prate.

U jedan sat po ponoći, čovek koji je stajao na drugoj strani ulice gledao je kako svetla u vili počinju da se gase, jedno po jedno, sve dok i poslednje nije utrnulo, a zgrada se našla u potpunosti tami.

U pola pet ujutro Hari Stanford uđe u gostinsku sobu u kojoj je Sofija spavala. Nežno ju je prodrmao. „Sofija?“

Otvorila je oči i pogledala naviše u njega, s osmehom punim iščekivanja, a zatim se namršti. Bio je potpuno odeven. Ona se uspravi u sedeći položaj. „Nešto nije u redu?“

„Ne, draga moja. Sve je u redu. Rekla si da voliš da putuješ. Pa, upravo krećemo na jedan mali put.“

Sada se već sasvim razbudila. „U ovo doba?“

„Da. Moramo biti vrlo tihi.“

„Ali...“

„Požuri.“

Petnaest minuta kasnije, Hari Stanford, Sofija, Dmitrij i Princ spuštali su se kamenim stepeništem u podrumsku garažu u kojoj beše parkiran smeđi *reno*. Dmitrij bešumno otvori vrata garaže i pogleda na ulicu. Izuzev Stanfordovog belog *korniša*, delovala je pusto. „Sve je čisto.“

Stanford se okrenu ka Sofiji: „Odigraćemo jednu igricu. Ti i ja ući ćemo pozadi u *reno* i leći na pod.“

Ona ga pogleda razrogačenih očiju. „Zašto?“

„Već neko vreme prate me agenti konkurenta“, odgovori on ozbiljno. „Trebalo da sklopim veoma veliki posao, a oni nastoje da saznaju pojedinosti. Ako u tome uspeju, izgubiću mnogo novca.“

„Razumem“, uzvratila Sofija. Nije imala blagu predstavu o čemu joj govori.

Pet minuta kasnije izašli su iz sela i grabili putem ka Nici. Čovek koji je sedeo na klupi posmatrao je smeđi *reno* dok je ubrzavao kroz kapiju na ulazu u selo. Za volanom beše Dmitrij Kaminski, a pored njega Princ. Čovek žurno izvadi mobilni telefon i počeo da bira brojeve.

„Mogli bismo imati problema“, kazao je ženi.

„Kakvih problema?“

„Smeđi *reno* upravo je prozujao kroz kapiju. Vozio je Dmitrij Kaminski, a u automobilu je bio i pas.“

„Stanford nije bio unutra?“

„Nije.“

„Ne verujem. Njegov telohranitelj nikada ga ne ostavlja noću, kao što se ni taj pas nipošto ne odvaja od njega.“

„Da li mu je *korniš* i dalje parkiran pred vilom?“, upita drugi čovek poslat da prati Harija Stanforda.

„Jeste, ali se može desiti da je zamenio automobile.“

„Ili je možda reč o triku! Pozovi aerodrom.“

Za nekoliko minuta već su uspostavili vezu s kontrolnim tornjem. „Avion mesjea Stanforda? *Oui*. Stigao je pre jednog sata i rezervoar mu je već dopunjen gorivom.“

Posle pet minuta dvoje pripadnika tima za nadzor krenulo je prema aerodromu, dok je treći ostao da drži na oku usnulu kuću Harija Stanforda.

Kada je smeđi *reno* prošao kroz La Kol si Lu, Stanford pređe na sedište. „Sada možemo da sedimo“, reče on Sofiji. Zatim se obrati Dmitriju: „Aerodrom u Nici. Brzo.“

Drugo poglavlje

Pola sata kasnije, na aerodromu u Nici, preuređeni *boing 727* polako je rulao pistom prema tački uzletanja. Gore u tornju, kontrolor leta reče: „Svakako im se žuri da se uzdignu sa zemlje. Pilot je već triput tražio odobrenje za poletanje.“

„Čiji je to avion?“

„Pripada Hariju Stanfordu. Kralju Midi lično.“

„Biće da se sprema da zgrne još koju milijardu.“

Kontrolor isprati uzletanje *lirdžeta*, pa uze mikrofon. „*Boing 8-9-5 plavi*, ovde kontrolni toranj Nice. Imate dozvolu za uzletanje. Pet levo. Posle uzletanja skrenite desno prema 1-4-0.“

Pilot i kopilot Harija Stanforda pogledaše se s olakšanjem. Pilot pritisnu dugme na mikrofonu. „Primljeno. *Boing 8-9-5 plavi* spreman za poletanje. Skrenućemo ka 1-4-0.“

Trenutak kasnije ogromni avion zagrme pistom i vinu se u sivo jutarnje nebo.

Kopilot ponovo progovori u mikrofon: „*Boing 8-9-5 plavi* uzleto. Dižemo se preko tri hiljade na visinu leta 7-0.“

Zatim se obrati pilotu: „Uh! Matorom Stanfordu baš se žurilo da uzletimo, zar ne?“

Pilot slegnu ramenima. „Nije na nama da se pitamo, na nama je da činimo i mremo³. Kako je on tamo pozadi?“

Kopilot ustade, priđe vratima kokpita i pogleda u kabinu. „Odmara se.“

Iz automobila su ponovo pozvali kontrolni toranj.

„Avion gospodina Stanforda... Da li je još na tlu?“

„Ne, mesje. Uzleto je.“

„Da li je pilot dao plan leta?“

„Svakako, mesje.“

„Kuda se zaputio?“

„Trebalo da sleti na Aerodrom *Kenedi*.“

„Hvala.“ Okrenu se ka svom saradniku. „*Kenedi*. Naši ljudi sačekaju ga tamo.“

* * *

Kada je *reno* prošao pored oboda Monte Karla, ubrzavajući prema

italijanskoj granici, Hari Stanford reče: „Dmitriju, nema nikakvih izgleda da nas prate?“

„Nema, gospodine. Rešili smo ih se.“

„Dobro.“ Hari Stanford zavalu se u sedište i konačno se opusti. Nije bilo razloga za brigu. Pratiće avion. Ponovo je razmotrio situaciju u mislima. Zapravo, radilo se o tome šta su saznali i kada. Bili su to šakali na tragu lava, u nadi da će ga nekako oboriti. Hari Stanford osmehnu se za sebe. Potcenili su čoveka na kojeg su se namerili. Drugi koji su načinili tu grešku skupo su za nju platili. I ovog puta neko će platiti. On je Hari Stanford, prisni prijatelj predsednika i kraljeva, dovoljno moćan i bogat da sruši ekonomiju desetine zemalja. Pa ipak...

* * *

Boing 727 leteo je iznad Marselja. Pilot reče u mikrofoni: „Marselju, *boing 8-9-5 plavi* sada je kod vas. Penjemo se s visine leta 1-9-0 na visinu leta 2-3-0.“

„Primljeno.“

Reno je stigao u San Remo nedugo posle svitanja. Harija Stanforda su za njega vezivale drage uspomene, ali se grad u međuvremenu umnogome promenio. Stanford se sećao vremena kada to beše otmeno mesto s prvorazrednim hotelima i restoranima, i kazinom u kojem je nošenje crne kravate bilo obavezno, a za večer se moglo izgubiti ili dobiti čitavo malo bogatstvo. Sada je San Remo podlegao zahtevima turizma, pa su se glasni posetioci kockali obučeni u košulje.

Reno se približavao luci koja se nalazila oko osamnaest kilometara od francusko-italijanske granice. Postojale su dve marine u luci, Porto Sole na istoku i Porto Komunale na zapadu. U Porto Soleu dežurni mornarički službenik usmeravao je pristajanje i isplavlavanje. U Porto Komunaleu nije bilo službenika.

„U koju?“, upita Dmitrij.

„Porto Komunale“, odgovori Stanford. *Što manje ljudi u blizini, to bolje.*

„Razumem, gospodine.“

Pet minuta kasnije automobil se zaustavio pored *Plavog neba*, sjajne motorne jahte dugačke pedeset pet metara. Kapetan Vakaro i posada koju je sačinjavalo dvanaest članova behu postrojeni na

palubi. Kapetan požuri niz most da pozdravi pridošlice.

„Dobro jutro, gospodine Stanforde“, reče kapetan Vakaro. „Uzećemo vaš prtljag i...“

„Nema prtljaga. Otisnimo se.“

„Da, gospodine.“

„Samo trenutak.“ Stanford je proučavao posadu. Zatim se namršti. „Čovek s kraja. Nov je, je li tako?“

„Jeste, gospodine. Naš sobar razboleo se na Kapriju, pa smo uzeli ovog. Ima izvrsne...“

„Rešite ga se“, naredi Stanford.

Kapetan ga zbunjeno pogleda. „Da ga se...“

„Isplatite ga. Hajdemo odavde.“

Kapetan Vakaro klimnu glavom. „U redu, gospodine.“

Pošto se osvrnuo oko sebe, Harija Stanforda ponovo obužeše zle slutnje. Gotovo je mogao da ispruži ruku i dodirne opasnost u vazduhu. Nije želeo nikakve nepoznate osobe u svojoj blizini. Kapetan Vakaro i njegova posada bili su s njim već godinama. Imao je pove-renja u njih. Okrenuo se da pogleda devojkicu. Budući da ju je Dmitrij nasumice odabrao, nije mogla biti opasna. Kad je reč o Dmitriju, taj verni telohranitelj spasao mu je život više nego jednom. Stanford se obrati Dmitriju: „Ostani uz mene.“

„Jasno, gospodine.“

Stanford uze Sofiju podruku. „Ukrcajmo se, draga.“

Dmitrij Kaminski stajao je na palubi i posmatrao posadu dok se pripremala za isplavlavanje. Pogledom je pretražio luku, ali ne ugleda ništa zbog čega bi se trebalo uznemiravati. S obzirom na to da beše rano jutro, događalo se malo toga. Veliki brodski motori zabrujaše i jahta zaplovi.

Kapetan priđe Hariju Stanfordu. „Niste mi rekli kuda idemo, gospodine Stanforde.“

„Ne, nisam, zar ne, kapetane?“ Razmišljao je nekoliko časaka. „U Portofino.“

„Svakako, gospodine.“

„Da ne zaboravim, želim da uopšte ne koristite radio-vezu.“ Kapetan Vakaro se namršti. „Bez radio-veze? U redu, gospodine, ali šta ako...“

Hari Stanford odgovori: „Ne brinite za to. Samo učinite kako sam

vam rekao. Takođe, ne želim da iko koristi satelitske telefone.“

„U redu, gospodine. Hoćemo li se zadržavati u Portofinu?“

„O tome ću vas naknadno obavestiti, kapetane.“

Hari Stanford povede Sofiju u razgledanje jahte. Ona beše jedan od njegovih najdražih poseda, pa je uživao da je pokazuje. Bio je to brod čija je lepota oduzimala dah. Imao je raskošno uređen glavni apartman s dnevnom sobom i kancelarijom. Kabinet je bio prostran i udoban, opremljen sofom, foteljama i radnim stolom na kome je bilo dovoljno opreme da se upravlja omanjim gradom. Na zidu se isticala velika elektronska geografska karta na kojoj je mali pokretni brod pokazivao trenutni položaj jahte. Kroz klizna staklena vrata odatle se izlazilo na verandu, gde behu ležaljka i sto sa četiri stolice. Ograda od tikovine okruživala je terasu. Kada je vreme dozvoljavalo, Hari Stanford imao je običaj da tu doručkuje.

Brod je imao šest luksuznih kabina za goste, s ručno oslikanim svilenim zastorima, velikim panoramskim prozorima i kupatilima sa džakuzijem. Velika biblioteka beše čitava obložena panelima od drveta koa.

Trpezarija je mogla da primi šesnaestoro gostiju. Potpuno opremljena sala za fitnes nalazila se na donjoj palubi. Jahta je uz to imala i vinski podrum i dvoranu savršenu za prikazivanje filmova. Hari Stanford beše vlasnik jedne od najvećih svetskih zbirki pornografskih filmova. Oprema na celom brodu bila je izuzetna, a slikama na zidovima mogao bi se podičiti svaki muzej.

„Eto, sada si videla najveći deo jahte¹¹, reče Stanford Sofiji po završetku obilaska. „Sutra ću ti pokazati ostatak.“

Ona beše preplavljena strahopoštovanjem. „Nikada nisam videla ništa slično ovome! To je... to je nalik na neki grad!“

Njeno oduševljenje izmami osmeh Hariju Stanfordu. „Poslužitelj će te sprovesti do tvoje kabine. Smesti se udobno. Moram još nešto da obavim.“

Hari Stanford vratio se u kancelariju i proverio položaj jahte na elektronskoj zidnoj karti. *Plavo nebo* nalazilo se u Ligurskom moru i plovilo je na severoistok. *Neće znati kuda sam otišao*, pomisli Stanford. *Čekaće me na „Kenediju“*. *Čim stignemo u Portofino, sve ću srediti*.

Na visini od deset i po hiljada metara, pilot *boinga 727* primao je nova uputstva. „*Boing8-9-5plavi*, imate dozvolu za direktan pristup

gornjoj ruti D-I-N četrdeset, kako je i prijavljeno.“

„Primljeno. *Boing 8-9-5plavi* ima dozvolu za direktan pristup gornjoj ruti D četrdeset, prema planu.“ Pilot se obrati kopilotu: „Sve u redu.“

Pilot se protegnu, ustade i ode do vrata kabine. Pogleda u prostor za putnike.

„Kako je naš putnik?“ , upita kopilot.

„Meni se čini da je gladan.“

Treće poglavlje

Ligurska obala je italijanska rivijera koja se u polukrugu proteže od francusko-italijanske granice do Đenove, a zatim nastavlja na jug do Zaliva Specija. Na tom prelepom, dugačkom obalskom pojasu i njegovim svetlucavim vodama nizale su se slavne luke Portofma i Vernace, a iza njih behu Elba, Sardinija i Korzika.

Jahta *Plavo nebo* približavala se Portofinu, koji je čak i s velike udaljenosti činio izuzetan prizor s obroncima obraslim maslinama, borovima, čempresima i palmama. Hari Stanford, Sofija i Dmitrij stajali su na palubi i proučavali sve bližu obalu.

„Jesi li često boravio u Portofinu?“, upita Sofija.

„Nekoliko puta.“

„Gde se nalazi tvoj pravi dom?“

Previše lično pitanje. „Uživaćeš u Portofinu, Sofija. Grad je zaista predivan.“

Tada im priđe kapetan Vakaro. „Hoćete li ručati na brodu, gospodine Stanforde?“

„Ne. Ručaćemo u *Splendidu*.“

„U redu. Treba li da se pripremimo za isplavljanje odmah posle ručka?“

„Ne. Uživajmo malo u lepoti mesta.“

Kapetan Vakaro zbunjeno ga je posmatrao. Hariju Stanfordu se u jednom trenutku silno žurilo, a već u sledećem činilo se da ima na raspolaganju sve vreme ovoga sveta. Šta je tek sa zabranom upotrebe radio-veze? Nečuveno! *Pazzo!*

Kada je bačeno sidro u spoljnom pojasu luke, Stanford, Sofija i Dmitrij ukrcali su se u gliser i uputili ka obali. Malena luka odisala je šarmom, s raznovrsnim zanimljivim radnjama i malim restoranima na otvorenom, načičkanim duž jedne jedine ulice koja je vodila u brda. Desetak ribarskih čamaca beše izvučeno na šljunkovitu plažu.

Stanford kaza Sofiji: „Ručaćemo u hotelu na vrhu brda. Odatle se pruža divan pogled.“ Klimnuo je glavom prema taksiju parkiranom iza pristaništa. „Kreni taksijem tamo, a ja ću ti se pridružiti za nekoliko minuta.“ Dao joj je nešto lira.

„U redu, *caro*.“

Ispratio ju je pogledom dok je odlazila, a zatim se okrenuo ka

Dmitriju. „Moram da telefoniram.“

Ali ne s broda, pomisli Dmitrij.

Njih dvojica odoše do dveju telefonskih govornica pokraj doka. Dmitrij je posmatrao Stanforda kako ulazi u jednu od njih, podiže slušalicu i ubacuje novčić.

„Centrala? Molim vas da me povežete sa *Union bankom Švajcarske* u Ženevi.“

Neka žena približavala se drugoj govornici, no Dmitrij istupi pred nju i prepreči joj put.

„Oprostite“, reče ona. „Ja bih...“

„Čekam poziv.“

Iznenadeno ga je pogledala. „Oh.“ Zatim s nadom pogleda u govornicu u kojoj je stajao Stanford.

„Ne bih čekao da sam na vašem mestu“, progundā Dmitrij. „Razgovaraće on još dugo.“

Žena slegnu ramenima i ode.

„Halo?“

Dmitrij je posmatrao Stanforda kako govori u slušalicu.

„Piteru? Imamo mali problem.“ Stanford zatvori vrata govornice. Govorio je veoma brzo, a Dmitrij nije mogao da čuje šta priča. Po završetku razgovora Stanford spusti slušalicu i otvori vrata.

„Da li je sve u redu, gospodine Stanforde?“, upita Dmitrij.

„Hajdemo na ručak.“

Splendid je dragi kamen Portofina, hotel s veličanstvenim panoramskim pogledom na smaragdni zaliv u podnožju brežuljka. Ugošćuje samo najimućniju klijentelu i ljubomorno čuva svoj ugled. Hari Stanford i Sofija ručali su na terasi.

„Želiš li da naručim za tebe?“, upita je Stanford. „Ovde imaju neke specijalitete za koje verujem da bi ti se mogli dopasti.“

„Molim te“, odgovori Sofija.

Stanford poruči *trenette alpesto*, lokalnu testeninu s pestom, teletinu i fokaču, slani hleb tipičan za tu oblast.

„I donesite nam bocu *srama* iz osamdeset osme.“ Zatim se obrati Sofiji: „To vino dobilo je zlatnu medalju na Međunarodnom sajmu vina u Londonu. Vinograd pripada meni.“

Osmehnula se. „Kakva sreća.“

Sreća nije imala nikakve veze s tim. „Verujem da je čovek

predodređen da uživa u gastronomskim zadovoljstvima ovoga sveta.“ Uze je za ruku. „Kao i u drugim zadovoljstvima.“

„Ti si neverovatan čovek.“

„Hvala.“

Stanforda je uzbuđivalo divljenje lepих žena. Ova beše dovoljno mlada da mu bude kćerka, što ga je još više uzbuđivalo.

Kad su završili ručak, Stanford pogleda Sofiju i široko se osmehnu. „Hajdemo nazad na jahtu.“

„O, da!“

* * *

Hari Stanford bio je svestran ljubavnik, strastven i spretan. Njegov veoma naglašen ego činio je da se više stara o tome kako da zadovolji ženu nego sebe. Znao je kako da pobudi ženine erogene zone, pa je vođenje ljubavi pretvarao u senzualnu simfoniju koja je njegove ljubavnice uzdizala do visina koje nikada ranije nisu dosegnule.

Proveli su popodne u Stanfordovom apartmanu, a kad su prestali da vode ljubav, Sofija beše iznurena. Hari Stanford se obuče i ode do komandnog mosta, da porazgovara s kapetanom Vakarom.

„Želite li da produžimo do Sardinije, gospodine Stanforde?¹¹, upita ga kapetan.

„Zaustavimo se najpre na Elbi.“

„U redu, gospodine. Da li je sve kako treba?“

„Jeste“, odgovori Stanford. „Sve je kako valja.“ Ponovo je osetio uzbuđenje, pa pođe natrag u Sofijinu kabinu.

Stigli su na Elbu sledećeg popodneva i usidrili se u Portoferaju.

Čim se *boing 727* našao u vazдушnom prostoru Severne Amerike, pilot se javi kontroli leta.

„Centar Njujork, ovde *boing 8-9-5 plavi*. Kod vas smo. Spuštamo se s visine leta 2-6-0 na visinu leta 2-4-0.“

Glas iz njujorškog centra kontrole leta odgovori: „Primljeno, imate dozvolu za dvanaest hiljada, pravo prema *Kenediju*. Javite se tornju na 127,4.“ Iz zadnjeg dela aviona dopre duboko režanje.

„Polako, Prinče. Dobar si ti pas. Hajde da ti privežemo ovaj pojas.“

Četvorica muškaraca čekala su da se *boing 727* prizemlji. Stajali su na različitim pozicijama kako bi motrili na putnike koji će izaći iz

aviona. Čekali su pola sata. Jedini putnik koji se pojavio bio je beli nemački ovčar.

Portoferajo je glavni trgovački centar Elbe. Ulice su prepune otmenih radnji s prefinjenom robom, a iza luke, ispod kamene citadele koju je u šesnaestom veku podigao vojvoda od Firence, behu načičkane kuće iz osamnaestog veka.

Hari Stanford posetio je ostrvo više nego jednom i na neki čudan način ovde se osećao kao kod kuće. To beše ostrvo na koje je bio prognan Napoleon Bonaparta.

„Pogledaćemo Napoleonovu kuću“, reče Sofiji. „Naći ćemo se tamo.“ Potom se okrenu ka Dmitriju. „Odvedi je do Vile *Mulini*“

„Svakako, gospodine.“¹¹

Stanford je pogledom ispratio njihov odlazak. Zatim pogleda na sat. Vreme je isticalo. Njegov avion dosad se već spustio na Aerodrom *Kenedi*. Čim shvate da ga nema, ponovo će otpočeti potragu. *Biće im potrebno malo vremena da mi uđu u trag*, pomisli Stanford. *Dotle će sve već biti sređeno.*

On uđe u telefonsku govornicu na kraju pristaništa. „Želeo bih da pozovem broj u Londonu*, kaza Stanford operateru. „Banka *Barkli*. Jedan sedam jedan...“

Pola sata kasnije otišao je po Sofiju i vratio se s njom u luku.

„Idi na jahtu“, rekao joj je. „Trebalo da obavim još jedan razgovor.“

Posmatrala ga je kako korača prema telefonskoj govornici pored doka. *Zašto se ne posluži telefonima na brodu?*, pitala se.

U kabini, Stanford je govorio: „Banka *Sumitomo* u Tokiju...“

Petnaest minuta kasnije, kada se vratio na jahtu, bio je besan.

„Hoćemo U ostati usidreni preko noći?“, upita ga kapetan Vakaro.

„Da!“, prasnu Stanford. „Ne! Krenimo na Sardiniju. Smesta!“

Kosta Smeralda, odnosno Smaragdna obala na Sardiniji, jedno je od najotmenijih mesta na mediteranskoj obali. Gradić Porto Červo pravi je raj za bogataše, a veliki deo te oblasti načičkan je vilama koje je izgradio Aga Kan.

Čim su pristali uz dok, Hari Stanford krenu ka govornici.

Dmitrij ga je sledio, čuvajući stražu ispred kabine.

„Želeo bih da pozovem *Banku Italije* u Rimu...“ Vrata telefonske govornice se zatvoriše.

Razgovor je trajao gotovo pola sata. Kada je konačno izašao, Hari

Stanford beše smrknut. Dmitrij se pitao šta se dešava.

* * *

Stanford i Sofija ručali su na plaži Liša di Vaka, pošto je Stanford naručio za oboje. „Za početak bismo *malloreddus*.“ To beše vrsta sitne testenine od krupno mlevenog pšeničnog brašna, s prelivom od kobasica, paradajza i začina. „Zatim ćemo uzeti *porceddu*.“ Pečenje od praseta sisančeta, pripremljeno s mirtom i lorberom. „Donesite nam vino *vernača*, a za desert *sebadas*.“ Uštipci punjeni svežim sirom i rendanom limunovom korom, pa preliveni medom od planike i posuti šećerom.

„*Bene, signor*.“ Konobar je otišao, vidno zadivljen.

Kad se Stanford okrenuo da razgovara sa Sofijom, srce mu iznenada preskoči otkucaj. Blizu ulaza u restoran, dvojica ljudi sedela su za stolom i pomno ga motrila. Odeveni u crna odela po letnjem suncu, nisu čak ni ulagali napor da se prikažu kao turisti. *Prate li mene ili su nedužni stranci? Ne smem dozvoliti da mi se mašta raspali*, pomisli Stanford. Sofija je govorila: „Nisam te ranije pitala. Čime se, zapravo, baviš?“ Stanford ju je proučavao. Bilo je pravo osveženje biti u društvu nekoga ko o njemu ništa ne zna. „U penziji sam“, odgovorio joj je. „Naprosto putujem po svetu i uživam.“

„I sasvim si sam?“ Glas joj je odavao saosećanje. „Sigurno si veoma usamljen.“

Dao je sve od sebe da ne prasne u smeh. „Da, jesam. Drago mi je što si ovde sa mnom.“

Ona položi ruku preko njegove. „I meni je, *caro*.“

Krajičkom oka Stanford vide dvojicu kako odlaze.

Posle ručka, Stanford, Sofija i Dmitrij vratiše se u grad.

Stanford krenu ka telefonskoj govornici. „Povežite me s Bankom *Kredi Lionez* u Parizu...“

Gledajući ga, Sofija reče Dmitriju: „On je divan čovek, jelda?“

„Ne postoji niko sličan njemu.“

„Radite li dugo za njega?“

„Dve godine“, odgovori Dmitrij.

„Blago vama.“

„Znam.“ Dmitrij se udalji i zaštitnički stade baš ispred ulaza u govornicu. Čuo je Stanforda kako govori: „Rene? Znae zašto

zovem... Da... Da... Hoćete? Pa to je divno!" U glasu mu se osećalo olakšanje. „Ne... ne tamo. Sretnimo se na Korzici... Savršeno... Posle našeg sastanka mogu se odmah vratiti kući... Hvala vam, Rene.“

Stanford spusti slušalicu. Stajao je tako nekoliko trenutaka, osmehujući se, pa potom pozva broj u Bostonu.

Javila se sekretarica. „Kancelarija gospodina Ficdžeralda.“

„Ovde Hari Stanford. Dajte mi ga da ga čujem.“

„O, gospodine Stanforde! Žao mi je, ali gospodin Ficdžerald je na odmoru. Može li neko drugi?“

„Ne. Vraćam se u Sjedinjene Države. Prenesite mu da želim da bude u Bostonu u Rouz Hilu, u ponedeljak u devet ujutro. Recite mu da mi donese primerak testamenta i da povede notara.“

„Pokušaću da...“

„Nemojte da pokušate. Učinite to, draga moja.“ Prekinuo je vezu i naprosto stajao u kabini dok je munjevito razmišljao. Kada je izašao iz govornice, glas mu je odavao pribranost. „Treba još nešto da obavim, Sofija. Idi u Hotel *Pitrica* i pričekaj me.“

„U redu“, uzvratila ona koketno. „Nemoj se predugo zadržati.“ „Neću.“

Dva čoveka posmatrala su je kako se udaljava.

„Hajdemo nazad na jahtu“, kaza Stanford Dmitriju. „Odlazimo.“ Dmitrij ga iznenađeno pogleda. „A šta ćemo sa...“

„Tucanjem će sebi obezbediti put kući.“

Kad su se vratili na *Plavo nebo*, Hari Stanford ode do kapetana Vakara. „Idemo na Korziku“, reče. „Otisnimo se.“

„Upravo sam primio izveštaj o vremenskoj prognozi, gospodine Stanforde. Bojim se da predstoji snažna oluja. Bolje bi bilo da sačekamo i...“

„Želim da krenemo odmah, kapetane.“

Kapetan Vakaro se ustezao. „Biće to neugodno putovanje, gospodine. To je *libeccio* - duva s jugozapada. Imaćemo uzburkano more i silovite nalete vetra.“

„Ne marim za to.“ Sastanak na Korzici rešiće sve njegove probleme. Okrenu se ka Dmitriju i reče: „Želim da urediš da nas helikopter sačeka na Korzici i odveze u Napulj. Upotrebi govornicu na pristaništu.“

„Razumem, gospodine.“

Dmitrij Kaminski vratio se na dok i ušao u telefonsku kabinu.
Jahta *Plavo nebo* isplovila je posle dvadeset minuta.

Četvrto poglavlje

Njegov idol bio je Den Kvejl⁵, zbog čega je to ime često koristio poput merila za sve i svašta.

„Ne tiče me se šta govoriš o Kvejlu, ali on je jedini političar koji ceni istinske vrednosti. Porodica - to je osnova svega. Bez porodičnih vrednosti ova će se zemlja naći u još dubljem ponoru nego što je sada. Svi ti klinci žive zajedno nevenčano i rađaju decu. To je strašno. Nije ni čudo što ima toliko kriminala. Ako se Den Kvejl ikada kandiduje za predsednika, svakako će dobiti moj glas.“ Smatrao je pravom sramotom što ne može da glasa zbog nekog glupog zakona, ali je uprkos tome podržavao Kvejla.

Imao je četvoro dece: osmogodišnjeg Bilija i devojčice - Ejmi, Klarisu i Suzan, stare deset, dvanaest i četrnaest godina. Bila su to divna deca i uživao je iznad svega da s njima provodi ono što je zvao kvalitetnim vremenom. Vikende je u potpunosti posvećivao njima. Spremao im je roštilj, igrao se s njima, vodio ih da gledaju filmove i utakmice, i pomagao im u izradi domaćih zadataka. Sva deca iz susedstva su ga obožavala. Popravljao im je bicikle i igračke, i pozivao ih na izlete sa svojom porodicom, zbog čega su mu nadenuli nadimak Tata.

* * *

Tog sunčanog subotnjeg prepodneva sedeo je na kosoj tribini i pratio bejzbol. Dan beše naprosto savršen, sa suncem koje je grejalo i nebom posutim paperjastim kumululusima. Njegov osmogodišnji sin, Bili, izašao je kao udarač na palicu i izgledao veoma profesionalno u dresu Male lige. Tatine tri devojčice i supruga sedele su pored njega. *Život ne može biti bolji od ovoga, razmišljao je srećno. Zašto ne mogu sve porodice biti poput naše?*

Približavao se kraj osme izmene, a rezultat je bio izjednačen s dva izbačena igrača u napadu i popunjenim bazama. Bili je stajao na početnoj poziciji i imao iza sebe već dva promašaja.

Tata se prodrao da ga ohrabri: „Sredi i', Bili! Nek loptica ode preko ograde!“

Bili je čekao bacanje. Loptica beše brza i niska; Bili divljački zamahnu - i promaši.

Sudija viknu: „Treći promašaj!“

Izmena beše završena.

Iz publike sačinjene od roditelja i prijatelja začuše se povici razočaranja i radosti. Bili je utučeno ostao da stoji u mestu i gledao kako timovi menjaju mesta.

Tata doviknu: „U redu je, sine. Sledeći put ćeš uspeti!“

Bili pokuša da se natera na osmeh.

Džon Koton, trener tima, čekao je Bilija. „Ispadaš iz igre!“, dreknu.

„Ali, gospodine Kotone...“

„Kreni. Sklanjaj se s terena.“

Bilijev otac posmatrao je s bolnim zaprepašćenjem kako mu sin odlazi. *Ne može to da mu uradi, pomisli. Mora mu pružiti još jednu priliku. Moraću da popričam s gospodinom Kotonom i da mu objasnim.* U tom času zazvoni mu mobilni telefon koji je stalno nosio sa sobom. Pustio je da se oglasi četiri puta pre nego što se javio. Samo je jedna osoba imala taj broj. *Zna da mrzim uznemiravanje za vikend, pomisli ljutito.*

Nevoljno izvuče antenu, pritisnu dugme i kaza u mikrofon: „Halo?“

Glas s druge strane govorio je tiho nekoliko minuta. Tata je slušao, klimajući glavom s vremena na vreme. Naposletku reče: „Da, razu-mem. Pobrинуću se za to.“ Zatim odloži telefon.

„Da li je sve u redu, mili?“, upita ga supruga.

„Ne, bojim se da nije. Žele da radim za vikend. Planirao sam da sutra za nas raspalim lep roštilj.“

Žena ga uze za ruku i kaza mu s ljubavlju: „Ne brini zbog toga. Tvoj posao je važniji.^{1*}

Nije važan koliko moja porodica, pomisli on tvrdoglavo. Den Kvejl bi razumeo.

Dlan ga naprasno i žestoko zavrbe i on se počea. *Zašto se ovo događa?, zapita se. Moram ovih dana naći vremena da odem do dermatologa.*

Džon Koton bio je zamenik poslovođe u velikoj mesnoj samoposluzi. Beše to zdepast čovek pedesetih godina i pristao je da vodi tim iz Male lige zato što je u njoj, kao bacač, igrao i njegov sin. Tog popodneva njegova ekipa izgubila je zbog malog Bilija.

Samoposluga se zatvorila i Džon Koton upravo je bio na parkingu, idući ka svom automobilu, kada mu priđe nepoznat muškarac koji je nosio nekakav paket.

„Izvinite, gospodine Kotone...“

„Da?“

„Pitao sam se mogu li da popričam s vama za trenutak.“

„Prodavnica više ne radi.“

„O, nije reč o tome. Zeleo sam da porazgovaramo o mom sinu. Bilija je veoma uznemirilo to što ste ga izbacili i rekli mu da više ne može da igra.“

„Bili je vaš sin? Žao mi je što je uopšte učestvovao u utakmici. Od njega nikada neće postati igrač bejzbola.“

Bilijev otac ozbiljno reče: „Niste fer, gospodine Kotone. Znam Bilija. On je zaista dobar igrač. Videćete. Kad bude igrao naredne subote...“

„Neće igrati naredne subote. Izleteo je iz tima.“

„Ali...“

„Nema nikakvih *ali*. To je gotovo. A sada, ako je to sve...“

„O, nije.“ Bilijev otac odmota smotuljak koji je držao u ruci i otkri palicu za bejzbol. Zatim molećivo dodade: „Ovo je palica koju je Bili koristio. Primetićete da je oštećena, tako da nije pošteno da ga kaznite zbog...“

„Slušajte, gospodine, palica me se prokleta ne tiče. Vaš sin je izbačen!“

Bilijev otac nezadovoljno uzdahnu. „Sigurni ste da se nećete predomisлити?“

„Nema šanse.“

U času kad se Koton mašio za ručicu na vratima automobila, Bilijev otac zamahnu palicom i razbi zadnje staklo.

Koton ga zaprepašćeno pogleda. „Šta... šta to radite, dođavola?“

„Zagrevam se“, objasni Tata. On podiže palicu i ponovo zamahnu, ovog puta smrskavši Kotonovo koleno.

Džon Koton kriknu i sruči se na zemlju, previjajući se od bola. „Vi ste ludi!“, viknu. „Upomoć!“

Bilijev otac kleknu pored njega i blago kaza: „Ispustite samo još jedan zvuk, pa ću vam slomiti i drugu čašicu.“

Koton se odozdo zagleda u njega, isprepadan i u agoniji.

„Ako moj sin ne bude igrao sledeće subote, ubiću i vas i vašeg sina. Jesam li dovoljno jasan?“

Koton ga pogleda u oči i klimnu glavom, upinjući se da se uzdrži od bolnih jauka.

„Dobro. Oh, i ne bih voleo da se za ovo sazna. Imam prijatelje.“ Pogledao je na sat. Imao je tek toliko vremena da uhvati naredni let za Boston.

Dlan ponovo poče da ga svrbi.

U nedelju u sedam ujutro, obučen u odelo s prslukom i sa skupom kožnom akten-tašnom u ruci, prošao je pored Hotela *Vendom*, pa preko Trga Kopli, i izbio na Ulicu Stjuart. Prošavši pola bloka posle Hotela *Park plaža kasi*, on uđe u zgradu kompanije *Boston trust* i priđe čuvaru.

Budući da je u tom velikom zdanju bilo na desetine zakupaca, nije bilo nikakvih izgleda da će ga čuvar za prijemnim pultom prepoznati.

„Dobro jutro“, kaza čovek.

„Dobro jutro, gospodine. Mogu li nekako da vam pomognem?“

On uzdahnu. „Meni ni bog ne može da pomogne. Misle da nemam druga posla nego da provedem nedelju radeći ono što je trebalo da uradi neko drugi.“

Čuvar saosećajno uzvрати: „Znam kako vam je.“ Zatim pogura regulator ka došljaku. „Da li biste se upisali, molim vas?“

On se upisa i pođe prema nizu liftova. Kancelarija koju je tražio nalazila se na petom spratu. Liftom se popeo na šesti, spustio se stepenicama jedan sprat niže i krenuo hodnikom. Na vratima je pisalo: *Renkvist, Renkvist i Ficdžerald, advokati*. Osvrnuo se oko sebe da se uveri da je hodnik pust, pa otvorio akten-tašnu i izvadio mali šiljak i polugu. Bilo mu je potrebno pet sekundi da otvori zaključanu bravu. Ušao je i zatvorio vrata za sobom.

Prijemna prostorija beše uređena u staromodnom, konzervativnom duhu, kako je i priličilo jednoj od vodećih bostonskih advokatskih firmi. Čovek je tu malo zastao da se orijentiše, a zatim krenuo prema stražnjim sobama, do arhive gde su čuvani dosijeji. Unutra se nalazio čitav red metalnih ormara s abecednim oznakama na prednjoj strani. Probao je da otvori onaj sa slovima R-S. Beše zaključan.

Iz akten-tašne izvadio je ključ bez zubaca, turpiju i klešta. Ubacio je glatki ključ u malu bravu ormara, nežno ga okrećući čas na jednu čas na drugu stranu. Posle nekoliko trenutaka izvukao ga je i ispitao crne zareze na njemu. Pridržavajući ključ kleštima, pažljivo je isturpijao crna mesta. Zatim je opet ubacio ključ i ponovio čitav postupak. Sve to vreme pevušio je tiho sam za sebe, pa se osmehnuo kad je iznenada shvatio da peva pesmu *Daleka mesta*.

Odvešću porodicu na odmor, srećno pomisli. Na pravi odmor. Kladam se da će se deci svideti Havaji.

Fioka ormara se otvori i on je povuče ka sebi. Bio je potreban samo trenutak da pronađe fasciklu koju je želeo. Uzeo je mali *pentaks* foto-aparat iz torbe i prionuo na posao. Završio je za deset minuta.

Iz akten-tašne izvukao je nekoliko papirnih maramica, pa otišao do aparata za rashladivanje vode da ih ovlaži. Vratio se u arhivu i obrisao metalnu strugotinu s poda. Zaključao je ormar, izašao u hodnik, zaključao ulazna vrata kancelarije i napustio zgradu.

Peto poglavlje

Kasnije te večeri, na moru, kapetan uđe u kabinu Harija Stanforda. „Gospodine Stanforde...”

„Da?”

Kapetan pokaza na elektronsku kartu na zidu. „Bojim se da se vetrovi pojačavaju. Središte *libeča* nalazi se u Tesnacu Bonifačo. Predlažem da potražimo zaklon u luci dok...”

Stanford ga preseče: „Ovo je dobar brod, a vi ste dobar kapetan. Uveren sam da se možete nositi s tim.”

Kapetan Vakaro je oklevao. „Kako vi kažete, gospodine. Daću sve od sebe.”

„Siguran sam da hoćete, kapetane.”

Hari Stanford sedeo je u kancelariji svog apartmana, razrađujući strategiju. Naći će se s Reneom na Korzici i sve će rešiti. Posle toga helikopter će ga prevesti do Napulja, a odatle će uzeti čarter-let do Bostona. *Sve će biti kako treba*, zaključio je. *Potrebno mi je samo četrdeset osam sati. Samo četrdeset osam sati.*

U dva po ponoći probudili su ga propinjanje jahte i snažno zavijanje olujnog vetra. Stanford je i ranije plovio po oluji, ali je ova bila najgora. Kapetan Vakaro imao je pravo. Hari Stanford ustade iz postelje, pridržavajući se za noćni stočić da održi ravnotežu, pa ode do zidne karte. Brod se sada nalazio u Tesnacu Bonifačo. *Trebalo bi da stignemo u Ajačo za nekoliko sati*, pomisli. *Čim se tamo nađemo, bezbedni smo.*

O onome što se dešavalo kasnije te noći moglo se samo nagađati. Sudeći po papirima rasutim po verandi, moglo se pretpostaviti da je snažan vetar oduvao neke druge i da je Hari Stanford pokušao da ih vrati. Međutim, usled ljuljanja i podizanja jahte izgubio je ravnotežu i pao preko ograde. Dmitrij Kaminski video ga je kako pada u vodu i istog časa dograbio slušalicu brodskog interfona.

„Čovek u moru!”

Šesto poglavlje

Kapetan Fransoa Dir, šef policije na Korzici, bio je loše volje. Ostrvo su preplavili glupi letnji turisti, nesposobni da sačuvaju svoje pasoše, novčanike ili čak decu. Po čitav dan pristizale su pritužbe i prijave u malu policijsku stanicu u Kurs Napoleon broj dva, malo dalje od Ulice Seržan Kazalonga.

„Neki čovek oteo mi je tašnu...”

„Brod je otplovio bez mene. Moja supruga je tamo...”

„Kupio sam ovaj sat od nekoga na ulici. U njemu nema ničega...”

„U prodavnicama nema lekova koji su mi potrebni...”

Problemima, naprosto, nije bilo kraja.

A sada se činilo da će kapetan morati da se pozabavi i mrtvim telom.

„Nemam sada vremena za to!”, prasnuo je.

„Ali čekaju ispred”, obavestio ga je pomoćnik. „Šta da im kažem?”

Kapetan Dir beše nestrpljiv da se vidi s ljubavnicom. Prvo što mu je palo na pamet da odgovori bilo je: „Prebacite mrtvacu na neko drugo ostrvo”, ali je, na kraju krajeva, on sam bio šef policije na ostrvu.

„U redu.” Uzdahnuo je. „Primiću ih nakratko.”

Trenutak kasnije pomoćnik uvede kapetana Vakara i Dmitrija Kaminskog u kancelariju.

„Sedite”, reče kapetan Dir neljubazno.

Oni ga poslušашe.

„Recite mi, molim vas, šta se tačno dogodilo.”

Kapetan Vakaro poče: „Nisam baš siguran. Nisam video šta se desilo...” Zatim se okrenu ka Dmitriju Kaminskom. „On je bio svedok. Možda bi trebalo da vam on ispriča.”

Dmitrij duboko udahnu. „Bilo je užasno... Radim... radio sam za tog čoveka.”

„Šta ste konkretno radili za njega, mesje?”

„Bio sam mu telohranitelj, maser, vozač. Noćas se naša jahta našla u oluji. Bilo je veoma gadno. Zamolio me je da ga izmasiram kako bi se opustio. Posle toga zatražio je da mu dam tabletu za spavanje. Kutija se nalazila u kupatilu. Kad sam se vratio, zatekao sam ga da

stoji na verandi, pored ograde. Oluja je bacala jahtu naokolo. On je sve vreme držao u ruci neke papire. Jedan je odleteo, pa je posegnuo da ga dohvati, izgubio ravnotežu i pao preko ograde. Pojurio sam da ga spasem, ali ništa nisam mogao da učinim. Pozvao sam pomoć. Kapetan Vakaro momentalno je zaustavio brod i pronašli smo ga zahvaljujući kapetanovim herojskim naporima. Međutim, bilo je prekasno. Udavio se.“ „Veoma mi je žao.“ Zapravo, nimalo nije mario.

Kapetan Vakaro prozbori: „Vetar i more doneli su telo nazad do jahte. Reč je o čistoj sreći, ali sada bismo voleli da nam date dozvolu da prevezemo telo kući.“

„To ne bi trebalo da predstavlja nikakav problem.“ I dalje mu ostaje vremena da popije piće s ljubavnicom pre nego što ode kući, ženi. „Odmah ću vam pripremiti potvrdu o smrti i izlaznu vizu za telo.“ On uze žuti blok. „Ime žrtve?“

„Hari Stanford.“

Kapetan Dir iznenada se sasvim umiri. Onda podiže pogled. „Hari Stanford, rekoste?“

„Da.“

„Onaj Hari Stanford?“

„Da.“

Budućnost kapetana Dira naprasno postade mnogo svetlija. Bogovi su mu spustili manu u krilo. Hari Stanford bio je međunarodna legenda! Vesti o njegovoj smrti obići će ceo svet, a on, kapetan Dir, vodi glavnu reč u tom slučaju. Goruće pitanje glasilo je kako da postupi, a da iz svega toga izvuče najveću moguću korist za sebe. Dir je naprosto sedeo, zurio uprazno i razmišljao.

„Za koliko ćemo moći da preuzmemo telo?“, upita kapetan Vakaro. Kapetan Dir podiže pogled. „Ah, to je dobro pitanje.¹¹ *Koliko će vremena biti potrebno novinarima da stignu? Treba li da zamolim kapetana jahte da učestovuje u intervjuiima? Ne. Zašto da s njim delim slavu? Srediću ovo sam.* „Mnogo je toga što treba uraditi“, kaza sa žaljenjem. „Valja pripremiti dokumenta...“ On uzdahnu. „Moglo bi potrajati sedmicu ili duže.“

Kapetan Vakaro se užasnua. „Sedmicu ili duže? Niste li rekli da...“ „Postoje određene formalnosti koje moramo razmotriti“, prekide ga Dir strogo. „Ovakvo nešto ne sme se požurivati.“ Ponovo podiže žuti

blok. „Ko mu je najbliži rođak?“

Kapetan Vakaro pogledom potraži pomoć od Dmitrija.

„Mislim da je najbolje da se čujete s njegovim pravnim zastupnicima u Bostonu.“

„Njihova imena?“

„Renkvist, Renkvist i Ficdžerald.“

Sedmo poglavlje

Iako je na vratima kancelarije pisalo *Renkvist, Renkvist i Ficdžerald*, dvojica Renkvista odavno nisu bila među živima. Sajmon Ficdžerald još je bio i te kako živ, i u svojoj sedamdeset šestoj godini glavna pokretačka snaga firme u kojoj je za njega radilo šezdesetoro advokata. Bio je nezdravo mršav, bujne sede kose i hodao uštogljeno i ponosito poput vojnika. U tom trenutku koračao je gore-dole, s potpunom zbrkom u glavi.

Zaustavio se pred svojom sekretaricom. „Kada je gospodin Stanford telefonirao, da li je bilo čime nagovestio zašto želi tako hitno da se sastane sa mnom?“

„Nije, gospodine. Samo je kazao da želi da dođete u njegovu kuću u ponedjeljak u devet ujutro, da ponese njegov testament i dovedete beležnika.“

„Hvala. Pozovite gospodina Slouna da uđe.“

Stiv Sloun bio je jedan od inteligentnih i naprednih advokata u kancelariji. Taj diplomac hardvardskog pravnog fakulteta, u četrdesetim godinama, bio je visok i plavokos, imao radoznale plave oči i opušteno, otmeno držanje. Sloun je u firmi bio zadužen za problematične slučajeve, a Sajmon Ficdžerald već ga je odabrao za svog budućeg nasljednika. *Da imam sina*, mislio je Ficdžerald, *voleo bih da bude poput Stiva*. Posmatrao je Stiva Slouna kako ulazi.

„Mislio sam da pecate losose na Njufaundlandu“, reče Stiv.

„Nešto je iskrslo. Sedi, Stive. Imamo problem.“

Stiv uzdahnu. „Šta je još novo?“

„Reč je o Hariju Stanfordu.“

Hari Stanford bio je jedan od njihovih najuglednijih klijenata. Još pet-šest drugih advokatskih kancelarija bavilo se podružnicama kompanije *Stanford enterprajzis*, ali je njihova vodila Stanfordove privatne poslove. Osim samog Ficdžeralda, niko iz firme nikad se nije susreo s njim, ali je Stanford slovio za pravu legendu u kancelariji.

„Šta je sada uradio?“ upita Stiv.

„Usmrtio se.“

Stiv ga zaprepašćeno pogleda. „*Molim?*“

„Upravo mi je stigao faks od policije s Korzike. Stanford je juče

očigledno pao s jahte i utopio se.“

„Dragi bože!“

„Znam da ga nisi lično upoznao, ali ja sam ga zastupao više od trideset godina. Bio je težak čovek.“

Ficdžerald se zavalio u stolicu, prisećajući se prošlosti. „Zapravo, postojala su dvojica Harija Stanforda - jedan kakvim se prikazivao u javnosti i koji je umeo da namami ptičice sa zlatnog drveta, i kućkin sin koji je uživao u uništavanju ljudi. Bio je šarmer, ali je umeo da se okomi na čoveka poput kobre. Imao je podvojenju ličnost - istovremeno je bio i krotitelj zmija i sama zmija.“

„Zvuči fantastično.“

„Bilo je to pre otprilike trideset godina - trideset jednu, da budem precizan - kad sam pristupio ovoj advokatskoj firmi. Tada se Stanfordovim poslovima bavio stari Renkvist. Znaš kako se ljudi služe izrazom *stvarniji od života*? E, Hari Stanford je to uistinu i bio. Da nije postojao, ne bi mogao da ga izmisliš. Bio je div. Posedovao je neverovatnu energiju i ambiciju. Sjajan sportista. Boksovao je na koledžu i izvrsno igrao polo. Međutim, još dok je bio mlad, Hari Stanford bio je nepodnošljiv. To je jedini čovek kojeg sam poznao, a da je bio sasvim lišen samilosti. Bio je osvetoljubivi sadista s instinktima leši-nara. Obožavao je da otera konkurentsko preduzeće u bankrot. Pričalo se da je zbog njega počinjeno više samoubistava.“

„Sve to ukazuje na čudovište.¹¹“

„S jedne strane posmatrano, tako je. S druge, osnovao je sirotište na Novoj Gvineji i bolnicu u Mumbaju, i sasvim anonimno dao milione dolara u dobrotvorne svrhe. Niko nikada nije znao šta sledeće da očekuje od njega.“

„Kako je stekao toliko bogatstvo?“

„Kako stojiš s grčkom mitologijom?“

„Malo sam zarđao.“

„Znaš li priču o Edipu?“

Stiv klimnu glavom. „Edip je ubio oca kako bi došao do majke.“

„Tako je. Eto, to je bio Hari Stanford. S tom razlikom što je ubio oca da bi pridobio majčin glas.“

Stiv je nepomično zurio u njega. „Šta?“

Ficdžerald se nađe napred. „Početkom tridesetih godina, Harijev otac držao je prodavnicu ovde, u Bostonu. Posao mu je toliko dobro

išao, da je otvorio još jednu, pa je uskoro imao mali trgovinski lanac. Kada je Hari diplomirao na koledžu, otac ga je uveo u posao kao partnera i postavio ga u upravni odbor. Kao što rekoh, Hari je bio ambiciozan. Imao je velike snove. Umesto kupovine mesa od prerađivača, želeo je da njihov trgovinski lanac uzgaja sopstvenu stoku. Želeo je da se kupi zemlja i posadi vlastito povrće, pa da se sopstvena roba konzervira i pakuje. Njegov otac nije se složio s tim, pa su se često svađali.

Tada je Hari došao na svoju najveću zamisao. Rekao je ocu kako želi da kompanija izgradi lanac supermarketa koji će prodavati sve: od automobila, preko nameštaja, sve do životnih osiguranja, po sniženim cenama i uz godišnju članarinu za kupce. Harijev otac pomislio je da je takva ideja sumanuta, pa ju je odbio. Međutim, Hari nije nameravao da dopusti da mu se išta ispreči na putu. Zaključio je da mora da se reši starca. Ubedio je oca da ode na dug odmor i, dok je on bio odsutan, pozabavio se osvajanjem članova upravnog odbora.

Hari Stanford spadao je u genijalne trgovce, pa je uspeo da im proda svoju zamisao. Ubedio je tetku i teću, koji su takođe bili u odboru, da glasaju za njega. Udvarao se i ostalim članovima. Izvodio ih je na ručkove, s jednim išao u lov na lisice, s drugim igrao golf. Spavao je sa ženom jednog člana, koja je imala uticaj na svog supruga. Međutim, Stanfordova majka bila je ta koja je raspolagala najvećim brojem akcija i čiji je glas bio presudan u svemu. Hari ju je ubedio da mu ih prepusti i da glasa protiv svog muža.“

„Pa to je nečuveno!“

„Kada se Harijev otac vratio, saznao je da ga je porodica glasanjem isključila iz kompanije.“

„Bože dragi!“

„To još nije sve. Hari se time nije zadovoljio. Kada je njegov otac pokušao da uđe u sopstvenu kancelariju, otkrio je da mu je zabranjen pristup u zgradu. Nemoj zaboraviti da je Hari tada imao tek tridesetak godina. U firmi su mu dali nadimak Ledeni. Ipak, iskreno rečeno, Stive, mora se priznati da je bez ičije pomoći stvorio od *Stanford en-terprajzisa* jedan od najvećih konglomerata na svetu. Proširio je kompaniju tako da se ona sada bavi i drvnom i hemijskom

industrijom, komunikacijama i elektronikom, a uz to poseduje nezamisliv broj nekretnina. On se domogao svih deonica.“

„Mora da je bio neverovatan čovek“, primeti Stiv.

„Tako je. Kako za muškarce, tako i za žene.“

„Je li bio oženjen?“

Sajmon Ficdžerald sedeo je ćutke još dugo, prisećajući se. Kad je konačno progovorio, reče: „Hari Stanford bio je u braku s jednom od najboljih žena koje sam ikada video. S Emili Templ. Imali su troje dece - dva dečaka i devojčicu. Emili je poticala iz veoma ugledne porodice iz Houb Saunda na Floridi. Obožavala je Harija i pokušavala da zažmuri na sva njegova varanja, ali joj je jednog dana ipak prekipelo. Imali su guvernantu koja im je čuvala decu, ženu po imenu Rouzmari Nelson. Mladu i zgodnu. Pošto je odbijala njegove nagovore da imaju odnose, Hariju je bila još privlačnija. To ga je izluđivalo. Nije bio naviknut na odbijanje. Elem, kada je Hari Stanford upotrebio sav svoj šarm, teško mu se moglo odoleti. Konačno je uspeo da odvuče Rouz-mari u krevet. Napravio joj je dete i ona je otišla lekaru. Na nesreću, lekarov zet bio je kolumnista i objavio je priču pošto je se domogao. Nastao je pakleni skandal. Znaš kakav je Boston. Sve novine trubile su o tome. Još negde čuvam isečke.“

„Da li je abortirala?“

Ficdžerald odmahnu glavom. „Nije. Hari ju je ubeđivao, ali je odbila. Strahovito su se posvađali. Rekao joj je da je voli i da želi da se venčaju. Naravno, isto je govorio i desetini drugih žena. Međutim, Emili je čula njihov razgovor i usred iste te noći počinila samoubistvo.“

„To je užasno. Šta se desilo s guvernantom?“

„Rouzmari Nelson je nestala. Znamo da je u Bolnici *Sveti Josif* u Milvokiju rodila kćerku koju je nazvala Džulija. Poslala je kratko pismo Stanfordu, ali ne verujem da se uopšte potrudio da joj odgovori. Dotad je već bio u vezi s nekom novom. Rouzmari ga nije više zanimala.“

„Baš divno...“

„Prava tragedija desila se kasnije. Deca su s punim pravom krivila oca za majčino samoubistvo. U to vreme imala su deset, dvanaest i četrnaest godina. Bila su dovoljno odrasla da pate, ali premlada da se

suprotstave ocu. Mrzela su ga, a Harijev najveći strah bio je da će mu jednoga dana učiniti isto ono što je on uradio svom ocu. Tako je preduzeo sve što je mogao da se poštaru da se to nikada ne dogodi. Razaslao ih je u različite internatske škole i letnje kampove, i uredio da se deca međusobno viđaju što je rede moguće. Nisu od njega dobijala nikakav novac. Živela su od skromne imovine pod starateljstvom koju im je ostavila majka. Tokom čitavog njihovog života Hari se koristio štapom i šargarepom. Svoje bogatstvo upotrebljavao je kao šargarepu, koju bi povukao čim bi bio nezadovoljan njihovim ponašanjem.“

„Šta se desilo s decom?“

„Tajler je sudija čikaškog okružnog suda. Vudro ne radi ništa. On je plejboj. Živi u Houb Saundu i kladi se na golf i polo. Pre nekoliko godina našao je neku konobaricu u restoranu, napravio joj dete i, na iznenađenje svih, oženio se njome. Kendal je uspešna modna kreatorka, udata za nekog Francuza. Žive u Njujorku.“ Ficdžerald ustade. „Stive, jesi li ikada bio na Korzici?“

„Nisam.“

„Voleo bih da otputuješ tamo. Drže telo Harija Stanforda i policija odbija da ga preda. Želim da to resiš.“

„U redu.“

„Ako ima izgleda da kreneš već danas...“

„Dobro. Smisliću nešto.“

„Hvala. Zaista cenim tvoj trud.“

Za vreme redovnog leta avionom *Er Fransa* iz Pariza za Korziku, Stiv Sloun čitao je turistički vodič o Korzici. Saznao je da je ostrvo pretežno brdovito, da je Ajačo glavni lučki grad i da je tamo rođen Napokon Bonaparta. Knjižica beše puna zanimljivih statističkih podataka, ali je Stiv naposletku ipak stigao sasvim nepripremljen za lepotu ostrva. Kako se avion približavao Korzici, Stiv je daleko ispod primetio visok zid od belih stena, koje ga podsetiše na Bele litice Dovera. Prizor je svakako oduzimao dah.

Avion je sleteo na aerodrom u Ajaču i taksi poveze Stiva niz Kurs Napoleon, glavnu ulicu koja se protezala od Trga generala De Gola na sever ka železničkoj stanici. Unapred je ugovorio dolazak aviona koji je sada u pripravnosti čekao ukrcavanje tela Harija Stanforda kako bi ga vratio u Pariz, gde će kovčeg biti prebačen u avion za

Boston. Stivu je bila potrebna samo dozvola za preuzimanje mrtvaca.

Stiv je rekao taksisti da ga ostavi pred zgradom prefektуре u Kurs Napoleon. Popeo se uza stepenice i ušao u prijemnu kancelariju. Za stolom je sedeo narednik u uniformi.

„*Bonjour. Puis-je vous aider?*“⁶

„Ko je ovde nadležan?“

„Kapetan Dir.“

„Molim vas da me odvedete do njega.“

„A kakav je posao u vezi?“ Narednik se ponosio svojim engleskim.

Stiv izvadi vizitkartu. „Ja sam advokat Harija Stanforda. Došao sam da preuzmem njegovo telo i vratim ga u Sjedinjene Države.“

Narednik se namršti: „Ostanite, molim.“ Potom nestade u kancelariji kapetana Dira, pažljivo zatvorivši vrata za sobom. Kancelarija beše puna ljudi. Bili su tu novinari iz televizijskih kuća i novinskih agencija iz celog sveta. Činilo se da svi govore istovremeno.

„Kapetane, zašto se nalazio na olujnom moru kada...“

„Kako to da je pao s jahte usred...“

„Je li bilo ikakvih tragova nasilne smrti?“

„Da li ste obavili obdukciju?“

„Ko je još bio na brodu sa...“

„Molim vas, gospodo.“ Kapetan Dir podiže ruku. „Molim vas, gospodo. Molim vas.“ Prošarao je pogledom po prostoriji, u lica izveštača koji su nestrpljivo iščekivali svaku njegovu reč, i preplavi ga ushićenje. Godinama je maštao o ovakvim trenutcima. *Ako ovo obavim kako treba, mogu da se nadam velikom unapređenju i...*

Narednik ga prekide u razmišljanju. „Kapetane...“ Zatim mu prošaputa nešto na uho i dade mu posetnicu Stiva Slouna.

Kapetan Dir je osmotri i potom se namršti. „Ne mogu sada da ga primim!“ prasnu. „Recite mu da se vrati sutra u deset.“

„Svakako, gospodine.“

Kapetan Dir zamišljeno je posmatrao narednika kako napušta prostoriju. Nipošto nije nameravao da dopusti da mu bilo ko oduzme njegov trenutak slave. Ponovo se okrenuo ka novinarima i osmehnuo se. „Da vidimo, šta ste me ono maločas pitali?“

U prijemnoj kancelariji narednik je govorio Slounu: „Žao mi je, ali

kapetan Dir je smesta vrlo zauzet. Voleo bi da se opet ovde pokažete sutra ujutro u deset.“

Stiv Sloun pogleda ga s neodobravanjem. „Sutra ujutro? To je smešno - ne želim toliko da čekam.“

Narednik slegnu ramenima. „To je vaše odabiranje, mesje.“

Stiv se namršti. „Dobro. Nisam rezervisao sobu u hotelu. Možete li da mi preporučite neki?“

„*Mais oui*. Drago mi je što sam vam preporučio *Kolombu*, Pariška avenija broj osam.“

Stiv se ustezao. „Zar ne postoji neki način da...“

„Sutra u deset pre podne.“

Stiv se okrenu i napusti kancelariju.

U Dirovoj kancelariji, kapetan se veselo hvatao ukoštac s rafalom novinarskih pitanja.

Jedan televizijski novinar upita ga: „Kako možete biti toliko sigurni da je reč o nesreći?“

Dir pogleda u objektiv kamere. „Na sreću, postoji svedok koji je video užasni događaj. Kabina gospodina Stanforda imala je otvorenu terasu. Očigledno su mu nekakvi važni spisi izleteli iz ruke na verandu i pojurio je za njima. Kad je posegnuo rukom da ih uhvati, izgubio je ravnotežu i pao u vodu. Njegov telohranitelj video je to i odmah pozvao pomoć. Brod je zaustavljen, pa su bili u mogućnosti da izvuku telo.“

„Šta je pokazala obdukcija?“

„Korzika je malo ostrvo, gospodo. Nismo dovoljno opremljeni da izvršimo potpunu autopsiju. Međutim, naš sudski lekar izvestio je da je uzrok smrti davljenje. Pronašao je morsku vodu u njegovim plućima. Nije bilo nikakvih modrica niti bilo kakvih pokazatelja zločina.“

„Gde se telo sada nalazi?“

„Držimo ga u hladnom spremištu do izdavanja ovlašćenja za njegovo prebacivanje.“

Jedan od fotografa upita: „Imate li nešto protiv da vas slikamo, kapetane?“

Kapetan Dir napravio je dramsku pauzu, pretvarajući se da se premišlja. „Nemam. Molim vas, gospodo, radite svoj posao.“

Tada foto-aparati počеше da škljocaju i sevaju blicevima.

Kolomba beše skroman ali uredan i čist hotel, a Slounova soba bila je sasvim zadovoljavajuća. Stiv je najpre telefonirao Sajmonu Ficdžeraldu.

„Bojim se da će ovo potrajati duže nego što sam mislio“, kaza Sloun.

„U čemu je problem?“

„U administrativnim procedurama. Videću se sutra pre podne s čovekom zaduženim za slučaj, tako da ću to resiti. Trebalo bi da krenem nazad za Boston već tokom popodneva.“

„Odlično, Stive. Čućemo se sutra.“

Ručao je u Restoranu *Fontana* u Bogorodičinoj ulici i pošto je trebalo nekako da ispuni ostatak dana, krenuo je u istraživanje grada.

Ajačo beše živopisan mediteranski gradić koji se i dalje baškario u slavi činjenice da je tu rođen Napoleon Bonaparta. *Mislím da bi se Hari Stanford lako poistovetio s ovim mestom*, pomisli Stiv.

Na Korzici je bila u jeku turistička sezona, pa su ulice bile preplavljene posetiocima koji su ćaskali na francuskom, italijanskom, nemačkom i japanskom jeziku.

Te večeri Stiv je pojeo neki italijanski specijalitet kod Bokača, pa se vratio u hotel.

„Ima li bilo kakvih poruka?“, upitao je optimistički recepcionera. „Nema, mesje.“

Ležao je u krevetu, progonjen rečima Sajmona Ficdžeralda o Hariju Stanfordu:

„Da li je abortirala?“

„Nije. Hari ju je ubeđivao, ali je odbila. Strahovito su se posvađali. Rekao joj je da je voli i da želi da se venčaju. Naravno, isto je govorio i desetini drugih žena. Međutim, Emili je čula njihov razgovor i stvarniji iste te noći počinila samoubistvo. „ Stiv se pitao kako li je to izvela. Naposletku je zaspao.

U deset sati narednog jutra, Stiv Stoun ponovo se pojavio u prefekturi. Isti onaj narednik sedeo je za stolom.

„Dobro jutro“, reče Stiv.

„Bonjour, monsieur. Mogu li pomoći da vam se nađem?“

Stiv predade naredniku još jednu posetnicu. „Došao sam na razgovor s kapetanom Dirom.“

„Samo trenutak.“ Narednik ustade, uđe u kancelariju svog nadređenog i zatvori vrata za sobom.

Kapetan Dir, obučen u upadljivu novu uniformu, davao je intervju ekipi italijanske televizije RAI. Sve vreme gledao je u kameru. „Kada sam preuzeo ovaj slučaj, najpre sam hteo da se uverim da smrt gospodina Stanforda nije izazvana nikakvim nasilništvom.“

Novinar ga zatim upita: „Dakle, ustanovili ste da nije, kapetane?“

„U to sam potpuno ubeđen. Nema sumnje da se radilo o nesrećnom slučaju.“

Režiser reče: „Bene. Premestimo sada kameru i snimajmo iz drugog ugla, u krupnijem planu.“

Narednik je iskoristio priliku da uruči poslovnu karticu kapetanu Diru. „Čeka vas ispred.“

„Šta je s vama?“, progundā Dir. „Zar ne vidite da sam zauzet? Recite mu neka se vrati sutra.“ Upravo su mu javili da stiže još desetak izveštača, neki iz tako dalekih delova sveta kao što su Rusija i Južna Afrika. „*Demain.*“

„*Oui.*“

„Kapetane, jeste li spremni?“ upita režiser.

Kapetan Dir se osmehnu. „Jesam.“

Narednik se vratio u prvu kancelariju. „Žao mi je, mesje. Kapetan Dir danas nema vremena.“

„Nemam ni ja!“, puče Stiv. „Prenesite mu da treba samo da potpiše ovlašćenje za preuzimanje tela gospodina Stanforda i ja ću otići. To baš i nije neki strašan zahtev, zar ne?“

„Bojim se da jeste. Kapetan je opterećen brojnim odgovornostima i...“

„Zar ne postoji neko drugi ko može da mi izda dozvolu?“

„O, ne, mesje. Samo kapetan može dopuštati.“

Stiv Sloun je naprosto stajao, ključajući od besa. „Kada mogu da se vidim s njim?“

„Predlažem da ponovo pokušate sutra ujutro.“

Izraz *da ponovo pokušate* još više iznervira Slouna. „Tako ću i učiniti“, uzvratī on. „Usput, koliko shvatam, postojao je svedok, neko ko je video šta se dogodilo - telohranitelj gospodina Stanforda, Dmitrij Kaminski.“

„Tako je.“

„Voleo bih da popričam s njim. Možete li mi reći gde je odseo?“

„U Australiji.“

„Je li to hotel?“

„Nije, mesje“, odgovori narednik sažaljivo. „To je država.“

Stivov glas podiže se za oktavu. „Vi mi to govorite da je policija dopustila jedinom svedoku smrti gospodina Stanforda da napusti ostrvo pre nego što je iko mogao da ga podvrgne ispitivanju?“

„Ispitao ga je kapetan Dir.“

Stiv duboko udahnu. „Hvala.“

„Nema problema, mesje.“

Čim se vratio u hotel, Stiv izvesti Sajmona Ficdžeralda o onome što se događa.

„Izgleda da ću morati da ostanem ovde još jednu noć.“

„Šta se dešava, Stive?“

„Čini se da je šef policije veoma zauzet. Turistička sezona je u jeku. Verovatno traga za nekoliko izgubljenih tašni. Trebalo bi da sutra odem odavde.“

„Bićemo u kontaktu.“

Uprkos nerviranju, Stiv je otkrio da je Korzika očaravajuće ostrvo. Imala je obalu dugu gotovo hiljadu i po kilometara i visoke granitne planine čiji su se vrhovi beleli od snega sve do jula. Ostrvom su vladali Italijani dok ga nisu preuzeli Francuzi, a mešavina tih dveju kultura bila je uistinu upečatljiva.

Tokom večere u Restoranu *Kreperi i San Karli*, setio se Sajmonovog opisa Harija Stanforda: „*To je jedini čovek kojeg sam poznavao, a da je bio potpuno lišen samilosti... osvetoljubivi sadista...*“

Hari Stanford izaziva proketo mnogo problema čak i u smrti, pomisli Stiv.

Na putu ka hotelu Stiv se zaustavio kod kioska da uzme primerak *Internejšenel herald tribjuna*. Naslov je glasio: *Šta će se dogoditi sa Stanfordovim carstvom?* Platilo je novine i okrenuo se da pođe dalje, kad primeti naslove druge strane štampe na štandu. Odluči da kupi i ta izdanja, pa stade da ih zaprepašćeno prelistava. Naslovne stranice svih novina izveštavale su o smrti Harija Stanforda, i na svakoj od njih istaknuto mesto imao je kapetan Dir, čije se lice široko osmehivalo s fotografija. *Dakle, to je ono što ga okupira! Za to ćemo se*

već postarati.

Sledećeg jutra u petnaest do deset Stiv se opet pojavio u prijemnoj kancelariji kapetana Dir. Narednik ne beše za stolom, a vrata koja su vodila u unutrašnju kancelariju behu odškrinuta. Stiv ih širom otvori i uđe. Kapetan se upravo presvlačio u novu uniformu, pripremajući se za jutarnje intervjuje za novine. Podigao je pogled kad je Stiv ušao.

„Quest-ce que vousfaites ici? C'est un bureau prive! Allez-vous-enr?”

„Radim za Njujork tajms”, reče Stiv Sloun.

Dir se istog trena razvedri. *„Ah, uđite, uđite. Kako ste rekli da se zovete?”*

„Džouns. Džon Džouns.”

„Mogu li možda nečim da vas ponudim? Kafom? Konjakom?”

„Ne bih ništa, hvala”, odgovori Stiv.

„Molim vas, molim vas, sedite.”

Dirov glas postade ozbiljniji. *„Ovde ste, naravno, zbog užasne tragedije koja se dogodila na našem malom ostrvu. Siroti mesje Stanford.”*

„Kada nameravate da omogućite vraćanje njegovog tela?” upita Stiv.

Kapetan Dir uzdahnu. *„Ah, bojim se da to neće biti izvodljivo još mnogo, mnogo dana. Postoji veliki broj obrazaca koji se moraju ispuniti kada se radi o značajnoj osobi poput mesjea Stanforda. Moramo se držati protokola, razumete.”*

„Mislim da razumem”, odgovori Stiv.

„Možda za deset dana. Možda za dve sedmice.” Do tada će se zanimanje štampe ohladiti.

„Izvolite moju vizitkartu”, reče Stiv.

Kapetan je najpre samo letimično pogleda, a zatim se detaljnije zagleda u nju.

„Vi ste pravni zastupnik. Niste novinar?”

„Nisam. Ja sam advokat Harija Stanforda.” Stiv Sloun ustade. „Želim da mi izdate dozvolu za preuzimanje njegovog tela.”

„Ah, voleo bih da vam je mogu dati”, reče sa žaljenjem kapetan Dir. „Nažalost, ruke su mi vezane. Ne vidim kako bih...”

„Sutra.”

„To je neizvodljivo! Nema načina da...”

„Predlažem vam da stupite u kontakt s vašim pretpostavljenima u Parizu. *Stanford enterprajz* ima nekoliko veoma velikih fabrika u Francuskoj. Bila bi prava šteta ako bi naš upravni odbor odlučio da ih sve zatvori i podigne u drugim zemljama.“

Kapetan Dir piljio je u njega. „Ja... nemam nikakvu kontrolu nad takvim pitanjima, mesje.“

„Da, ali ja je imam“, uzvratilo Stiv samouvereno. „Postaraćete se da mi telo gospodina Stanforda bude predato sutra, ili ćete se naći u većoj nevolji nego što to uopšte možete i zamisliti.“ Stiv se okrenu da pođe. „Čekajte! Mesje! Možda bih za nekoliko dana mogao...“

„Sutra“, reče Stiv i izađe.

Tri sata kasnije, Stiv Sloun primi telefonski poziv u hotelskoj sobi.

„Mesje Sloun? Ah, imam za vas divne novosti! Uspeo sam da izdejstvujem da odmah preuzmete telo gospodina Stanforda. Nadam se da cenite moj trud...“

„Hvala vam. Sutra u osam ujutro krenućemo odavde privatnim avionom. Pretpostavljam da će do tada biti sređena sva potrebna dokumenta.“

„Da, svakako. Ne brinite. Pobriniću se da...“

„Odlično.“ Stiv spusti slušalicu.

Kapetan Dir dugo je ostao da sedi u svojoj kancelariji. *Merde! Kakav maler! Mogao sam biti slavna ličnost bar još nedelju dana.*

Kada se avion koji je prevezio telo Harija Stanforda spustio na bostonski Međunarodni aerodrom *Logan*, mrtvačka kola već su čekala. Pogreb je trebalo da bude održan za tri dana.

Stiv Sloun izvestio je Sajmona Ficdžeralda o tome.

„Dakle, stari je konačno kod kuće“, reče Ficdžerald. „Biće to i te kakvo porodično okupljanje.“

„Okupljanje?“

„Da. Biće zanimljivo“, odgovorio je. „Deca Harija Stanforda dolaze da proslave očevu smrt. Tajler, Vudi i Kendal.“

Osmo poglavlje

Sudija Tajler Stanford najpre je saznao novosti na čikaškoj televiziji WBBM. Zurio je u TV ekran kao opčinjen, dok mu je srce luđački lupalo. Prikazali su jahtu *Plavo nebo*, a reporter je govorio: u oluji, u vodama Korzike, kada se tragedija dogodila. Dmitrij Kaminski, te-lohranitelj Harija Stanforda, bio je svedok nesreće, ali nije mogao da spase svog poslodavca. Hari Stanford bio je poznat u finansijskim krugovima kao jedan od najpronijljivijih...”

Tajler je nepomično sedeo i pratio smenjivanje slika na ekranu, prisećajući se sve vreme...

Bučni glasovi probudiše ga usred noći. Imao je četrnaest godina. Nekoliko minuta osluškivao je ljutito nadvikivanje, a zatim se odšunjao hodnikom do stepenica koje su vodile u prizemlje. Otac i majka svađali su se dole, u predvorju. Majka je vrištala i on vide kako je otac dlanom udara preko lica.

Slika na televizijskom ekranu se promenila. Sada je prikazivala Harija Stanforda u Ovalnom kabinetu u Beloj kući, kako se rukuje s predsednikom Ronaldom Reganom. „Jedan od kamena temeljaca u novom predsedničkom finansijskom timu, Hari Stanford bio je važan savetnik...”

Igrali su fudbal iza kuće i njegov brat Vudi šutnuo je loptu prema kući. Tajler je pojurio za njom i, kad ju je podigao, čuo je oca s druge strane živice. „Zaljubljen sam u tebe. Ti to znaš!”

Zastao je, uzbuđen što se majka i otac ne raspravljaju, a onda čuo glas njihove guvernante Rouzmari: „Oženjen si. Želim da me ostaviš na miru.”

Tada je najednom osetio mučninu. Voleo je majku, a voleo je i Rouzmari. Otac je za njega bio zastrašujući stranac.

Na ekranu su se brzo smenjivale fotografije Harija Stanforda s Mar-garet Tačer... predsednikom Miteranom... Mihailom Gorbačovom... Spiker je govorio: „Legendarni tajkun podjednako se snalazio i u društvu fabričkih radnika i vodećih svetskih političara.”

Prolazio je pored očeve kancelarije kada je čuo Rouzmarin glas. „Odlazim.” A zatim je njegov otac kazao: „Neću ti to dopustiti. Moraš da budeš razumna, Rouzmari! Ovo je jedini način da ti i ja...”

„Neću da te slušam. Rodiću dete!”

Potom je Rouzmari nestala.

Scena na ekranu ponovo se promenila. Puštali su stare snimke Stanfordove porodice ispred crkve, dok njeni članovi posmatraju unošenje kovčega u mrtvačka kola. Komentator je govorio: „Hari Stanford s decom pored sanduka... Samoubistvo gospođe Stanford pripisano je njenom sve lošijem zdravlju. Prema rečima policijskih istražitelja, Hari Stanford...“

Usred noći, otac ga je probudio prodrnavši ga. „Ustani, sine. Imam lošu vest za tebe.“

Četnaestogodišnji dečak počeo je da drhti.

„Tajleru, tvojoj majci dogodila se nesreća.¹¹ Bila je to laž. Njegov otac ju je ubio. Počinila je samoubistvo zbog oca i njegove afere s Rouzmari.“

Sve novine pisale su o tome. Beše to skandal koji je potresao Boston, što su tabloidi maksimalno iskoristili. Nije bilo načina da se novosti sakriju od Stanfordove dece. Drugovi iz razreda napravili su im pakao od života. Za samo dvadeset četiri sata, troje dece izgubilo je dve najbliže osobe. A za to je trebalo kriviti njihovog oca.

„Nije me briga što nam je otac“, jecala je Kendal. „Mrzim ga.“

„I ja!“

„I ja!“

Razmišljali su o tome da pobegnu, ali nisu imali kuda da odu. Odlučili su da se pobune.

Izabrali su Tajlera da ih predstavlja. „Želimo drugačijeg oca. Ne želimo tebe.“

Hari Stanford ga je pogledao i hladno rekao: „Mislim da se to može srediti.“

Tri nedelje kasnije sve ih je poslao u različite internatske škole.

Kako su godine prolazile, deca su se veoma retko sretala s ocem. Čitala su o njemu u novinama, ili ga gledala na televiziji u pratnji prelepih žena, ili lakom razgovoru sa slavnim ličnostima, ali je jedino vreme koje su provodili s njim bilo ono koje je otac nazivao *prilikama* - tokom fotografisanja za božićne ili neke druge praznike - kako bi se mogao predstaviti kao posvećeni roditelj. Posle toga vratio bi decu u njihove škole i kampove, sve do sledeće *prilike*.

Tajler je bio hipnotisan onim što je gledao. Na televizijskom ekranu nizale su se slike fabrika u raznim delovima sveta, montirane

s fotografijama njegovog oca: jedan od najvećih privatnih konglomerata na svetu. Hari Stanford, koji ga je stvorio, bio je prava legenda... Stručnjaci s Vol strita pitaju se šta će se desiti s porodičnom kompanijom kad više nema njenog osnivača. Hari Stanford ostavio je za sobom troje dece, ali se ne zna ko će od njih naslediti bogatstvo od više milijardi dolara, niti ko će upravljati korporacijom..."

Bilo mu je šest godina. Voleo je da luta velikom kućom i istražuje sve te uzbudljive prostorije. Jedino mesto gde mu je bio zabranjen pristup bila je očeva kancelarija. Tajler je znao da se u njoj odvijaju važni sastanci. Tu su se stalno mogli videti ljudi u crnim odelima impresivnog izgleda kako dolaze i odlaze posle susreta s njegovim ocem. Činjenica da je taj kabinet za Tajlera predstavljao zabranjeno voće, činila ga je naprosto neodoljivim.

Jednoga dana, kada je otac bio odsutan, Tajler je resio da uđe u kancelariju. Ogromna soba neodoljivo mu je privlačila pažnju i bila naprosto zadivljujuća. Tajler je samo stajao tu i gledao u ogroman radni sto i kožnu stolicu u kojoj je sedeo otac. *Jednog dana ja ću sedeti u njoj i biću važan čovek, poput oca.* Otišao je do stola da ga prouči. Na njemu se nalazilo mnoštvo papira službenog izgleda. Obišao ga je i spustio se u očevu fotelju. Osećaj je bio divan. *Sada sam i ja važan! „Šta to, dođavola, radiš?“*

Tajler se trže i podiže pogled. Otac je stajao na vratima, besan. „Ko ti je rekao da možeš da sedneš za taj sto?“

Dečak je drhtao. „Ja... samo sam želeo da vidim kako je to...“

Otac besno dojuri do njega. „Pa, to nikada nećeš saznati! *Nikada!* A sada se gubi odatle i *nemoj da si ikada više kročio ovamo!*“

Tajler se stušio niza stepenice jecajući, a majka je došla k njemu u sobu. Zagrlila ga je. „Ne plači, dušo. Sve će biti u redu.“

„Ne... neće“, grcao je. „On... on me mrzi!“

„Ne. Ne mrzi te.“

„Samo sam seo na njegovo mesto.“

„To je *njegova* stolica, mili. Ne želi da iko drugi sedne na nju.“ Nije mogao da se zaustavi. Privila ga je uza sebe i kazala: „Tajleru, kada smo se tvoj otac i ja venčali, rekao mi je da želi da budem deo njegove kompanije. Dao mi je jednu deonicu. Bila je to svojevrsna porodična šala. Ja ću ti je dati. Položiću je u fond za tebe. Tako si sada i ti deo kompanije. Važi?“

Preduzeće *Stanford enterprajzis* imalo je stotinu akcija, a Tajler je sada postao vlasnik jedne od njih.

Kada je Hari Stanford čuo šta je njegova supruga uradila, podsmehnuo se: „Šta, dovraga, misliš da će uraditi s tom jednom deonicom? Da možda neće preuzeti kompaniju?“

Tajler isključivši televizor i ostade da sedi, nastojeći da se privikne na vest. Preplavio ga je dubok osećaj zadovoljstva. Sinovi uvek žele da budu uspešni kako bi udovoljili očevima. Tajler Stanford čeznuo je za uspehom samo da bi svog *uništio*.

Kao dete, s vremena na vreme sanjao je isti san. Oca su osudili za majčinu smrt, a Tajler je bio taj koji treba da mu odredi kaznu. *Osuđujem te na smrt u električnoj stolici!* Ponekad bi san bio u ponečemu drugačiji, pa bi Tajler osudio oca na smrt vešanjem, ubrizgavanjem smrtonosne injekcije ili pak streljanjem. Snovi su se gotovo obistinili.

Vojna škola u koju ga je otac poslao nalazila se u Misisipiju i predstavljala četiri godine istinskog pakla. Tajler je mrzeo disciplinu i strogo uređen dnevni raspored. Tokom prve godine ozbiljno je razmišljao o samoubistvu i jedino što ga je sprečilo bila je odlučnost da ne priušti ocu to zadovoljstvo. *Ubio mi je majku. Neće ubiti i mene.*

Tajleru se činilo da su nastavnici naročito strogi prema njemu i bio je uveren da iza toga stoji njegov otac. Tajler nije dopustio da ga škola slomi. Iako je primoravan da ide kući za praznike, njegovi sureti s ocem postajali su sve neprijatniji.

Brat i sestra takođe su bili kod kuće za praznike, ali među njima nije više bilo nikakve bliskosti. Njihov otac postarao se da je uništi. Bili su strani jedno drugom i svi su nestrpljivo čekali da praznici prođu, pa da mogu pobeći odatle.

Tajler je znao da mu je otac multimilijarder, ali i da je ono malo novca što su on, Vudi i Kendal dobijali zapravo poticalo od majčine zaostavštine. Kako je stasavao, Tajler je počinjao da se pita hoće li imati pravo na deo porodičnog bogatstva. Bio je ubeđen da su on i njegovi brat i sestra prevareni. *Potreban mi je advokat.* To je, naravno, otpadalo kao mogućnost, ali mu je sinula sledeća misao: *Ja ću postati advokat.*

Kada je Tajlerov otac saznao za sinovljeve planove, rekao je: „Tako, dakle, postaćeš advokat, je li? Pretpostavljam da misliš da ću

te zaposliti u *Stanford enterprajzisu*. Pa, oprostite se od toga. Ne bih ti dozvolio ni da priviriš u upravnu zgradu!”

Posle diplomiranja na pravnom fakultetu, Tajler je, za početak, mogao da se zaposli u Bostonu, a zahvaljujući porodičnom imenu, primili bi ga s dobrodošlicom u upravne odbore desetina preduzeća. Međutim, više je voleo da bude daleko od oca.

Odlučio je da otvori advokatsku kancelariju u Čikagu. U početku je bilo teško. Odbijao je da se poziva na svoje prezime i klijenata beše malo. Političkim životom Čikaga upravljala je organizacija pod nazivom *Mašina* i Tajler je vrlo brzo shvatio da će, kao mlad advokat, ostvariti velike prednosti ukoliko se pridruži moćnom centralnom Advokatskom udruženju Okruga Kuk. Dobio je posao u kancelariji javnog tužioca. Imao je prijemčiv, bistar um i brzo učio, pa nije prošlo mnogo i već je svojim pretpostavljenima bio od neprocenjive pomoći. Pisao je tužbe protiv svakovrsnih prestupnika, a njegov izveštaj o dobij enim presudama bio je izvanredan.

Tajlerov uspon na hijerarhijskoj lestvici odvijao se brzo i naposljetku je došao dan kada je nagrađen za svoj trud. Izabrali su ga za sudiju Okruga Kuk. Pomislio je da će se otac konačno ponositi njime. Pogrešio je.

„Ti? Okružni sudija? Za boga miloga, pa ja ti ne bih dao da sudiš ni na takmičenju u pravljenju kolača!”

Sudija Tajler Stanford bio je nizak, gojazan čovek oštrog, proračunatog pogleda i tankih, stisnutih usana. Nije posedovao nimalo očeve harizme i privlačnosti. Osobina kojom je ostavljao snažan utisak bio je dubok, prodoran glas, upravo savršen za izricanje presuda.

Tajler Stanford beše povučen, te je misli i osećanja zadržavao za sebe. Imao je četrdeset godina, ali je delovao mnogo starije. Ponosio se odsustvom smisla za humor. Život je bio isuviše okrutan da bi bilo mesta za lakomislenost. Šah mu je bio jedini hobi, pa je jednom nedeljno odlazio u mesni klub da odigra poneku partiju, redovno pobeđujući.

Tajler Stanford važio je za briljantnog poznavaooca prava. Njegove kolege izuzetno su ga cenile i često su od njega tražile savet. Vrlo mali broj ljudi znao je da je potomak *one* porodice Stanford. Sam nikada nije pominjao očevo ime.

Sudijine prostorije nalazile su se u velikoj kamenoj zgradi Krivičnog suda Okruga Kuk na uglu Dvadeset šeste i Kalifornijske ulice, koja je imala četrnaest spratova i stepenice do ulaza s prednje strane građevine. Zdanje beše smešteno u opasnom kraju, a obaveštenje koje je stajalo ispred na ulaznim vratima glasilo je: *Prema sudskom nalogu, sve osobe koje ulaze u ovu zgradu biće podvrgnute pretresu.*

Tu je Tajler provodio dane u saslušavanju i preispitivanju slučajeva koji su obuhvatali pljačke, provale, silovanja, upotrebu vatrenog oružja, posedovanje i dilovanje narkotika, kao i ubistva. Budući da je bio nemilosrdan u odlukama, prozvali su ga sudijom za vešanje. Po čitav bogovetni dan slušao bi optužene kako se izgovaraju siromaštvom, zlostavljanjem u detinjstvu, rasturenim domovima i stotinama drugih opravdanja. Nije prihvatao nijedno. Prestup je prestup i kao takav morao je biti kažnjen. A u podsvesti je uvek pred očima imao oca.

Kolege Tajlera Stanforda znale su vrlo malo o njegovom privatnom životu: da je imao za sobom veoma loš brak, da je sada razveden i da živi sam u maloj trosobnoj džordžijanskoj kući u Aveniji Kimbark, u Hajd parku. Cela ta oblast beše okružena divnim kućama, zato što je požar koji je 1871. godine uništio Čikago kapriciozno poštdeo područje Hajd parka. Tajler se nije družio ni sa kim iz susedstva, a njegove komšije nisu znale ništa o njemu. Imao je spremačicu koja je dolazila triput nedeljno, ali je Tajler voleo sam da odlazi u kupovinu. Spadao je u metodične ljude s tačno utvrđenim navikama. Subotom je odlazio u *Harper kort*, mali tržni centar blizu svog doma, ili u *Mister Džiz fajn fuds*, ili pak u *Mediči* u Pedeset sedmoj ulici.

S vremena na vreme, na zvaničnim skupovima, Tajler je sretao supruge svojih kolega pravnika. Osećale bi da je usamljen, pa su mu predlagale da ga upoznaju s prijateljicama ili ga pozivale na večeru. Uvek je odbijao.

„To veče sam već isplanirao.“

Činilo se da je stalno zauzet, ali nisu imale predstavu o tome kako je ispunjavao slobodno vreme.

„Tajlera ne zanima ništa drugo osim prava“, objasnio je jedan od sudija svojoj supruzi. „Uz to, naprosto, još nije spreman da upozna

nekoga. Čuo sam da je imao grozan brak.“

Imao je pravo.

Posle razvoda Tajler se zakleo samom sebi da se više nikada neće emotivno uplesti. A onda je sreo Lija i sve se odjednom promenilo. Li je bio lep, osećajan i brižan - osoba s kojom je Tajler poželeo da provede ostatak života. Tajler je voleo Lija, ali zašto bi mu ta ljubav bila uzvraćena? Kao uspešan maneken, Li je imao na desetine obožavalaca, od kojih je većina bila imućna. A Li je voleo skupe stvarčice.

Tajler je osećao da se njegov san ne može obistiniti. Ni na koji način nije se mogao nadmetati s ostalima za Lijevu naklonost. Međutim, pošto je otac umro, sve se moglo promeniti preko noći. Možda će postati bogatiji više nego što je zamišljao u svojim najluđim snovima. Mogao bi pružiti Liju čitav svet.

Tajler uđe u kancelariju glavnog sudije. „Kite, bojim se da moram u Boston na nekoliko dana. Porodični poslovi. Pitam se možeš li naći nekoga ko bi preuzeo moje predmete.“

„Naravno. Srediću to“, odgovori glavni sudija.

„Hvala ti.“

Tog popodneva sudija Tajler Stanford već je bio na putu za Boston. U avionu je ponovo pomislio na očeve reči onog užasnog dana: „Znam tvoju malu prljavu tajnu.“

Deveto poglavlje

U Parizu je padala kiša, topli julski pljusak koji je primoravao pešake da trče ulicom u potrazi za kakvim zaklonom ili nepostojećim taksijem. U dvorani u velikoj sivoj zgradi na uglu Ulice Fobur Sent Onore vladala je panika. Desetak polunagih manekenki jurcalo je naokolo u nekoj vrsti masovne histerije, dok su razvodnici dovršavali postavljanje stolica, a stolari spajali poslednje delove drvenih konstrukcija, lupajući čekićima. Svi su vikali i divlje mahali rukama, a buka je bila nepodnošljiva.

U samom središtu uragana, u nastojanju da uvede malo reda u kaos, nalazila se *metresa* lično, Kendal Stanford Reno. Četiri sata pre predviđenog početka modne revije sve oko nje se raspadalo.

Propast: u Parizu će neočekivano biti Džon Ferčajld iz *W-a*, a za njega nije bilo mesta.

Tragedija: zvučnici su otkazali.

Nesreća: Lili, jedna od glavnih manekenki, bila je bolesna.

Uzbuna: dve šminkerke u bekstejdzu svađale su se i kasnile s poslom.

Nevolja: parali su se svi šavovi na cigaret-suknjama.

Drugim rečima, pomisli Kendal sarkastično, *sve je sasvim uobičajeno.*

Kendal Stanford Reno bilo je lako moguće zameniti za neku od manekenki, što je ona nekada i bila. Počevši od zlatne punđe do *šanel* cipela, odisala je brižljivo promišljenom elegancijom. Sve u vezi s njom - položaj ruke, nijansa laka za nokte, boja njenog glasa - nagoveštavalo je odnegovanu otmenost. Njeno lice bez pažljivo nanesene šminke zapravo je bilo obično, ali se Kendal veoma trudila da to niko nikada ne uvidi, i niko nikada i nije.

Bila je istovremeno na svakom mestu.

„Ko je osvetlio tu pistu, Rej Čarls?“

„Želim plavu pozadinu...“

„Postava viri. Sredi to!“

„Ne želim da manekenke uređuju kosu i šminkaju se u hodniku. Nek im Lulu nađe neku svlačionicu!“

Menadžer revije žurno joj priđe. „Kendal, trideset minuta je previše! Previše! Revija ne bi trebalo da traje duže od dvadeset pet...“

Ona prekide nešto što je u tom času radila. „Šta predlažeš, Skote?“

„Možemo da izbacimo nekoliko modela i da...“

„Ne. Reći ću manekenkama da budu brže.“

Neko ju je ponovo oslovio i ona se okrenu.

„Kendal, ne možemo pronaći Piju. Želite li da se Tami presvuče u crnosivi sako s pantalonama?“

„Ne. Daj to Dejni. Za Tami odvoj triko i tuniku.“

„Šta ćemo s tamnosivom bluzom od žerseja?“

„Nek je obuče Monika. I pobrini se da nosi čarape u istoj boji.“

Kendal pogleda u tablu s nizovima polaroid fotografija manekenki u raznim odevnim predmetima. Kada budu spremne, poslagaće slike po tačnom redosledu. Izvežbanim okom osmotri tablu. „Hajde da promenimo ovo. Želim da bež kardigan bude prvi, zatim kombinacije kostima, pa svilena bluza bez bretela, večernja haljina od tafta, a zatim popodnevene haljine s odgovarajućim jaknama...“

Dve njene pomoćnice priđoše joj u žurbi.

„Kendal, uporno raspravljamo o rasporedu sedenja. Želite li da prodavci sede zajedno, ili ćete ih pomešati sa slavnim ličnostima?“

Druga asistentkinja reče: „Ili da smestimo zvezde s predstavnicima medija?“

Kendal jedva da ih je i slušala. Nije spavala već dve noći, proveravajući sve po sto puta da se uveri kako ništa neće krenuti naopako. „Razrešite to same“, odgovorila je.

Osvrnula se oko sebe da osmotri sve što se dešava i pomislila na reviju koja samo što nije počela i na ona slavna imena iz celog sveta koja će doći da aplaudiraju onome što je ona stvorila. *Trebalo bi da zahvalim ocu za sve ovo. Rekao mi je da nikada neću uspeti...*

Oduvek je znala da želi da se bavi kreiranjem odeće. Još kao devojčica pokazivala je prirodan osećaj za stil. Njene lutke imale su najmodernije haljine u gradu. Često bi majci pokazala svoje najnovije kreacije kako bi dobila njeno odobrenje. Majka bi je zagrlila i rekla: „Vrlo si nadarena, mila. Jednog dana postaćeš veoma važna modna kreatorka.“ I Kendal je bila sigurna u to.

U školi je učila grafički dizajn, crtanje, prostorne odnose i usklađivanje boja.

„Najbolji način da počneš“, posavetovala ju je jedna od nastavnica, „jeste da i sama postaneš manekenka. Tako ćeš upoznati

sve vrhunske dizajnere i, ako budeš držala oči otvorene, naučićeš mnogo od njih.“ Kada je Kendal spomenula svoj san ocu, on ju je pogledao i kazao joj: „Ti? Manekenka! Mora da se šališ!“

Po završetku školovanja Kendal se vratila u Rouz Hil. *Potrebna sam ocu zbog upravljanja domaćinstvom*, mislila je. Bilo je na desetine slugu, ali nikoga ko bi zaista vodio glavnu reč. Kako je Hari Stanford odsustvovao dobar deo vremena, osoblje je bilo prepušteno samo sebi. Kendal je pokušala da uvede nekakvu organizaciju. Napravila je raspored kućnih poslova, angažovala se kao domaćica na očevim prijemima i činila sve što je bilo u njenoj moći da mu priušti osećaj udobnosti. Čeznula je za njegovim odobrenjem. Umesto toga, zasipao ju je neprestanim kritikama.

„Ko je unajmio prokletog kuvara? Otarasi ga se...“

„Ne sviđa mi se novo posuđe koje si kupila. Dodavola, zar nemaš nimalo ukusa?“

„Ko ti je rekao da možeš da mi preurediš spavaću sobu? Hoću da se proketo skloniš odatle..“

Bez obzira na sve što je Kendal činila, to nikada nije bilo dovoljno dobro.

Očeva neprestana okrutnost naposljetku ju je isterala iz kuće. To je oduvek bio dom lišen ljubavi i njen otac nikada nije obraćao pažnju na decu, izuzev kada je trebalo da njima upravlja i nametne im disciplinu. Jedne noći Kendal ga je čula kako govori nekom posetiocu: „Moja kćerka ima lice poput konja. Biće joj potrebna gomila novca da upeca nekog nikogovića.“

Bila je to poslednja kap u već prepunoj čaši. Sledećeg dana Kendal je napustila Boston i otišla u Njujork.

Sama u svojoj hotelskoj sobi, Kendal je razmišljala. *Dobro. Evo me u Njujorku. Kako se postaje modni kreator? Kako da seprobijem u modnu industriju? Kako da uopšte ikoga navedem da me zapazi?* Setila se saveta one nastavnice. *Počecu kao manekenka. To je ulaznica.*

Narednog jutra Kendal je pretražila poslovne strane u imeniku, fotokopirala spisak modnih agencija i počela da ih obilazi. *Moram da budem iskrena s njima*, pomislila je. *Reći ću im da kod njih mogu da se zadržim samo neko vreme, dok ne počnem posao dizajnera.*

Ušla je u kancelariju prve agencije s liste. Sredovečna žena za radnim stolom reče: „Mogu li da vam pomognem?“

„Da. Želim da se bavim manekenstvom.“

„I ja, mila. Možeš se oprostiti od toga.“

„Molim?“

„Previsoka si.“

Kendal stisnu vilice. „Želim da me primi neko ko je ovde glavni.“

„Gledaš u tog nekog. Ja sam vlasnica ove rupe.“

Ni na sledećih pet-šest mesta nije imala više uspeha.

„Preniska si.“

„Premršava.“

„Predebela.“

„Premlada.“

„Prestara.“

„Pogrešan tip.“

Do kraja sedmice Kendal je postala očajna. Na spisku je stajalo samo još jedno ime.

Paramaunt models bila je vodeća agencija za manekenke na Menhetnu. Za prijemnim pultom nije bilo nikoga.

Neki glas iz jedne od kancelarija reče: „Biće slobodna u ponedeljak. Ipak, možete je dobiti samo na dan. Naredna tri meseca potpuno su joj rezervisana.“

Kendal odšeta do kancelarije i proviri unutra. Žena u skupom kostimu razgovarala je telefonom.

„U redu. Videću šta mogu da učinim.“ Roksen Marinak spusti slušalicu i podiže pogled. „Žao mi je, ne tražimo tvoj tip.“

Kendal očajno reče: „Biću koji god tip želite. Mogu da budem viša ili niža. Mlađa ili starija, mršavija...“

Roksen podiže ruku. „Stani.“

„Samo želim priliku. Ovo mi je zaista potrebno...“

Roksen je oklevala. U toj devojci bilo je izvesne privlačne žustrine i zaista je imala izuzetnu građu. Nije bila lepa, ali bi odgovarajuća šminka možda to rešila. „Imaš li nekakvog iskustva?“

„Imam. Celog života nosim odeću.“

Roksen se nasmeja. „U redu. Daj mi da pogledam tvoju mapu.“

Kendal je tupo pogleda. „Moju mapu?“

Roksen uzdahnu. „Draga moja devojko, nijedna manekenka koja drži do sebe ne ide naokolo bez mape. To je tvoja Biblija. To je ono što će pregledati tvoji potencijalni klijenti.“ Zatim ponovo uzdahnu.

„Želim da napraviš dve fotografije lica - jednu osmehnutu i jednu ozbiljnu. Okreni se.“

„U redu.“ Kendal poče da se okreće.

„Polako.“ Roksen ju je proučavala. „Nije loše. Donesi mi sliku u kupaćem kostimu ili donjem vešu, šta god bolje pristaje tvojoj figuri.“

„Napraviću obe“, reče ona živo.

Roksen je, naprosto, morala da se nasmeši zbog njene revnosti. „Dobro. Ti si... ovaj... drugačija, ali možda ima šanse.“

„Hvala vam.“

„Ne zahvaljuj mi prerano. Poziranje za modne časopise nije tako jednostavno kao što izgleda. Težak je to posao.“

„Spremna sam na sve.“

„Videćemo. Rizikovaću s tobom. Poslaću te na neke kastinge.“

„Izvinite?“

„Okupljanja na kojima klijenti upoznaju nove manekenke. Biće tamo i manekenki iz drugih agencija. Neka vrsta audicije.“

„Moći ću ja to.“

Tako je izgledao početak. Kendal je bila na desetak kastinga pre nego što se neki dizajner zainteresovao da upravo ona nosi njegovu odeću. Bila je toliko napeta da umalo nije upropastila sebi priliku zato što je previše brbljala.

„Zaista mi se sviđaju vaše haljine i rekla bih da će na meni dobro izgledati. Mislim, izgledaće dobro na *svakoj* ženi, naravno. Predivne su! Ipak, mislim da će meni izuzetno pristajati.“ Beše toliko nervozna, da je mucala.

Dizajner je saosećajno klimnuo glavom. „Ovo ti je prvi posao?“

„Jeste, gospodine.“

Osmehnuo se. „U redu. Pokušaćemo. Kako si rekla da se zoveš?“

„Kendal Stanford.“ Pitala se hoće li je dovesti u vezu s *onim* Stanfordima, ali, naravno, nije za to imao nikakav razlog.

Roksen je bila u pravu. Manekenstvo zaista nije bilo lako. Kendal je morala da nauči kako da prihvati uporna odbijanja, kastinge koji nikuda nisu vodili i nedelju za nedeljom bez posla. Kada je pak radila, već u šest ujutro odlazila je na šminkanje, završila jedno snimanje, otišla na sledeće, i često nije stizala kući pre ponoći.

Jedne večeri, posle takvog celodnevnog snimanja sa šest drugih

manekenki, Kendal se pogledala u ogledalo i jeknula: „Sutra neću moći da radim. Vidi samo kako su mi kapci natečeni!“

Jedna od devojaka reče: „Stavi kolutove krastavca na oči. Možeš i kesice čaja od kamilice. Najpre ih staviš u vrelu vodu, izvadiš i pustiš da se ohlade, a onda ih držiš na očima petnaest minuta.“

Ujutro otečenosti više nije bilo.

Kendal je zavidela manekenkama koje su stalno tražene. Slušala bi Roksen kako im organizuje zakazana snimanja. „Isprva sam odredila da Skazi zameni Mišel. Pozovi ih i reci im da će biti slobodna, tako da ćemo se provizorno dogovoriti.“

Kendal je brzo naučila da nikada ne stavlja primedbe na odeću koju nosi. Upoznala se s nekima od najcenjenijih fotografa u poslu, pa je dopunila svoju mapu nizom novih snimaka. Nosila je manekensku torbu punu potrepština - bilo je tu odeće, šminke, pribora za negu noktiju, nakita. Savladala je sušenje kose naopačke kako bi bila bujnija, kao i da napravi lokne zagrejanim uvijačima.

Morala je da nauči još mnogo toga. Fotografi su je obožavali, a jedan od njih povukao ju je u stranu i posavetovao je: „Kendal, uvek sačuvaj snimke s osmehom za kraj. Na taj način imaćeš manje bora oko usta.“

Kendal je s vremenom postajala sve popularnija. Nije spadala u devojke čija je lepota obarala s nogu, što je inače bio zaštitni znak većine manekenki, ali je zato imala nešto više od toga, gracioznu otmenost.

„Ima stila“, rekao je jedan od reklamnih agenata.

I to beše najbolji opis njenog izgleda i utiska koji je ostavljala.

I ona je bila usamljena. Tu i tamo izašla bi s nekim momkom, ali svi su oni bili beznačajni. Sada je već stalno radila, ali je imala osećaj da nije nimalo bliže cilju nego kad je tek stigla u Njujork. *Moram pronaći način da stupim u dodir s vrhunskim modnim kreatorima*, mislila je Kendal.

„Ugovorila sam ti snimanja za naredne četiri sedmice“, reče joj Roksen. „Svi te vole.“

„Roksen...“

„Reci, Kendal.“

„Ne želim ovo više da radim.“

Roksen je zurila u nju u neverici. „Molim?“

„Želim da hodam po pisti.“

Modne piste predstavljaju san svake manekenke. To je bio najuzbudljiviji i najisplativiji oblik manekenstva.

Roksen je bila sumnjičava. „Gotovo da je nemoguće prodrati u...“
„Ja to nameravam.“

Roksen ju je proučavala. „Stvarno to misliš, zar ne?“

„Da.“

Roksen klimnu glavom. „U redu. Ako si zaista ozbiljna u vezi s tim, prvo treba da naučiš hodanje po gredi.“

„Šta?“

Roksen joj objasni.

Tog popodneva Kendal je kupila uzanu drvenu gredu dugačku skoro dva metra, išmirglala je da izbegne neravnine i postavila je na pod. Prva dva-tri puta kad je pokušala da prošeta njome, naprosto je pala. *Ovo neće biti lako*, pomislila je Kendal. *Ipak, savladaću ja to.*

Svakog jutra ustajala je rano i vežbala hod po gredi na prednjem stopalu. *Karlicu izbaci napred. Oseti gredu prstima. Spusti petu.* Izdana u dan ravnoteža joj je postajala sve bolja.

Hodala je gore-dole ispred velikog ogledala, uz muziku. Naučila je da hoda s knjigom na glavi. Uvežbavala je brzo presvlačenje iz patika i šortsa u cipele s visokom potpeticom i večernju haljinu.

Kada je osetila da je spremna, Kendal se vratila kod Roksen. „Stavljam glavu u torbu zbog tebe“, reče joj Roksen: „Ungaro traži manekenku za revije. Preporučila sam te. Pružiće ti priliku.“

Kendal je bila oduševljena. Ungaro beše jedan od najgenijalnijih modnih kreatora.

Sledeće nedelje Kendal se pojavila na reviji. Trudila se da deluje podjednako opušteno kao i ostale manekenke.

Ungaro joj dade prvu odevnu kombinaciju koju je trebalo da nosi i osmehnu se: „Srećno.“

„Hvala.“

Kada je izašla na pistu, Kendal je imala osećaj da se nikada ničim drugim nije ni bavila. Čak su i druge devojke bile zadivljene. Revija je postigla veliki uspeh i od tog trenutka Kendal je postala deo elite. Počela je da radi za divove modne industrije kao što su Iv Sen Loran, Halston, Kristijan Dior, Dona Karan, Calvin Klajn, Ralf Loren, Sent Džon. Kendal je neprestano bila tražena, pa je proputovala svet

učestvujući na revijama. U Parizu su se glavne revije održavale u januaru i julu. U Milanu su pak udarni meseci bili mart, april, maj i jun, dok je Tokio vrveo od modnih dešavanja u aprilu i oktobru. Beše to buran, užurban život i Kendal je uživala u svakom trenutku.

Kendal je nastavila da radi i uči. Nosila je odeću slavnih dizajnera i razmišljala o izmenama koje bi napravila da je ona kreatorka. Naučila je kako odelo treba da prijanja, a tkanina da se kreće i njiše oko tela. Naučila je sve o izrezima, naborima i krojevima, i o tome koje delove tela žene žele da prikriju, a koje da istaknu. Kod kuće je izrađivala skice i činilo se da ideje neprestano naviru. Jednog dana odnela je mapu sa svojim crtežima glavnoj mušteriji u *Aj Magninsu*. Bila je zadivljena. „Ko je ovo dizajnirao?“, upitala je.

„Ja.“

„Dobri su. Veoma dobri.“

Dve sedmice kasnije Kendal je otišla da radi za Donu Karan kao pomoćnica i počela postepeno da uči o poslovnoj strani trgovine garderobom. Kod kuće je nastavila da kreira odeću. Godinu dana kasnije imala je svoju prvu reviju. Beše to prava propast.

Modeli su delovali obično i nikoga nisu zanimali. Održala je drugu reviju i niko se nije pojavio.

Pogrešila sam profesiju, mislila je Kendal.

„Jednog dana postaćеш veoma važna modna kreatorka.“

U čemu grešim?, pitala se.

Prosvetljenje je došlo usred noći. Kendal se probudila i razmišljala, ležeći u krevetu. *Dizajniram haljine za manekenke. Trebalo bi da kreiram za stvarne žene sa stvarnim poslovima i stvarnim porodicama. Pametne, ali koje teže udobnosti. Otmeno, ali istovremeno i praktično.*

Bilo joj je potrebno oko godinu dana da uspe da organizuje još jednu reviju, ali je ovog puta doživela momentalni uspeh.

Kendal se retko kada vraćala u Rouz Hil, a kad jeste, posete su bivale užasne. Otac se nije promenio. Ako i jeste, onda se promenio nagore. „Još nisi nikoga nahvatala, ha? Verovatno nikada i nećeš.“

Marka Renoa upoznala je na nekom dobrotvornom balu. Radio je u međunarodnom odeljenju jedne njujorške brokerske kuće, gde se bavio stranim valutama. Taj zgodni, vitak i visok Francuz bio je mlađi od Kendal pet godina. Bio je šarmantan i brižan, i odmah ju je privukao. Predložio joj je da sutradan zajedno večeraju i Kendal je

iste večeri završila s njim u krevetu. Posle toga provodili su svaku noć zajedno.

Jedne večeri Mark joj saopšti: „Kendal, ludo sam zaljubljen u tebe, znaš.“

Ona nežno uzvratila: „Tražila sam te celog života, Mark.“

„Imamo jedan veliki problem. Ti si veoma uspešna, a ja ne zarađujem ni približno toliko novca kao ti. Možda jednog dana...“

Kendal spusti prst na njegove usne. „Prestani. Pružio si mi više nego što sam se ikada mogla nadati.¹“

Na Božić je Kendal povelala Marka u Rouz Hil, da ga upozna s ocem.

„Udaćeš se za njega!“, eksplodirao je Hari Stanford. „On je niko i ništa! Ženi se tobom zbog novca za koji se nada da ćeš dobiti.*¹ Da je Kendal bio potreban ijedan razlog više da se uda za Marka, onda bi to bio taj. Venčali su se u Konektikatu već narednog dana. A Kendal je brak s Markom usrećio više od ičega drugog u njenom dotadašnjem životu.“

„Ne smeš da dopuštaš ocu da ti preti“, kazao je Kendal. „Čitavog života koristio je svoj novac poput oružja. Nama nije potreban njegov novac.“

I Kendal ga je zbog toga još više volela.

Mark je bio divan muž - ljubazan, obziran i pažljiv. *Imam sve*, srećno je mislila Kendal. *Prošlost je mrtva*. Uspela je, uprkos svom ocu. Za nekoliko sati modni svet biće usredsređen na njenu darovitost.

Kiša je prestala. Bio je to dobar znak.

Revija je prošla fantastično. Na kraju, uz muziku i sevanje bliceva, Kendal je izašla na pistu, poklonila se i dobila ovacije. Volela bi da je Mark mogao da bude s njom u Parizu da s njim podeli te trijumfalne trenutke, ali je njegova brokerska kuća odbila da mu da slobodne dane.

Kada se masa razišla, Kendal se vratila u svoju kancelariju u euforičnom raspoloženju. Tada joj pomoćnica reče: „Stiglo vam je pismo. Doneo ga je kurir.“

Kendal pogleda u smeđi koverat koji joj je asistentkinja dala i iznenada je spopade jeza. I pre nego što ga je otvorila, znala je o čemu je reč. U njemu je pisalo:

Draga gospođo Reno,

Sa žaljenjem vas obaveštavam da je Udruženje za zaštitu divljih životinja ponovo ostalo bez sredstava. Odmah nam je potrebno sto hiljada dolara da pokrijemo troškove. Novac treba elektronskim putem proslediti na tekući račun broj 804072-A u Švajcarskoj kreditnoj banci u Cirihu.

Nije bilo potpisa.

Kendal je samo sedela sva obamrla i zurila u poruku. *Nikada neće prestati. Ta učena trajeće doveka.*

Druga pomoćnica ulete u kancelariju. „Kendal! Strašno mi je žao. Upravo sam čula užasne vesti.“

Ne mogu da podnesem još strašnih novosti, pomisli Kendal. „Šta... šta se desilo?“

„Objavljeno je na Radio-televiziji Luksemburg. Otac vam je... umro. Utopio se.“

Kendal beše potrebno nekoliko trenutaka da shvati šta je čula. Prva njena pomisao beše: *Pitam se čime bi se više ponosio - mojim uspehom ili činjenicom da sam ubica.*

Deseto poglavlje

Pegi Malkovič bila je udata za Vudroa Vudija Stanforda već dve godine, ali je za stanovnike Houb Saunda i dalje bila „ona konobarica“.

Kad ju je Vudi upoznao, radila je u *Rejn forest grilu*. Vudi Stanford bio je zlatni dečko Houb Saunda. Živeo je u porodičnoj vili. Krasila ga je klasična lepota, bio je šarmantan i društven, i samim tim privlačio sve nestrpljive neudate devojke u Houb Saundu, Filadelfiji i Long Ajlandu. Otuda je vest da je pobegao s dvadesetpetogodišnjom kelnericom sasvim prosečnog izgleda, bez završene srednje škole, kćerkom fizičkog radnika i domaćice, predstavljala pravi seizmički šok.

Udarac je bio utoliko veći, jer su svi očekivali da će se oženiti Mimi Karson, prelepom, inteligentnom mladom naslednicom čiji je otac bio magnat u drvnoj industriji i koja je bila ludo zaljubljena u Vudija.

Po nekom nepisanom pravilu, stanovnici Houb Saunda više su voleli da ispredaju tračeve o vanbračnim vezama svoje posluge nego o sebi ravnima, ali je u Vudijevom slučaju brak bio nešto sasvim nečuveno, i napravili su izuzetak. Uskoro se pročulo da je Pegi Malkovič zatrudnela, a potom i da su se venčali. Aristokrati iz Houb Saunda nisu se dvoumili o tome koji je greh veći.

„Za boga miloga, mogu da razumem da joj je napravio dete, ali da se oženi konobaricom?“

Čitav događaj bio je klasična repriza. Dvadeset četiri godine ranije Houb Saund potresao je sličan skandal čiji su vinovnici takođe bili Stanfordovi. Emili Templ, kćerka iz jedne od porodica koje su i osnovale grad, izvršila je samoubistvo zato što je njen muž napravio dete gubernanti njihove dece.

Vudi Stanford nikada nije prikrivao mržnju prema ocu, pa je vladao opšti utisak da se oženio kelnericom iz inata, kako bi pokazao da je časniji čovek od svog oca.

Jedina osoba pozvana na venčanje bio je Pegin brat Hup, koji je doleteo iz Njujorka. Hup beše dve godine stariji od svoje sestre i radio je u nekoj pekari u Bronksu. Bio je visok i oronuo, rošavog lica i teškog bruklinskog akcenta.

„Dobijaš sjajnu curu“, rekao je Vudiju posle venčanja.

„Znam“, uzvratilo mu je Vudi bezizražajnim glasom.

„Dobro ćeš se starati o mojoj sestri, jelda?“

„Daću sve od sebe.“

„Važi, super.“

Beznačajan razgovor između pekara i sina jednog od najbogatijih ljudi na svetu.

Četiri sedmice posle venčanja Pegi je izgubila dete.

Houb Saund je vrlo ekskluzivna zajednica, a Ostrvo Džupiter njegov je najekskluzivniji deo. Ostrvo se na zapadu graniči s kopnenim plovnim kanalom, a na istoku s Atlantskim okeanom. Reč je o istinskoj oazi privatnosti - imućnoj, sasvim samostalnoj i zaštitničkoj, s većim brojem policajaca po glavi stanovnika nego bilo koje drugo mesto na svetu. Njegovi stanovnici ponose se skromnošću. Voze *tauruse* ili karavane i imaju male jedrilice, šestometarske *lajtning* ili dvanaesto-metarske *kvikstep* jahte.

Ako čovek nije tu rođen, morao je da zasluži pravo na pripadnost ovoj zajednici Houb Saunda. Posle sklapanja braka između Vudroa Stanforda i „te konobarice“, goruće pitanje bilo je šta će stanovnici preduzeti u pogledu prihvatanja mlade u svoje društvo.

Supruga Antonija Peltijera, doajena Houb Saunda, odlučivala je o društvenim sporovima, a njena životna misija sastojala se u tome da zaštiti zajednicu od skorojevića i novopečenih bogataša. Kada bi u Houb Saund pristigao neko novi i bio dovoljno malerozan da ne zadovolji kriterijume gospođe Peltijer, ona je imala običaj da mu posredstvom svog vozača dostavi kožni putni kovčeg. Na taj način obavestavala je pridošlicu da nije dobrodošao u zajednicu.

Njeni prijatelji uživali su u prepričavanju priče o auto-mehaničaru i njegovoj supruzi koji su kupili kuću u Houb Saundu. Gospođa Peltijer poslala je bračnom paru ritualni kofer, a kada je žena saznala za njegovo značenje, nasmejala se. Rekla je: „Ako ta stara veštica misli da može da me izbaci odavde, mora biti da je potpuno luda!“

Međutim, počele su da se dešavaju neobične situacije. Odjednom nisu mogli da nađu nijednog slobodnog radnika ni majstora, prodavnici je redovno ponestajalo one robe koju bi poručili i bilo je nemoguće učlaniti se u Klub Ostrva Džupiter ili čak dobiti rezervaciju u bilo kom dobrom restoranu. Osim toga, s njima niko

nije razgovarao. Tri meseca posle uručivanja kofera, par je prodao kuću i odselio se.

Tako je zajednica zadržala dah kada se proširila vest o Vudijevom venčanju. Prognati Pegi Malkovič značilo je prognati i njenog popularnog supruga. Mnogi su se kladili u tajnosti.

Prve dve-tri sedmice nisu ih pozivali ni na kakve večere niti ikakve druge uobičajene društvene događaje. Međutim, stanovnici su voleli Vudija, a naposletku, njegova baka po majci bila je jedan od osnivača Houb Saunda. Postepeno počеше da zovu njega i Pegi u svoje domove. S nestrpljenjem su čekali da vide kakva je mlada.

„Ta devojka sigurno je u nečemu posebna, inače se Vudi nikada ne bi oženio njom.“

Čekalo ih je veliko razočaranje. Pegi je bila isprazna i bez iole ljupkosti, nije imala nikakav stav i loše se oblačila. *Zapuštena*, bilo je prvo što su ljudi pomislili o njoj.

Vudijevi prijatelji bili su zbunjeni. „Šta, za ime sveta, nalazi u njoj? Mogao je da se oženi *bilo kojom*.“

Jedan od prvih poziva stigao je od Mimi Karson. Vest o Vudijevom venčanju doslovno ju je uništila, ali je imala isuviše ponosa da bi to pokazala.

Kad je najbliža prijateljica pokušala da je uteši recima: „Zaboravi ga, Mimi! Prebolećeš ga“, Mimi joj je odgovorila: „Ziveću s tim, ali ga nikada neću preboleti.“

Vudi se zaista trudio da izgradi uspešan brak. Znao je da je pogrešio i nije želeo da zbog toga kazni Pegi. Očajnički je nastojao da bude dobar suprug. Problem beše u tome što Pegi nije imala ništa zajedničko ni s njim ni s njegovim prijateljima.

Činilo se da je Pegi opuštena jedino u društvu svog brata, a Hup i ona svakodnevno su razgovarali telefonom.

„Nedostaje mi“, požalila se Pegi Vudiju.

„Da li bi volela da ga pozovemo ovamo i da provede s nama nekoliko dana?“

„Ne može.“ Zatim je pogledala u svog supruga i rekla otrovno: „Ima posao.“

Na zabavama je Vudi pokušavao da je uvede u razgovore, ali je ubrzo postalo očigledno da Pegi nema šta da kaže. Sedela je u nekom uglu svezanog jezika, nervozno oblizivala usne i očigledno se osećala

veoma nelagodno.

Vudijevi prijatelji znali su da je on, iako živi u porodičnoj vili, otuđen od oca i da se izdržava od skromne rente koju mu je ostavila majka. Njegova strast bio je polo, a jahao je ponije koje je pozajmljivao od prijatelja. U svetu tog sporta igrači se rangiraju prema bodovima, a deset postignutih predstavljalo je najviše dostignuće. Vudi je stigao do devet, a jahao je s Marijanom Agereom iz Buenos Ajresa, Vikijem el Efendijem iz Teksasa, Andresom Dinizom iz Brazila i desetinama drugih vrhunskih igrača. U svetu je bilo svega dvanaest igrača s deset postignutih golova, a Vudijeva ambicija bila je da im se pridruži.

„Znate zašto je tako, zar ne?“, primetio je jedan od Vudijevih prijatelja. „Njegov otac bio je desetka.“

Pošto je znala da Vudi ne može priuštiti vlastite ponije za polo, Mimi Karson kupila mu je nekoliko dobrih. Kad su je prijatelji upitali zbog čega to radi, odgovorila im je: „Želim da ga usrećim na bilo koji način.“

Kada su pridošlice htele da saznaju od čega Vudi živi, ljudi su naprosto slegali ramenima. Istini za volju, on je vodio drugačiji život, zarađujući na golfu, kladeći se na polo utakmicama, pozajmljujući tuđe konje i brze jahte, a povremeno i tuđe supruge.

Brak s Pegi ubrzano se raspadao, ali je Vudi odbijao da to prizna.

„Pegi“, kazao bi, „kada odemo na zabavu, molim te, potrudi se da se uključiš u razgovor.“

„Zašto bih? Svi tvoji prijatelji misle da su mnogo iznad mene.“

„Pa, nisu“, ubeđivao ju je Vudi.

Jednom nedeljno u prostorijama golf kluba sastajao se Književni krug Houb Saunda radi razgovora o najnovijim knjigama, posle čega bi sledio ručak.

Tog dana, dok su dame obedovale, poslužitelj je prišao gospođi Peltijer. „Ispred je gospođa Vudroa Stanforda. Volela bi da vam se pridruži.“

Za stolom je zavladao muk.

„Uvedite je“, odgovorila je gospođa Peltijer.

Trenutak kasnije Pegi uđe u trpezariju. Kosa joj beše sveže oprana, a na sebi je imala ispeglanu najbolju haljinu. Stajala je na ulazu i nervozno gledala grupu žena.

Gospođa Peltijer klimnu joj glavom, pa reče prijatnim glasom: „Gospođo Stanford.“

Pegi se nestrpljivo osmehnu. „Da, gospođo.“

„Nećete nam biti potrebni. Već imamo konobaricu.“ I posle toga vrati se hrani.

Kada je Vudi čuo za to, pobesneo je. „Kako se samo usuđuje da ti uradi takvo nešto!“ Zagrljio ju je. „Sledeći put pitaj me pre nego što odlučiš nešto slično, Pegi. Na takav ručak moraš da budeš *pozvana*. „

„Nisam znala“, rekla je potišteno.

„Sve je u redu. Večeras idemo na večeru kod Blejkovih i želim da...“

„Ne idem!“

„Ali prihvatili smo njihov poziv.“

„Ti idi.“

„Ne želim da idem bez...“

„Ja neću ići.“

Vudi je otišao, a posle toga počeo je da ide na sve zabave bez Pegi.

Dolazio je kući u svako doba i Pegi je bila sigurna da provodi vreme s drugim ženama.

Nesreća je sve promenila.

Dogodila se tokom polo utakmice. Vudi je igrao na poziciji broj tri, a pripadnik suparničkog tima, u pokušaju da udari loptu u malom prostoru, slučajno je udario Vudijevog ponija u noge. Konj je pao i prevrnuo se preko Vudija. U ambulanti hitne pomoći u bolnici lekari su postavili dijagnozu: slomljena noga, tri napukla rebra i probušena pluća.

Tokom sledeće dve sedmice obavljene su tri operacije i Vudi je trpeo nepodnošljive bolove. Lekari su mu dali morfijum kako bi mu ih olakšali. Pegi ga je svakodnevno obilazila. Hup je doleteo iz Njujorka da teši sestru.

Fizički bol bio je neizdrživ i Vudi je osećao olakšanje jedino kad bi mu dali propisane lekove. Ubrzo posle otpuštanja iz bolnice izgledalo je da se Vudi promenio. Patio je od naglih promena raspoloženja. U jednom trenutku bio je razdragan, a već sledećeg zapao bi u iznenadni bes ili duboku depresiju. Dok se smejaio i pričao viceve za večerom, neočekivano bi se naljutio, počeo da vređa Pegi, pa izleteo napolje. Usred rečenice samo bi začutao i odlutao u

sanjarenje. Postao je zaboravan. Ugovorio bi susret s nekim i onda se naprosto ne bi pojavio, ili bi pozvao ljude u svoj dom i ne bi bio tu kada dođu. Svi su se zabrinuli za njega.

Uskoro je Pegi zlostavljao i u javnosti. Dok je jednog jutra prinosila kafu prijatelju, Pegi ju je malo prolila, a Vudi joj se narugao: „Jednom kelnerica, uvek kelnerica.“

Na Pegi su, takođe, počeli da se vide znaci fizičkog maltretiranja, a kad bi je ljudi pitali šta se dogodilo, ona bi se izgovarala.

Na Bridž roudu nedavno pre toga otvorena je prodavnica alkoholnih pića, koja je isporučivala robu kupcima iz Houb Saunda u svako doba dana i noći.

Neki lekar u mesnoj klinici ranije je već kažnjavan za propisivanje narkotika.

Na drugoj strani kanala, pre godinu dana, otvorena je sportska sala, a govorkalo se da trener koristi steroide i da na raspolaganju ima i druge droge za svoje dobre mušterije.

Ipak, šef policije Marfi imao je na umu jednog drugog osumnjičenog.

Toni Benedoti radio je godinama kao vrtlar u mnogim domovima u Houb Saundu. Studirao je hortikulturu i voleo da provodi dane u stvaranju predivnih bašta. Vrtovi i travnjaci koje je on negovao bili su najlepši i najljupkiji u Houb Saundu. Toni beše povučen i tih čovek koji nije govorio o sebi, pa su tako oni za koje je radio znali o njemu veoma malo. Činilo se da je isuviše dobro obrazovan da bi bio baštovan, pa su ljudi pokazivali veliko zanimanje za njegovu prošlost.

Marfi posla po njega.

„Ako je reč o mojoj vozačkoj dozvoli, obnovio sam je“, reče Benedoti.

„Sedite“, naredi mu Marfi.

„Ima li nekih problema?“

„Da. Vi ste obrazovan čovek, je li tako?“

„Jesam.“

Šef policije zaveli se u naslonjač. „I, kako to da ste onda vrtlar?“

„Slučajno volim prirodu.“

„Šta još slučajno volite?“

„Ne razumem.“

„Koliko se dugo bavite baštovanstvom?“

Benedoti ga zbunjeno pogleda. „Da li se iko od mojih mušterija žalio?“

„Samo odgovorite na pitanje.“

„Otprilike petnaest godina.“

„Imate lepu kuću i brodić?“

»Da.“

„Kako to možete da priuštite od onoga što zaradite kao vrtlar?“

Benedoti odgovori: „Kuća nije tako velika, a nije ni jahta.“

„Možda zarađujete malo novca i sa strane.“

„Šta vi to...“

„Radite za neke ljude iz Majamija, zar ne?“

„Tako je.“

„Tamo je mnogo Italijana. Da li im ikada činite neke male usluge?“

„Kakve vrste usluga?“

„Poput prodaje droge.“

Benedoti ga pogleda užasnuto. „Blagi bože! Naravno da ne.“

Marfi se naže napred. „Dopustite da vam nešto kažem, Benedoti Motrim na vas već neko vreme. Popričao sam s nekolicinom ljudi za koje radite. Više ne žele ovde ni vas ni vaše mafijaške prijatelje. Je li vam to jasno?“

Benedoti na sekundu sklopi oči, a zatim ih otvori. „Sasvim.“

„Odlično. Očekujem da odete odavde do sutra. Ne želim više nikada da vas vidim.“

Vudi Stanford ostao je na Klinici *Harborgrup* tri sedmice, a kada je izašao, bio je onaj stari - šarmantan, ljubazan, pravo uživanje za sve koji su s njim u društvu. Vratio se igranju pola, jašući ponije Mimi Karson.

U nedelju se proslavljala osamnaesta godišnjica Polo i golf kluba Palm Biča, pa je Bulevar Saut šor bio zakrčen saobraćajem dok se tri hiljade navijača okupljalo na igralištu za polo. Žurili su da zauzmu lože na zapadnoj strani ili pak na tribinama na suprotnom kraju. Na utakmici koja će biti održana toga dana učestvovali neki od najboljih svetskih igrača.

Pegi je bila u loži odmah do Mimi Karson, kao Mimin gost.

„Vudi mi je rekao da ti je ovo prva polo utakmica, Pegi. Zašto nisi

prisustvovala nijednoj prethodnoj?"

Pegi obliznu usne. „Ja... valjda sam uvek bila isuviše nervozna da gledam Vudija kako igra. Ne želim da se ponovo povredi. To je veoma opasan sport, jelda?"

Mimi zamišljeno odgovori: „Kada imaš osmoricu igrača od kojih je svaki težak oko osamdeset kilograma, i njihove ponije od po četiri stotine kilograma, koji se zaleću jedni na druge preko igrališta dugačkog tri stotine metara brzinom od šezdesetak kilometara na sat - da, nesreće su sasvim moguće.“

Pegi se stresla. „Ne bih podnela kad bi mu se ponovo nešto desilo. Stvarno ne bih. Ludim od brige zbog njega.“

Mimi Karson blago joj reče: „Ne brini. Vudi je jedan od najboljih. Znaš, podučavao ga je Hektor Barantas.“

Pegi je belo pogleda. „Ko?"

„On je jedan od igrača s deset golova. Legenda ovog sporta.“
„Oh.“

Kada su poniji izašli na teren, u publici zavlada žamor.

„Šta se dešava?“, upita Pegi.

„Upravo su završili zagrevanje. Sada su spremni da počnu.“

Na terenu su dva tima krenula da se raspoređuju pod vrelim suncem Floride, u iščekivanju da sudija ubaci loptu.

Vudi je prelepo izgledao, preplanuo, u dobroj formi i vitak - spreman za boj. Pegi mahnu i dobaci mu poljubac.

U tom času oba tima već su bila na svojim pozicijama, jedni uz druge. Igrači su držali drvene maljeve na zemlji i čekali ubacivanje.

„Utakmica se obično sastoji od šest delova koji se zovu šukeri“, Mimi je objašnjavala Pegi. „Svaki šuker traje sedam minuta. Završava se kad se oglasi zvono. Tada sledi kratak predah. U toj pauzi igrači menjaju konje. Pobeđuje tim koji postigne najviše pogodaka.“

„U redu.“

Mimi se zapita koliko ju je Pegi, zapravo, razumela.

Tamo, na polju, oči igrača behu uprte u sudiju, u iščekivanju trenutka kada će baciti loptu. Sudija se osvrnu po gomili, pa iznenada ubaci belu plastičnu loptu između dva reda igrača. Utakmica je počela.

Sve se odvijalo brzo. Vudi je prvi igrao, domogavši se lopte i

udarivši je snažno udesno. Lopta jurnu prema igraču suparničkog tima i on galopom krenu za njom. Vudi dojaha do njega i zakači svojim maljem njegov, da mu pokvari udarac.

„Zašto je Vudi to uradio?¹¹, upita Pegi.

Mimi Karson joj objasni: „Kada tvoj rival dobije loptu, dozvoljeno je da mu zaprečiš palicu, tako da ne može postići gol ili dodati loptu drugome. Vudi će sada upotrebiti ofsajd udarac, kako bi preuzeo kontrolu nad loptom.“

Igralo se toliko brzo, da je bilo gotovo nemoguće pratiti utakmicu.

Bilo je mnoštvo povika: „Sredina...“

„Ograda...“

„Ostavi je...“

A igrači su jurili terenom u punoj brzini. Poniji - obično potpuno ili tri četvrtine čistokrvni - odgovorni su za sedamdeset pet odsto uspešnosti svojih jahača. Konji su morali da budu brzi i da imaju ono što su igrači nazivali „osećajem za polo“, odnosno da predvide svaki pokret igrača.

Vudi je briljirao tokom prva tri šukera, postigavši po dva gola u svakom, zbog čega ga je bučna masa nagradila klicanjem. Činilo se da je njegov malj svuda. Bio je to onaj stari Vudi Stanford koji je neustrašivo jahao poput vetra. Do završetka petog šukera Vudijev tim ubedljivo je vodio. Igrači su napustili teren radi odmora.

Prolazeći pored Pegi i Mimi, koje su sedele u prvom redu, Vudi im uputi osmeh.

Pegi se okrenu ka Mimi Karson i uzbuđeno reče: „Zar nije divan?“

Mimi je pogleda. „Jeste. U svakom smislu.“

Vudijevi saigrači su mu čestitali.

„Besprekorno, staro momče! Bio si fantastičan!“

„Odlična igra!“

„Hvala.“

„Sad izlazimo na teren da im još malo natrljamo noseve. Nemaju šanse!“

Vudi se ozario. „Nema problema.“

Gledao je svoje saigrače kako izlaze na teren i iznenada osetio iscrpljenost. *Preforsirao sam se*, pomislio je. *Još nisam zaista spreman da se vratim sportu. Neću uspeti da održim tempo. Ako izađem, napraviću budalu od sebe.* Spopade ga panika, a srce počeo da mu udara kao ludo.

Potrebno mi je malo stimulacije. Ne! Neću to da radim. Ne mogu. Obećao sam. Ipak, tim me čeka. Uradiću to samo ovog puta i nikada više. Kunem se bogom, ovo je poslednji put. Otišao je do svog automobila i posegnuo u pregradak za rukavice.

Kada se vratio na teren, Vudi je pevušio sam za sebe, a oči su mu neprirodno sijale. Mahnuo je publici i pridružio se timu koji ga je čekao. *Meni čak i ne treba tim, pomisli. Mogao bih ove skotove da nadigram bez ičije pomoći. Ja sam prokleta najbolji igrač na svetu.* Zakikotao se za svoj groš.

Nesreća se dogodila za vreme šestog šukera, premda su neki gledaoci kasnije tvrdili da to i nije bila nesreća.

Poniji su u zbijenoj grupi jurili prema голу, a Vudi je vodio loptu. Krajičkom oka video je kako mu se približava jedan od suparničkih igrača. Veštim udarcem poslao je loptu iza konja. Preuzeo ju je Rik Hamilton, najbolji igrač protivničke ekipe, koji potom pojuri prema голу. Vudi je jurnuo za njim punom brzinom. Pokušao je da zakači Hamiltonov malj i promašio. Konji su se približavali голу. Vudi je i dalje očajnički pokušavao da preuzme loptu i nijednom nije uspeo.

Kako se Hamilton približavao cilju, Vudi je namerno skrenuo ponija da udari u Hamiltona i tako ga udaljio od lopte. Hamilton se s konjem stropoštao na zemlju. Publika je poskakala na noge, glasno protestujući. Sudija je besno dunuo u pištaljku i podigao ruku.

Prvo pravilo u polu glasi da je nedozvoljeno preseći putanju kojom se kreće igrač kod kojeg je lopta i koji je krenuo ka голу. A igrač koji mu preseca put stvara opasnu situaciju i čini prekršaj.

Igra je prekinuta.

Sudija priđe Vudiju, a glas mu je podrhtavao od ljutnje. „Ovo je bio nameran faul, gospodine Stanforde!“

Vudi se isceri. „Nije moja greška! Njegov prokleti poni...“ „Protivnički tim primiće kazneni udarac.“

Taj šuker pretvorio se u pravu katastrofu. Vudi je napravio još dva očita prekršaja u roku od tri minuta. Kazneni udarci doneli su suparničkom timu još dva gola. Svaki put dobili su po jedan slobodan šut na nebranjeni gol. U poslednjih trideset sekundi utakmice protivnici su ostvarili odlučujući pogodak. Ono što se isprva činilo kao sigurna pobeda, pretvorilo se u poraz.

U loži, Mimi Karson bila je potpuno zaprepašćena iznenadnim

preokretom.

Pegi plašljivo upita: „Nije dobro prošlo, zar ne?“

Mimi se okrenu ka njoj. „Ne, Pegi, bojim se da nije.“

Priđe im razvodnik. „Gospođice Karson, mogu li nasamo da popričam s vama?“

Mimi Karson obrati se Pegi: „Izvini za trenutak.“ Pegi ih je gledala kako se udaljavaju.

Posle utakmice, Vudijeva ekipa bila je prilično tiha. Vudi se isuviše stideo da bi ikoga pogledao u oči. Mimi Karson požuri do njega.

„Vudi, bojim se da imam neke užasne, užasne vesti.“ Spustila mu je ruku na rame. „Otac ti je umro.“

Vudi podiže pogled i zavrte glavom. Potom zajeca. „Ja... ja sam odgovoran. To je m... moja greška.“

„Ne. Ne smeš sebe da kriviš. Nisi ti kriv.“

„Da, jesam“, plakao je Vudi. „Zar ne razumeš? Da nije bilo mojih kaznenih udaraca, mi bismo pobedili.“

Jedanaesto poglavlje

Džulija Stanford nikada nije upoznala oca, a sada je bio mrtav i sveden na naslov odštampan masnim crnim slovima u *Kanzas Siti staru*: TAJKUN HARI STANFORD UTOPIO SE U MORU! Sedela je tako i zurila u fotografiju na naslovnoj strani novina, ispunjena sukobljenim osećanjima. *Da liga mrzim zbog načina na koji se ophodio prema mojoj majci, ili ga volim zato što mi je otac? Osećam li krivicu zato što nikada nisam pokušala da stupim s njim u kontakt, ili sam ljuta zato što nikada nije pokušao da me pronađe? Više nije ni važno, zaključila je. Nema ga više.*

Njen otac bio je za nju mrtav čitavog života, a sada je umro ponovo, izneverivši je u nečemu za šta nije mogla da nađe reči. Krajnje neobjašnjivo obuzeo ju je osećaj gubitka. *Glupa li sam!, pomisli Džulija. Kako može da mi nedostaje neko koga ne poznajem?* Ponovo je pogledala sliku u novinama. *Imam li išta na njega?* Piljila je u ogledalo na zidu. *Oči. Imam iste tamnosive oči.*

Džulija uđe u garderober u svojoj spavaćoj sobi, izvuče pohabanu kartonsku kutiju i iz nje album u kožnom povezu. Spustila se na ivicu kreveta i otvorila ga. Naredna dva sata pažljivo je pregledala njegov poznati sadržaj. Bilo je bezbroj fotografija majke u uniformi

guvernante, s Harijem Stanfordom, gospođom Stanford i njihovo troje male dece. Najveći broj snimaka napravljen je na njihovoj jahti, u Rouz Hilu ili vili u Houb Saundu.

Džulija uze požutele isečke iz novina s člancima o skandalu koji se dogodio u Bostonu pre toliko godina. Izbleđeli naslovi mračno su objavljivali:

*LJUBAVNO GNEZDO NA BIKONHILU SKANDAL
MILIJARDERA HARIJA STANFORDA TAJKUNOVA SUPRUGA
POČINILA SAMOUBISTVO GUVERNANTA ROUZMARJ
NELSON NESTALA*

Na desetine trač-rubrika beše ispunjeno nagađanjima.

Džulija je ostala da sedi još dugo, izgubljena u prošlosti.

Rođena je u Bolnici *Sveti Josif* u Milvokiju. Prva sećanja odnosila su se na sumorne stanove bez lifta i neprestano seljenje iz grada u grad. Postojali su periodi kada uopšte nije bilo novca i kad su majka i ona jedva imale šta da jedu. Majka joj je često pobolevala, pa joj je bilo teško da pronađe stalan posao. Devojčica je rano naučila da nikada ne traži igračke niti nove haljine.

Džulija je krenula u školu s pet godina, a drugovi iz odeljenja često su je zadirkivali, zato što je svakog dana nosila istu haljinu i izlizane cipele. Kad bi je druga deca zadirkivala, Džulija im se suprotstavljala. Bila je buntovnik i večito su je izvodili pred direktora. Nastavnici, naprosto, nisu znali šta da rade s njom. Neprekidno je pravila probleme. Mogli su da je izbace iz škole, da nije bilo jedne činjenice: bila je najpametnija i najbolja učenica u razredu.

Majka je Džuliji rekla da joj je otac umro i ona je to prihvatila. Međutim, kad je Džulija napunila dvanaest godina, naletela je na album sa slikama pun fotografija na kojima je majka bila s grupom nepoznatih osoba.

„Ko su ti ljudi?“, upitala je.

Tada je majka zaključila da je došao trenutak istine.

„Sedi, mila moja.“ Uzela je Džuliju za ruku i čvrsto je držala. Nije postojao način da se takvo nešto taktički saopšti. „To je tvoj otac, a ovo su tvoja polusestra i dva polubrata.“

Džulija ju je zbunjeno gledala. „Ne razumem.“

Istina je konačno izašla na videlo, potpuno razorivši Džulijin mir. Njen otac je živ! Osim toga, ima polusestru i dva polubrata. Sve to bilo je previše da bi tek tako prihvatila. „Zašto... zašto si me lagala?“

„Bila si premlada da bi razumela. Tvoj otac i ja... imali smo vezu. On je bio oženjen, a ja... pa, morala sam da odem da bih te rodila.“

„Mrzim ga!“, uzviknula je Džulija.

„Ne smeš da ga mrziš.“

„Kako je mogao to da ti uradi?“, bila je uporna da čuje.

„Ono što se desilo podjednako je moja krivica koliko i njegova.“ Svaka reč predstavljala je mučenje. „Otac ti je bio veoma privlačan muškarac, a ja sam bila mlada i glupa. Znala sam da od te veze nikada ništa ne može biti. Rekao mi je da me voli... ali bio je oženjen i imao je porodicu... a onda sam zatrudnela.“ Očito joj je teško padalo da nastavi. „Neki novinar dokopao se priče, pa se ta vest našla u svim novinama. Pobegla sam. Nameravala sam da mu se ti i ja vratimo, ali mu se žena ubila, pa nisam... nisam mogla nikada više da se suočim ni s njim, ni s njegovom decom. Vidiš, bila je to moja greška. Prema tome, ne krivi njega.“

Ipak, jedan deo priče Rouzmari uopšte nije otkrila svojoj kćerki. Kada je beba rođena, bolnička službenica upitala je Rouzmari: „Popunjavamo podatke za izvod iz knjige rođenih. Bebino ime je Džulija Nelson?“

Rouzmari je zamalo odgovorila potvrdno, ali tada je ljutito pomislila: *Ne! Ona je kći Harija Stanforda. Ima pravo na njegovo prezime, kao i na njegovu podršku.*

„Moja kćerka zove se Džulija Stanford.“

Pisala je Hariju Stanfordu, rekavši mu za Džuliju, ali nikada nije dobila odgovor.

Džuliju je opčinjavala pomisao da ima porodicu za koju nije znala, kao i činjenica da je dovoljno poznata da o njoj pišu novine. Otišla je u biblioteku i potražila sve što se moglo pronaći o Hariju Stanfordu. O njemu je bilo na desetine članaka. Bio je milijarder i živeo u drugom svetu, iz kojeg su Džulija i njena majka bile potpuno isključene.

Jednoga dana, kad ju je neko iz razreda zadirkivao zato što je siromašna, Džulija je prkosno uzvratila: „Nisam siromašna! Moj otac

je jedan od najbogatijih ljudi na svetu. Imamo jahtu i avion, i desetak prelepih kuća.“

To je čula i nastavnica. „Džulija, dođi ovamo.“

Džulija je prišla njenom stolu. „Ne smeš da govoriš takve laži.“

„To nije laž“, rekla je Džulija. „Moj otac je milijarder! Poznaje kraljeve i predsednike!“

Nastavnica je pogledala devojčicu koja je stajala pred njom u svojoj otrcanoj pamučnoj haljini, pa kazala: „Džulija, nije istina.“

„Jeste!“, odvrtila je Džulija tvrdoglavo.

Nastavnica ju je poslala direktoru. Nikada više u školi nije pomenula oca.

Džulija je shvatila da se majka i ona stalno sele iz grada u grad zbog medija. Novine su stalno pisale o Hariju Stanfordu, a žuta štampa i časopisi nisu prestajali da iskopavaju stari skandal. Istraživački novinari naposljetku bi otkrili ko je Rouzmari Nelson i gde živi, pa bi ona morala da pobegne s Džulijom.

Džulija je pročitala svaki tekst koji se pojavio o Hariju Stanfordu i svaki put padala je u iskušenje da ga pozove. Želela je da veruje kako je on sve te godine očajnički tragao za njenom majkom. *Pozvaću ga i reći ću mu: „Ovde tvoja kćerka. Ako želiš da nas vidiš...“*

A on bi tada došao i ponovo se zaljubio u njenu majku. Oženio bi se njom i njih troje bi srećno živeli.

Džulija Stanford stasala je u prelepu mladu ženu. Imala je blistavu crnu kosu, nasmejane, pune usne, sjajne sive oči na oca i ženstvenu figuru. Ipak, kad bi se osmehnula, ljudi bi zaboravili sve ostalo, osim tog osmeha.

Pošto su bile primorane da se tako često sele, Džulija je pohađala škole u pet različitih država. Tokom leta radila je kao prodavačica u robnim kućama, iza pulta u prodavnicama ili kao recepcionerka. Bila je odlučna u svojoj samostalnosti.

Živele su u Kansas Sitiju, u Kansasu, kada je Džulija završila koledž zahvaljujući stipendiji. Nije bila načisto šta da započne u životu. Prijatelji, zadivljeni njenom lepotom, predlagali su joj da postane filmska glumica.

„Postala bi zvezda preko noći!“

Džulija je odbila tu ideju nehajnim odgovorom: „Ko još želi da svakog jutra ustaje tako rano?“

Međutim, pravi razlog njene nezainteresovanosti bio je taj što je iznad svega priželjkivala privatnost. Činilo joj se da i nju i majku čitavog života progone novinari zbog nečega što se desilo tako davno.

Džulijin san da jednoga dana spoji majku i oca okončao se onog dana kad joj je majka umrla. Bila je potpuno skršena tim gubitkom. *Moj otac mora da sazna, pomislila je. Majka je bila deo njegovog života.* Potražila je telefonski broj sedišta njegove kompanije u Bostonu. Javila se službenica na centrali.

„Dobro jutro. *Stanford enterprajzis.*“

Džulija je oklevala.

„*Stanford enterprajzis.* Halo? Mogu li da vam pomognem?“ Džulija je polako spustila slušalicu. *Majka ne bi volela da ga pozovem.*

Sada je ostala sama. Nije imala više nikoga.

Džulija je sahranila majku na groblju *Memorijal park* u Kansas Sitiju. Na sahrani nije bilo drugih ožalošćenih. Džulija je stajala pokraj groba i razmišljala: *Nije pošteno, mama. Napravila si jednu jedinu grešku i ispaštala si zbog toga čitavog života. Volela bih da sam mogla bar malo da ti ublažim patnju. Mnogo te volim, mama. Uvek ću te voleti.* Sve što je ostalo od majke posle tolikih godina života bila je zbirka starih fotografija i novinskih isečaka.

Kad majke više nije bilo, Džulijine misli okrenule su se porodici *Stanford*. Oni su bili bogati. Mogla je da im se obrati za pomoć. *Nikada, prelomila je. Ne posle načina na koji se Hari poneo prema mojoj majci.*

Ipak, morala je da zaradi za život. Suočila se s izborom životnog poziva. Ironično je razmišljala: *Možda ću postati neurohirurg.*

Ili slikar?

Operska pevačica?

Fizičar?

Astronaut?

Opredelila se za večernji kurs za sekretarice na koledžu za odrasle u Kansas Sitiju.

Dan posle završetka obuke otišla je u agenciju za zapošljavanje. U čekaonici je bilo desetak nezaposlenih koji su čekali na razgovor sa savetnikom. Pored Džulije je sedela privlačna žena njenih godina.

„Zdravo! Ja sam Sali Konors.“

„Džulija *Stanford.*“

„Moram danas da dobijem posao“, požalila se Sali. „Izbacili su me iz stana.“

Džulija začu da je prozivaju.

„Srećno!“, reče joj Sali.

„Hvala.“

Džulija uđe u kancelariju savetnice.

„Molim vas, sedite.“

„Hvala.“

„Iz vaše prijave vidim da imate srednje obrazovanje i iskustvo u sezonskim poslovima. Uz to, imate dobre preporuke iz škole za sekretarice.“ Ona pogleda u dosije koji je stajao na stolu. „Stenografišete devedeset reči u minutu i kucate šezdeset?“

„Tako je, gospođo.“

„Možda imam nešto baš za vas. Jednoj maloj arhitektonskoj firmi potrebna je sekretarica. Plata nije baš velika, bojim se...“

„Ne smeta mi“, brzo reče Džulija.

„U redu. Poslaću vas tamo.“ Zatim dade Džuliji parče papira na kom behu otkucani ime i adresa. „Obaviće s vama razgovor sutra u podne.“

Džulija se srećno osmehnula. „Hvala vam.“ Obuzelo ju je uzbuđenje.

Kada je Džulija izašla iz kancelarije, prozvali su Sali.

„Nadam se da će ti nešto pronaći“, reče Džulija.

„Hvala!“

Bez razmišljanja, Džulija odluči da ostane i sačeka. Deset minuta kasnije, kad je Sali izašla iz kancelarije, široko se osmehivala.

„Idem na razgovor! Telefonirala je i sutra idem da se prijavim za mesto službenice na prijemu u Američkom društvu za uzajamno osiguranje. Kako si ti prošla?“

„I ja ću znati sutra.“

„Sigurna sam da ćemo uspeti. Zašto ne bismo proslavile uz zajednički ručak?“

„Može.“

Za ručkom su razgovarale i odmah se sprijateljile.

„Pogledala sam jedan stan u Overland parku“, rekla je Sali. „Ima dve spavaće sobe i kupatilo, kuhinju i dnevnu sobu. Stvarno je lep. Sama ne mogu da ga plaćam, ali, ako bi nas bilo dve...“

Džulija se osmehnu. „To bi mi se dopalo.“ Stisnula je palčeve. „Ako dobijem posao.“

„Dobićeš ga!“, uveravala ju je Sali.

Na putu ka kancelariji firme *Piters, Istman i Tolkin*, Džulija je razmišljala: *Ovo bi mogla da mi bude velika prilika. Oдавde putevi mogu da vode bilo kuda. Mislim, ovo nije samo posao. Radiću za arhitekte. Za sanjare koji grade i oblikuju horizont grada, koji stvaraju lepotu i čaroliju iz kamena, čelika i stakla. Možda ću i sama upisati arhitekturu, pa ću moći da im pomazem i postanem deo tog sna.*

Kancelarija se nalazila u neuglednoj staroj poslovnoj zgradi na Bulevaru Amur. Džulija se liftom popela na treći sprat, izašla i zastala pred oguljenim vratima na kojima je pisalo: *Piters, Istman i Tolkin, arhitekti*. Duboko je udahнула da se smiri, pa ušla.

Trojica ljudi čekala su je u prijemnoj prostoriji, ispitujući je pogledima dok je ulazila.

„Ovde ste zbog sekretarskog posla?“

„Da, gospodine.“

„Ja sam Al Piters.“ Čelavi.

„Bob Istman.“ Čovek s konjskim repom.

„Maks Tolkin.“ Onaj sa stomakom.

Činilo se da im je svima oko četrdeset godina.

„Ako smo dobro shvatili, vama je ovo prvi posao ove vrste“, reče Al Piters.

„Da, tako je“, odgovori Džulija, a zatim brzo dodade: „Ali brzo učim. I daću sve od sebe.“ Rešila je da zasad ne pominje svoju zamisao o studiranju arhitekture. Sačekaće dok je ne upoznaju bolje.

„U redu, stavićemo vas na probu“, kaza Bob Istman, „pa ćemo videti kako napredujete.“

Džulija oseti ushićenje. „O, hvala vam! Nećete se...“

„U vezi s platom“, reče Maks Tolkin, „bojim se da u početku nećemo moći baš mnogo da vas plaćamo...“

„To je u redu“, uzvрати Džulija. „Ja...“

„Tri stotine nedeljno“, kaza joj Al Piters.

Bili su u pravu. To nije bilo mnogo novca. Džulija brzo odluči. „Prihvatam.“

Oni se pogledaše međusobno i razmeniše osmehe.

„Odlično!“, uzviknu Al Piters. „Dajte da vam pokažem

prostorije.“

Razgledanje je potrajalo svega nekoliko sekundi. Postojala je ta mala prijemna prostorija i tri male kancelarije koje su izgledale kao da ih je uredila Vojska spasa. Toalet je bio u dnu hodnika. Sva trojica su po struci bili arhitekti, ali je Al Piters upravljao poslom, Bob Istman trgovinom, a Maks Tolkin gradnjom.

„Radićete za sve nas“, rekao joj je Piters.

„Dobro.“ Džulija je znala da će im uskoro postati neophodna.

Al Piters pogleda na sat. „Pola jedan je. Šta kažete za ručak?“

Džulija oseti uzbuđenje. Postala je deo tima. *Pozivaju me na ručak.*

On se okrenu ka njoj. „Malo niz ulicu nalazi se jedna prođavnica delikatesa. Meni ćete uzeti sendvič od usoljene govedine i ražanog hleba, sa senfom i krompir-salatom, i dansko pecivo.“

„Oh.“ *Toliko o tome da me zovu na ručak.*

Tolkin reče: „Ja ću dimljenu govedinu i pileću supu.“

„Da, gospodine.“

Tada Bob Istman kaza: „Za mene pečenu govedinu i gazirani sok.“

„Molim vas, postarajte se da usoljena govedina bude nemasna“, reče joj Al Piters.

„Nemasna usoljena govedina.“

Maks Tolkin ubaci: „I da je supa vrela.“

„Dobro. Vrela supa.“

Bob Istman dodade: „Neka moj gazirani sok bude dijetalna kola.“

„Dijetalna kola.“

„Evo vam novac.“ Al Piters dade joj novčanicu od dvadeset dolara.

Deset minuta kasnije Džulija je bila u radnji i razgovarala s čovekom iza pulta. „Želim ražani sendvič s nemasnom usoljenom govedinom sa senfom, krompir-salatom i danskim pecivom. Zatim sendvič od dimljene govedine i vruću pileću supu. Naposletku mi dajte pečenu govedinu i dijetalnu koka-kolu.“

Čovek klimnu glavom: „Radite za Pitersa, Istmana i Tolkina, a?“

Sledeće sedmice Džulija i Sali preselile su se u stan u Overland parku. Stan su činile dve male spavaće sobe, dnevna soba s nameštajem koji je video previše stanara, kuhinjica, nevelika trpezarija i kupatilo. *Niko ga nikada ne bi pomešao s „Riccom“, pomislila*

je Džulija.

„Kuvaćemo naizmenično“, predložila je Sali.

„Važi.“

Sali je pripremila prvi obrok i bio je veoma ukusan.

Sledeće večeri bio je red na Džuliju. Sali je uzela jedan zalogaj jela koje je Džulija spremila i potom rekla: „Džulija, nemam životno osiguranje. Šta misliš, da ja kuvam, a ti preuzmi čišćenje?“

Dve cimerke dobro su se slagale. Vikendom su išle da gledaju filmove u *Glenvodu 4*, a kupovinu su obavljale u *Banister molu*. Odeću su pazarile u jeftinom *Superfli hausu*. Jednom nedeljno odlazile su uveče u neki skromni restoran - *Stivenson old eplfarm* ili pak u *Kafe Maks* - i uživale u mediteranskim specijalitetima. Kad bi mogle sebi da priušte, svratile bi da slušaju džez kod Čarlija Čarlsa.

Džulija je uživala u radu za Pitera, Istmana i Tolkina. Reći da firma nije dobro poslovala bilo bi, zapravo, ulepšavanje istine. Klijenti su bili zaista retki. Džulija je imala osećaj da ne doprinosi mnogo oblikovanju izgleda grada, ali joj je prijalo društvo trojice šefova. Bili su joj nešto poput zamene za porodicu i svaki joj je poveravao svoje probleme. Ona beše sposobna i efikasna, pa je za vrlo kratko vreme reorganizovala rad u kancelariji.

Džulija je odlučila da preduzme nešto u vezi s nedostatkom klijenata. Ipak, šta bi to moglo da bude? Uskoro je imala odgovor. *Kansas Siti star* objavio je informaciju o održavanju svečanog ručka za članice nove organizacije poslovnih žena. Predsedavajuća je bila Suzan Bandi.

Narednog dana u podne Džulija reče Alu Piteru: „Možda ću malo zakasniti posle ručka.“

Osmehnuo se. „Nema problema, Džulija.“ Pomislio je koliko su srećni što je imaju.

Džulija je stigla u Hotel *Plaža in* i otišla do prostorije u kojoj se posluživao poslovni ručak. Žena koja je sedela za stolom pored vrata reče: „Mogu li da vam pomognem?“

„Da. Došla sam na ručak organizacije poslovnih žena.“

„Vaše ime?“

„Džulija Stanford.“

Žena pogleda spisak koji je držala ispred sebe. „Bojim se da ne vidim vaše...“

Džulija se osmehnu. „Nije li to tako tipično za Suzan? Moraću da popričam s njom. Ja sam izvršna sekretarica u firmi *Piters, Istman i Tolkin*.“

Žena nije delovala naročito uvereno. „Pa...“

„Ne brinite za to. Naprosto ću ući i potražiću Suzan.“

U dvorani se nalazila grupa otmeno odevenih žena zanetih razgovorom. Džulija priđe jednoj od njih. „Ko je Suzan Bandi?“

„Ona tamo.“ Žena joj pokaza na visoku četrdesetogodišnjakinju upadljivog izgleda.

Džulija ode do nje. „Zdravo. Ja sam Džulija Stanford.“

„Zdravo.“

„Radim za firmu *Piters, Istman i Tolkin*. Sigurno ste čuli za nju.“

„Ovaj, ja...“

„Reč je o arhitektonskoj kompaniji s najbržim rastom u Kansas Sitiju.“

„Shvatam.“

„Nemam baš mnogo slobodnog vremena, ali bih volela da doprinesem vašoj organizaciji koliko god je moguće.“

„To je veoma ljubazno od vas, gospođice...“

„Stanford.“

Bio je to početak.

Organizacija poslovnih žena predstavljala je najveći broj najboljih preduzeća u Kansas Sitiju i Džulija se za veoma kratko vreme povezala s njima. Odlazila je najmanje jednom nedeljno na ručak s jednom ili više članica te organizacije.

„Naša firma gradiće novu zgradu u Olejti.“

Džulija bi odmah izvestila svoje šefove o tome.

„Gospodin Henli želi da podigne letnjikovac u Tonganoksiju.“

I pre nego što bi iko drugi saznao za to, firma *Piters, Istman i Tolkin* već bi dobila poslove.

Bob Istman jednog dana pozva Džuliju i reče joj: „Zaslužila si povišicu, Džulija. Odlično obavljaš svoj posao. Pravo si čudo od sekretarice!“

„Da li biste mi učinili jednu uslugu?“, upita ga Džulija.

„Svakako.“

„Samo me zovite izvršnom sekretaricom. To će doprineti mom ugledu.“

S vremena na vreme Džulija bi pročitala poneku vest o svom ocu ili bi na televiziji odgledala neki razgovor s njim. Nikada ga nije spomenula Sali, niti bilo kom od svojih poslodavaca.

Kad je bila mlađa, jedno od Džulijinih sanjarenja bilo je da, poput Doroti, jednoga dana odleti iz Kanzasa na neko divno, čarobno mesto.

Tamo bi bilo mnogo jahti i privatnih aviona i palata. No sada, posle vesti o očevoj smrti, taj san zauvek se završio. *Pa, taj deo s Kansasom se ostvario*, pomislila je sarkastično.

Nemam više nikoga od rodbine. Ipak, imam, ispravila se. Imam dva polubrata i polusestru. Oni su porodica. Treba li da ih posetim? Da li je to dobra ideja? Ili je loša? Pitam se šta bismo mislili jedni o drugima.

Ispostavilo se da je njena odluka pitanje života i smrti.

Dvanaesto poglavlje

Bilo je to okupljanje klana stranaca. Prošle su godine otkad su se poslednji put čuli ili videli.

Sudija Tajler Stanford stigao je u Boston avionom.

Kendal Stanford Reno doletela je iz Pariza. Mark Reno došao je vozom iz Njujorka.

Vudi Stanford i Pegi dovezli su se iz Houb Saunda.

Naslednicima je javljeno da će pogrebna služba biti održana u Kraljevskoj kapeli. Ulica ispred crkve beše preprečena barikadama, a policajci su zadržavali gomilu koja se okupila da vidi pristizanje uglednih ličnosti. Bio je prisutan potpredsednik Sjedinjenih Država, kao i senatori, ambasadori i državnici iz dalekih zemalja poput Turske i Saudijske Arabije. Hari Stanford bacao je za života dugu senku, pa je svih sedam stotina sedišta u kapeli bilo popunjeno.

Tajler, Vudi i Kendal sa svojim supružnicima našli su se u sakristiji. Beše to neprijatan susret. Bili su tuđinci jedni drugima i jedino zajedničko što su imali bilo je telo čoveka u pogrebnim kolima ispred crkve. „Ovo je moj suprug, Mark“, reče Kendal.

„Ovo je moja supruga, Pegi. Pegi, moja sestra, Kendal, i moj brat, Tajler.“

Razmenili su uljudne pozdrave. Stajali su tamo, s nelagodnom se međusobno proučavajući, sve dok im nije prišao čovek zadužen za obred.

„Oprostite“, rekao je prigušenim glasom. „Služba samo što nije počela. Da li biste, molim, krenuli za mnom?“

Sproveo ih je do klupe ispred kapele rezervisane za njih. Posedali su i čekali, svako zaokupljen sopstvenim mislima.

Tajleru se povratak u Boston činio čudnim. Jedine lepe uspomene koje je imao na taj grad bile su one iz vremena kada su majka i Rouzmari bile žive. Kad mu je bilo jedanaest godina, Tajler je video reprodukciju čuvene Gojine slike *Saturn proždire svog sina* i uvek ju je poistovećivao sa ocem.

A sada, dok je gledao očev kovčeg koji su u tom trenutku unosili u crkvu, Tajler je pomislio: *Saturn je mrtav.*

„Znam tvoju prljavu malu tajnu.“

Sveštenik je stupio za istorijsku propovedaonicu u obliku vinske

čaje.

„Isus reče: Ja sam uskrsnuće i život; i koji veruje u mene, iako je umro, i dalje će živeti; i koji god živi i veruje u mene nikada neće umreti.“

Vudi je bio ushićen. Uzeo je malo heroina pre dolaska u crkvu i narkotik je još delovao. Pogledao je brata i sestru. *Tajler se ugojio. Izgleda poput sudije. Kendal se preobrazila u pravu lepoticu, ali deluje napeto. Pitam se da li je to zbog očeve smrti. Nije. Mrzela ga je isto koliko i ja. Zatim je pogledao svoju suprugu, koja je sedela odmah do njega. Zao mi je što nisam imao priliku da je pokažem starome. Umro bi od srčanog udara.*

Sveštenik je i dalje govorio.

„I poput oca koji žali svoju decu, tako i Gospod žali one koji ga se boje. Jer On zna odakle smo došli; seća se da smo prah.“

Kendal nije obraćala pažnju na službu. Razmišljala je o crvenoj haljini. Jednog popodneva otac joj je telefonirao u Njujork.

„Dakle, postala si velika dizajnerka, je li? Pa, da vidimo koliko si dobra. Vodim svoju novu devojku na dobrotvorni bal u subotu uveče. Tvojih je proporcija. Želim da kreiraš haljinu za nju.“

„Do subote? Ne mogu, oče, ja...“

„Uradićeš to. „

I ona je kreirala najružniju haljinu koju je mogla da smisli. Imala je spreda veliku crnu traku i metre ukrasnih vrpca i čipke. Bila je čudovišna. Poslala ju je ocu, a on ju je ponovo pozvao.

„Dobio sam haljinu. Usput, moja devojka neće moći sa mnom u subotu, pa ćeš mi ti biti pratilja i ti ćeš je obući.“

„Ne!“

A onda je usledila ona užasna rečenica: „Ne želiš da me razočaraš, zar ne?“

I Kendal je otišla, ne usudevši se da obuče nešto drugo. U životu se nije osećala toliko poniženo kao te večeri.

„Jer ništa nismo doneli na ovaj svet i s njega ništa nećemo odneti. Gospod je dao, Gospod uzeo; blagosloveno nek je ime Gospodnje!¹“

Pegi Stanford osećala se nelagodno. Obuzelo ju je strahopoštovanje zbog veličanstvenosti ogromne crkve i otmenih ljudi koji su bili tu. Nikada nije bila u Bostonu i za nju je on predstavljao svet Stanfordo-vih, sa svom svojom pompom i raskoši. Ti ljudi bili su toliko bolji od nje. Uzela je supruga za ruku.

„Sva tela su trava, a sva njihova dobrota otuda je cvet u polju... Trava vene, cvet bleedi; ali reč našeg Boga ostaje zauvek.“

Mark je razmišljao o učenjivačkom pismu koje je primila njegova supruga. Sročeno je vrlo pažljivo i veoma pametno. Bilo bi nemoguće otkriti ko stoji iza njega. Pogledao je Kendal, koja je sedela pored njega, bleđa i napeta. *Koliko li još može da izdrži?*, pitao se. Primakao joj se još bliže.

* * *

„Predajemo te velikodušnoj Božjoj milosti i zaštiti. Neka te Gospod blagoslovi i čuva. Nek svetlost Gospodnja sja nad tobom i nek ti On podari milost. Gospod neka te obasja svetlošću blagoslova i udeli ti mir sada i zauvek. Amin.“

Po završetku službe, sveštenik objavi: „Pogreb nije za javnost - mogu da prisustvuju samo članovi porodice.“

Tajler pogleda sanduk i pomisli na telo koje je počivalo u njemu. Veče pre toga, pre nego što je kovčeg zapečaćen, otišao je pravo s bostonskog Međunarodnog aerodroma *Logan* u mrtvačnicu da ga vidi. Želeo je da se uveri da je otac mrtav.

Vudi je posmatrao kako iznose sanduk iz crkve, pronoseći ga pored ožalošćenih koji su nepomično zurili, i osmehnu se. *Daj ljudima ono što žele.*

Sama sahrana na starom Groblju *Mont Obern* u Kembridžu trajala je kratko. Porodica je gledala kako telo Harija Stanforda spuštaju do poslednjeg prebivališta, a dok su na sanduk bacali grumenje zemlje, sveštenik reče: „Nema potrebe da ostajete i dalje ako to ne želite.“ Vudi klimnu glavom: „Tačno.“ Uticaj heroina polako je popuštao, tako da je postajao razdražljiv. „Bežimo odavde.“

Mark upita: „Kuda idemo?“

Tajler se obrati okupljenima: „Ostajemo u Rouz Hilu. Sve je već sređeno. Tamo ćemo biti sve dok se ne reši pitanje nasledstva.“ Nekoliko minuta kasnije svi su se limuzinom vozili kući.

Boston strogo vodi računa o društvenoj hijerarhiji. Novopečeni bogataši žive u Aveniji Komonvelt, a oni koji se tek uspinju na društvenoj lestvici - u Ulici Njuberi. Manje imućne stare porodice grupisane su u Ulici Marlboro. Bek Bej je najnoviji i najprestižniji deo grada, ali je Bikon Hil i dalje tvrđava najstarijih i najbogatijih bostonskih porodica. Beše to raskošna mešavina gradskih kuća u

viktorijanskom stilu i kuća s crvenosmeđim fasadama, starih crkava i otmenih tržnih centara.

Rouz Hil, imanje Stanfordovih, predstavljalo je prelepu staru viktorijansku vilu koja je stajala usred tri jutra zemlje na Bikon Hilu. Kuća u kojoj su deca Stanfordovih odrasla beše prepuna neprijatnih uspomena. Kada se limuzina zaustavila pred njom, putnici izađoše i zagledaše se u tu staru vilu.

„Ne mogu da verujem da otac nije unutra“, kaza Kendal.

Vudi se isceri. „Prezauzet je nastojanjem da upravlja poslovima u paklu.“

Tajler duboko udahnu. „Hajdemo.“

Kad su se približili ulaznim vratima, ona se otvoriše i na njima se pojavi Klark, batler. Imao je oko sedamdeset godina i dostojanstveno držanje. Budući sposoban, radio je u Rouz Hilu više od trideset godina. Pratio je odrastanje dece i proživio sve skandale.

Klarkovo lice ozarilo se kada ih je ugledao. „Dobar dan!“

Kendal ga toplo zagrlji. „Klark, baš je dobro videti te opet.“

„Prošlo je mnogo vremena, gospođice Kendal.“

„Sada sam gospođa Reno. Ovo je moj suprug, Mark.“

„Drago mi je, gospodine.“

„Supruga mi je mnogo pričala o vama.“

„Nadam se ništa suviše strašno, gospodine.“

„Baš naprotiv. Za vas je vezuju samo lepe uspomene.“

„Hvala, gospodine.“ Klark se okrenu Tajleru. „Dobar dan, sudijo Stanforde.“

„Zdravo, Klark.“

„Milo mi je što vas vidim, gospodine.“

„Hvala vam. Odlično izgledate.“

„Kao i vi, gospodine. Veoma mi je žao zbog svega što se desilo.“

„Hvala. Jeste li sve spremili da nas ugostite?“

„O, da. Mislim da će svima biti ugodno.“

„Hoću li biti u svojoj staroj sobi?“

Klark se nasmeši. „Svakako.“ Potom se obrati Vudiju: „Drago mi je što vas vidim, gospodine Vudro. Želim da...“

Vudi zgrabi Pegi za mišicu. „Hajdemo“, reče kratko. „Želim da se osvežim.“

Ostali su ga posmatrali dok se gurao pored njih, vodeći Pegi na

sprat.

Ostatak grupe uđe u prostrani salon. U njemu su dominirala dva masivna ormara iz razdoblja Luja XIV. Tu su još bili pozlaćeni drveni stočić s lepo oblikovanom mermernom pločom i niz raskošnih antikvitetnih stolica i sofa. S visoke tavanice visio je pozlaćeni luster. Zidovi behu ukrašeni mračnim srednjovekovnim uljima na platnu.

Klark reče Tajleru: „Sudijo Stanforde, imam poruku za vas. Gospodin Sajmon Ficdžerald zamolio je da ga pozovete i kažete mu kada bi mogao da se sastane s vašom porodicom.“

„Ko je Sajmon Ficdžerald?“ upita Mark.

Kendal odgovori: „Porodični advokat. Otac je oduvek sarađivao s njim, ali ga mi nikada nismo upoznali.“

„Pretpostavljam da želi da porazgovaramo o nasledstvu“, reče Tajler. Okrenu se ostalima. „Ako se svi slažete, uređiću s njim da dođe ovamo sutra ujutro.“

„U redu“, uzvratil Kendal.

„Kuvar sprema večeru“, kaza im Klark. „Hoće li vam odgovarati u osam?“

„Hoće“, odgovori Tajler. „Hvala.“

„Eva i Mili sprovedeće vas do vaših soba.“

Tajler se obrati sestri i njenom suprugu. „Naći ćemo se ovde u osam, može?“

Kada su Vudi i Pegi ušli u svoju sobu na spratu, Pegi upita: „Jesi li dobro?“

„Jesam!“, prasnu Vudi. „Ostavi me na miru.“

Gledala je za njim dok je odlazio u kupatilo. Tresnuo je vratima. Ostala je da stoji i čekala.

Vudi izađe deset minuta kasnije. Osmehivao se. „Zdravo, dušo.“ „Zdravo.“

„Kako ti se dopada stara kuća?“

„Pa... ogromna je.“

„Čudovišna je.“ Prišao je krevetu i zagrlio ju je. „Ovo je moja nekadašnja soba. Ti zidovi bili su prekriveni sportskim posterima - Bru-insa, Seltiksa, Red soksa. Želeo sam da budem sportista. Imao sam velike snove. U završnoj godini internatske škole bio sam kapiten bejzbol tima. Treneri pet-šest koledža zvali su me u svoje timove.“

„Za koji si se odlučio?“

Odmahnuo je glavom. „Ni za jedan. Otac je rekao da ih interesuje jedino moje prezime i da samo žele da izvuku novac od njega. Poslao me je u neku tehničku školu u kojoj se nije igrao bejzbol.“ Počutao je, a zatim promrmljao: „Mogao sam da budem klasa...“

Zbunjeno ga je pogledala. „Molim?“

On podiže pogled. „Zar nikada nisi gledala film *Na dokovima Njujorka*?“

„Nisam.“

„Tu rečenicu izgovorio je Marlon Brando, što će reći da su nas obojicu izradili.“

„Čini se da ti je otac bio težak čovek.“

Vudi se nasmeja kratko i podrugljivo. „To je nešto najlepše što je iko ikada rekao o njemu. Sećam se da sam kao mali pao s konja. Želeo sam da se vratim u sedlo i nastavim da jašem. Otac mi nije dopustio. 'Nikada od tebe neće biti jahač', kazao mi je. 'Previše si smotan.'“ Vudi je pogleda. „Zato sam i počeo da igram polo i stigao do devet golova.“

Okupili su se za trpezarijskim stolom, jedno drugom potpuno nepoznati, i sedeli u neprijatnoj tišini, povezani samo traumama iz detinjstva.

Kendal pogleda po prostoriji. Užasna sećanja mešala su se s divljenjem njenoj lepoti. Sto za ručavanje poticao je iz doba klasicizma u Francuskoj, rani Luj XV, i beše okružen stolicama od orahovine iz perioda neoklasicizma. U jednom uglu nalazio se francuski provincijski ugaoni ormar obojen u plavo i bež. Na zidovima behu radovi Vatoa i Fragonara.

Kendal reče Tajleru: „Čitala sam o tvojoj odluci u slučaju Fjorelo. Zaslužio je kaznu koju je dobio.“

„Sigurno je uzbudljivo biti sudija“, ubaci Pegi.

„Ponekad jeste.“

„Kakvim se slučajevima bavite?“, upita Mark.

„Krivičnim - uglavnom su to silovanja, zloupotreba narkotika i ubistva.“

Kendal preblede i zinu da nešto kaže, a Mark je zgrabi za ruku i stegnu je u znak upozorenja.

Tajler učtivo reče Kendal: „Postala si uspešna modna kreatorka.“

Kendal je jedva disala. „Jesam.“

„Fantastična je“, dodade Mark.

„A vi, Mark, čime se bavite?“

„Radim za brokersku kuću.“

„O, pa vi ste jedan od onih mladih milionera s Vol strita.“

„Ne baš, sudijo. Zapravo, tek počinjem.“

Tajler ga nadmeno pogleda. „Pretpostavljam da ste srećni što imate uspešnu suprugu.“

Kendal pocrvene i šapnu Marku na uho: „Ne obaziri se. Zapamti da te volim.“

Vudi je počinjao da oseća delovanje droge. Okrenu se i pogleda svoju suprugu. „Pegi bi dobro došla neka pristojna odeća“, reče. „Međutim, ona ne mari za svoj izgled. Je li tako, anđele?“

Pegi je posramljeno sedela, ne znajući šta da odgovori.

„Možda nekakva keceljica za konobarice?“, predloži Vudi.

Pegi na to reče: „Izvinite.“ Ustala je od stola i pojurila na sprat. Svi su netremice gledali u Vudija.

On se isceri. „Preosetljiva je. Dakle, sutra raspravljamo o testamentu, a?“

„Tako je“, odgovori Tajler.

„Kladim se da nam stari nije ostavio ni cvonjka.“

Mark kaza: „Ipak, toliko je novca u nekretninama...“

Vudi frknu. „Nisi poznavao našeg oca. Verovatno nam je namenio svoje stare sakoe i kutiju cigara. Voleo je da koristi novac kako bi nas nadzirao. Njegova omiljena rečenica glasila je: 'Ne želiš valjda da me razočaraš, zar ne?' A mi smo se svi ponašali poput dobre dece, jer je, kako si rekao, bilo tako mnogo novca. Pa, kladio bih se da je stari pronašao neki način da ga odnese sa sobom.“

Tajler reče: „Saznaćemo sutra, zar ne?“

* * *

Rano sledećeg jutra stigli su Sajmon Ficdžerald i Stiv Sloun. Klark ih je uveo u biblioteku. „Obavestiću porodicu da ste tu“, rekao je.

„Hvala.“ Gledali su za njim dok je odlazio.

Biblioteka beše ogromna i otvorena prema vrtu, od koga su je delila dvoja velika staklena vrata. Prostorija beše obložena tamnom hrastovinom, a zidovi prekriveni policama punim lepih knjiga u kožnim povezima. U središnjem delu sobe nalazile su se udobne

fotelje i italijanske lampe za čitanje. U jednom uglu stajala je vitrina od mahagonija s vitražnim staklom i pozlaćenim nogarima, i ukrasnim ručkama i detaljima, pravljena po porudžbini, koja je sadržala zavidnu kolekciju oružja Harija Stanforda. Za municiju su dodate naročite fioke ispod staklenog dela.

„Biće ovo zanimljivo jutro“, primeti Stiv. „Pitam se kako će reagovati.“

„Uskoro ćemo saznati.“

U sobu su najpre ušli Kendal i Mark.

Sajmon Ficdžerald reče: „Dobro jutro. Ja sam Sajmon Ficdžerald. Ovo je moj pomoćnik, Stiv Sloun.“

„Ja sam Kendal Reno, a ovo je moj suprug, Mark.“

Muškarci se rukovaše.

Utom pristigoše Vudi i Pegi.

Kendal kaza: „Vudi, gospoda Ficdžerald i Sloun.“

Vudi klimnu glavom. „Zdravo. Da li ste poneli gotovinu?“

„Ovaj, mi zaista...“

„Sam se šalim! Ovo je moja supruga, Pegi.“ Vudi pogleda Stiva. „Da li mi je stari išta ostavio ili...“

Tajler u tom času uđe u biblioteku. „Dobro jutro.“

„Vi ste sudija Stanford?“

„Da.“

„Ja sam Sajmon Ficdžerald, a ovo je Stiv Sloun, moj saradnik. Stiv je uredio da se telo vašeg oca dopremi s Korzike.“

Tajler se obrati Stivu: „Cenim vaš trud. Nismo sigurni šta se tačno dogodilo. U štampi je toliko različitih verzija priče. Da li je tu bilo neke prljave igre?“

„Nije. Čini se da je reč o nesrećnom slučaju. Jahtu vašeg oca zadesila je strašna oluja blizu obala Korzike. Sudeći po iskazu Dmitrija Kaminskog, njegovog telohranitelja, vaš otac stajao je na otvorenoj verandi svoje kabine, a vetar mu je oduvao neke papire iz ruke. Posegnuo je da ih dohvati, izgubio ravnotežu i pao preko ograde. Dok su izvukli telo, već je bilo kasno.“

„Kakav užasan način da se umre.“ Kendal se stresla.

„Jeste li razgovarali s tim Kaminskim?“ upita Tajler.

„Nažalost, nisam. Dok sam stigao na Korziku, već je bio otišao.“

Ficdžerald reče: „Kapetan jahte posavetovao je vašeg oca da ne

plovi po oluji, ali se njemu zbog nekog razloga žurilo da se vrati ovamo. Uredio je da ga preveze helikopter. Postojao je neki hitan problem.“

Tajler upita: „Znate li o kakvom je problemu reč?“

„Ne. Prekinuo sam odmor da bih se sastao s njim. Ne znam šta...“

Vudi mu upade u reč: „Sve je to veoma zanimljivo, ali je ujedno i davna prošlost, zar ne? Hajde da popričamo o testamentu. Da li nam je nešto ostavio ili nije?“ Kršio je prste.

„Šta mislite o tome da sednemo?“ , predloži Tajler.

Svi uzeše stolice. Sajmon Ficdžerald sede za sto, naspram njih. Zatim otvori akten-tašnu i poče da vadi neka dokumenta iz nje.

Vudi je bio na granici da eksplodira. „Pa? Za boga miloga, da li je ili nije?“

Kendal reče: „Vudi...“

„Znam odgovor!“, planu Vudi. „Nije nam ostavio ni prokleti cent.“

Ficdžerald se pomno zagleda u lica potomaka Harija Stanforda. „Zapravo“, kaza, „svako od vas dobiće jednak deo imetka.“

Stiv je mogao da oseti iznenadnu euforiju koja je prostrujala sobom.

Vudi je razjapljenih usta piljio u Ficdžeralda. „Šta? Vi to ozbiljno?¹ Skočio je na noge. „Pa to je fantastično!“ Okrenuo se ka ostalima. „Jeste li čuli? Matoro kopile konačno je ispunilo obećanje!“ Pogleda u Sajmona Ficdžeralda. „O kolikoj svoti pričamo?“

„Nemam tačan iznos. Prema poslednjem izdanju časopisa *Forbs*, *Stanford enterprajzis* vredi šest milijardi dolara. Najveći deo novca uložen je u razne korporacije, ali je grubo četiri stotine miliona dolara dostupno u obliku tekućih sredstava.“

Kendal je pažljivo slušala, zatečena takvim ishodom. „To je više od sto miliona dolara za svakoga od nas. Ne mogu da verujem!“ *Slobodna sam*, pomislila je. *Mogu da ih isplatim i otarasim ih se za sva vremena*. Pogledala je Marka blistajući, pa mu stegla ruku.

„Čestitam“, kaza on. Znao je više od svih prisutnih šta bi taj novac značio.

Sajmon Ficdžerald prozbori: „Kao što znate, devedeset devet odsto deonica u *Stanford enterprajzisu* držao je vaš otac. Tako će se sada akcije podeliti među vama na ravne časti. Osim toga, pošto mu otac

više nije među živima, sudija Stanford odmah postaje vlasnik onog jednog procenta, odnosno deonice koja je dosad pripadala fondu. Naravno, tu su izvesne formalnosti koje treba obaviti. Štaviše, treba da vas obavestim o mogućnosti uključivanja još jednog nasljednika.“

„Još jednog nasljednika?“, upita Tajler.

„U testamentu vašeg oca izričito stoji da nasledstvo valja ravnopravno podeliti između njegovih potomaka.“

Pegi je delovala zbunjeno. „Koga... koga podrazumevate pod *potomcima*?“

Tajler reče: „Biološke potomke i zakonski usvojenu decu.“

Ficdžerald klimnu glavom. „Tako je. Svako dete koje je rođeno van bračne zajednice smatra se potomkom te majke i tog oca, a njegovu zaštitu uređuje sud.“

„O čemu to govorite?“, upita Vudi nestrpljivo.

„Govorim da možda postoji još jedan potražilac.“

Kendal ga pogleda. „Ko je to?“

Sajmon Ficdžerald kratko je oklevao. Ipak, to se nije moglo saopštiti na taktičan način. „Uveren sam da ste svi svesni činjenice daje, pre mnogo godina, vaš otac napravio dete guvernanti koja je ovde radila.“

„Zvala se Rouzmari Nelson“, reče Tajler.

„Da. Rodila je kćerku u Bolnici *Sveti fosif* u Milvokiju i dala joj ime Džulija.“

Tišina u prostoriji mogla se šeci nožem.

„Hej!“, uzviknu Vudi. „To je bilo pre dvadeset pet godina.“

„Tačnije, dvadeset šest.“

Kendal upita: „Zna li neko gde je ona?“

Sajmon Ficdžerald mogao je gotovo da čuje glas Harija Stanforda. „*Pisala mi je da mi saopšti da je rodila devojčicu. Pa, ako drži da će od mene izvući i žutu banku, može da se nosi dođavola.*“ „Ne“, polako odgovori Ficdžerald. „Niko ne zna gde je.“

„O čemu onda, dovraga, pričate?“ upita Vudi.

„Samo sam želeo da svi budete svesni činjenice da će ona dobiti jednak deo imovine ukoliko se pojavi.“

„Mislim da nemamo razloga za brigu“, kaza Vudi samouvereno. „Verovatno nikada nije ni saznala ko joj je otac.“

Tajler se okrenu Sajmonu Ficdžerald i reče: „Kažete da vam nije

poznata tačna vrednost imovine. Mogu li da upitam zašto je tako?“

„Zato što se naša firma bavi isključivo privatnim poslovima vašeg oca. Poslove njegove korporacije zastupaju druge dve advokatske kancelarije. Razgovarao sam s njima i zatražio da mi pripreme finansijske izveštaje što je pre moguće.“

„O kom vremenskom okviru pričamo?“, nervozno upita Kendal. „Odmah nam je potrebno sto hiljada dolara da pokrijemo troškove.“

„Verovatno o dva ili tri meseca.“

Mark primeti strah i zaprepašćenost na licu svoje supruge. Onda upita Ficdžeralda: „Zar ne postoji neki način da se to ubrza?“

Stiv Sloun odgovori: „Bojim se da ne. Testament mora da prođe probaciju, a tamo je trenutno prilična gužva.“

„Šta je to?“, upita Pegi.

„Probacija potiče od latinske reči *probare*, što znači *dokazati*. Reč je o postupku...“

„Nije od vas tražila predavanje o engleskom jeziku!“ prasnu Vudi. „Zašto jednostavno ne rešimo sve odmah?“

Tajler se obrati svom bratu: „Zakon ne funkcioniše na takav način. Kada je reč o smrtnom slučaju, testament se mora predati osnovnom sudu radi pokretanja ostavinskog postupka. Mora se obaviti procena celokupne imovine - nekretnina, neposrednog udela u korporacijama, gotovine, nakita - a potom se sve popisuje i taj popis predaje se sudu. Takođe, potrebno je izmiriti poreske obaveze i isplatiti pojedinačne iznose ostavljene testamentom. Posle toga podnosi se molba za dopuštenje da se preostali deo imetka raspodeli korisnicima.“

Vudi se isceri. „Kako god, dođavola. Čekao sam skoro četrdeset godina da postanem milioner. Valjda mogu da pričekam još mesec ili dva.“

Sajmon Ficdžerald ustade. „Osim zaostavštine koja vam pripada, ima i nekih manjih darova, ali oni ne utiču na vrednost nasledstva.“ Ficdžerald pređe pogledom preko prostorije. „Pa, ako nema drugih...“

Tajler ustade. „Mislim da nema. Hvala, gospodine Ficdžeralde, gospodine Sloune. Ukoliko iskrasne neki problem, bićemo u kontaktu.“

Ficdžerald svima klimnu glavom. „Dame i gospodo.“ Okrenu se i

pođe prema vratima, a Stiv Sloun ga je sledio.

Izašavši iz kuće i našavši se na prilaznom putu, Sajmon Ficdžerald okrenu se ka Stivu. „Eto, sada si upoznao porodicu. Kako ti se čini?“

„Više je ličilo na proslavu nego na žaljenje. Nešto me zbunjuje, Sajmone. Ako ih je otac mrzeo isto koliko i oni njega, zašto im je ostavio sav taj novac?“

Sajmon Ficdžerald slegnu ramenima. „To nikada nećemo saznati. Možda je zato hteo da se sastane sa mnom - možda je želeo da ostavi novac nekome drugom.“

Te noći u Rouz Hilu niko nije imao sna. Svi su se izgubili u sopstvenim mislima i planovima.

Tajler je razmišljao: *Desilo se. Zaista se desilo! Mogu priuštiti Liju ceo svet. Bilo šta! Sve!*

Kendal je mislila: *Čim dobijem novac, naći ću načina da ih jednom zasvoagda isplatim i postaraću se da me više nikada ne uznemiravaju.*

Vudi je razmišljao: *Imaću najbolju ergelu ponija za polo na svetu. Nema više pozajmljivanja tuđih konja. Biću igrač s deset pogodaka! Bacio je brz pogled na Pegi, koja je spavala pored njega. Prvo što ću uraditi biće da se otarasim ove glupe kučke. A zatim pomisli: Ne, ne mogu da uradim takvo nešto... Ustao je i otišao u kupatilo. Kada se vratio u sobu, osećao se predivno.*

Atmosfera za doručkom sledećeg jutra kipela je od radosti i uzbuđenja.

„Pa“, kaza Vudi srećno, „pretpostavljam da svi kujete planove.“

Mark slegnu ramenima. „Kako da čovek uopšte planira kad se nađe u ovakvoj situaciji? Reč je o neverovatnoj količini novca.“

Tajler podiže pogled. „Sasvim je izvesno da će nam svima promeniti život.“

Vudi klimnu glavom. „Skot je trebalo da nam ga da za života, pa da onda u tome uživamo. Ukoliko nije nepristojno mrzeti umrlog, moram nešto da vam kažem...“

Kendal prekorno reče: „Vudi...“

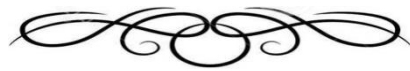
„Nemojmo biti licemeri. Svi smo ga prezirali, a to je i zaslužio. Samo pogledajte šta je pokušao da...“

U tom času u trpezariju uđe Klark. Stajao je na vratima, u stavu koji je odisao izvinjavanjem.

„Izvinite što vas prekidam“, reče. „Na vratima je gospođica Džulija Stanford.“

PODNE

Trinaesto poglavlje

„Džulija Stanford?“

Zgledali su se potpuno zaprepašćeni.

„Đavola jeste!“, planu Vudi.

Tajler brzo reče: „Predlažem da pređemo u biblioteku.“ Zatim se obrati Klarku: „Hoćete li, molim vas, poslati mladu damu tamo?“

„Da, gospodine.“

Stajala je u do vratku i gledala čas u jedno, čas u drugo, u očitoj nelagodnosti. „Ja... verovatno nije trebalo da dođem“, kazala je.

„Prokleta si u pravu!“, uzvratu Vudi. „Ko si ti, dođavola?“

„Zovem se Džulija Stanford.“ Gotovo da je mucala od nervoze. „Nismo se razumeli. Pitam ko si ti *zaista*?“

Ona zausti da nešto kaže, pa odmahnu glavom. „Ja sam... Moja majka bila je Rouzmari Nelson. Hari Stanford je moj otac.“

Članovi porodice pogledaše se međusobno.

„Imaš li bilo kakav dokaz za tu tvrdnju?“, upita Tajler.

Ona s mukom proguta. „Mislim da nemam nikakav *stvarni* dokaz.“ „Naravno da nemaš!“ puče Vudi. „Odakle ti petlja da...“

Kendal mu upade u reč: „Ovo je veliki šok za nas, kao što možeš da pretpostaviš. Ako je to što kažeš istina, onda si nam ti... polusestra.“

Džulija klimnu glavom. „Ti si Kendal.“ Okrenu se ka Tajleru. „Ti si Tajler.“ Naposletku pogleda u Vudija. „A ti si Vudro. Zovu te Vudi.“

„Što si mogla da saznaš i iz časopisa *Pipl*“, primeti Vudi sarkastično.

Tajler progovori: „Uveren sam da razumeš naš položaj. Gospođice... ovaj... Bez nekakvog stvarnog dokaza, ne postoji način da uopšte prihvatimo...“

„Shvatam.“ Nervozno se osvrnula oko sebe. „Ne znam zašto sam došla ovamo.“

„O, mislim da znaš“, reče Vudi. „To se zove novac.“

„Ne zanima me novac“, reče ona prezrivo. „Istina je da sam... da sam došla s nadom da ću upoznati moju porodicu.“

Kendal ju je proučavala. „Gde ti je majka?“

„Umrla je. Kada sam pročitala da nam je otac nastradao...“

„Rešila si da nas potražiš“, reče Vudi podrugljivo.

Tajler se umeša: „Kažeš da nemaš nikakav pravni dokaz o tome ko si?“

„Pravni? Ja... valjda nemam. Nisam čak ni mislila o tome. Ipak, postoje činjenice za koje nipošto ne bih mogla da znam, osim ako ih nisam čula od moje majke.“

„Na primer?“ , upita Mark.

Zastala je da razmisli. „Sećam se da je majka često pominjala staklenik iza kuće. Volela je biljke i cveće i tamo je imala običaj da provodi mnoge sate...“

Vudi reče: „Fotografije tog staklenika bile su u mnogim časopisima.“

„Šta ti je još majka rekla?“ , upita Tajler.

„O, toliko toga! Volela je da priča o svima vama i lepim vremenima u ovoj kući.“ Razmišljala je nekoliko trenutaka. „Jednog dana, kad ste bili mali, odvela vas je da se vozite čamcem u obliku labuda. Jedno od vas zamalo nije palo u vodu. Ne sećam se ko je to bio.“

Vudi i Kendal pogledaše u Tajlera.

„To sam bio ja“, reče on.

„Vodila vas je u kupovinu u Robnu kuću *Fajlins*. Jedno od vas se izgubilo, pa su se svi uspaničili.“

Kendal polako reče: „Ja sam se izgubila tog dana.“

„Da? Šta još?“ , upita Tajler.

„Odvela te je u *Junion oyster haus* gde si prvi put probao ostrige, posle čega ti je pozlilo.“

„Sećam se toga.“

Zurili su ćutke jedni u druge.

Ona pogleda u Vudija. „Ti i moja majka otišli ste u Ratnu luku *Čarlston* da vidite američki brod *Konstitjušen*, a ti nikako nisi hteo da kreneš kući. Morala je doslovno da te odvuče.“ Okrenula se ka Kendal. „A jednog dana u botaničkoj bašti brala si neko cveće i malo je falilo da vas uhapse.“

Kendal s mukom proguta. „Tako je.“

Sada su je svi napeto slušali, naprosto opčinjeni.

„Jednog dana moja majka odvela vas je sve zajedno u Muzej istorije prirode, pa ste bili prestravljeni skeletima mastodonta i

morske zmije.“

Kendal reče polako: „Te noći niko od nas nije ni trenuo.“

Džulija se okrenu ka Vudiju. „Za jedan Božić povela te je na klizanje. Pao si i slomio zub. Kad ti je bilo sedam godina, pao si s drveta, tako da su morali da ti stave kopče na nogu. Imao si ožiljak.“

Vudi nevoljno kaza: „Još ga imam.“

Džulija se obrati ostalima: „Nekoga od vas ujeo je pas. Zaboravila sam koga. Moja majka je tog nekog brzo odvela u ambulantu hitne pomoći u Opštoj bolnici u Masačusetsu.“

Vudi klimnu glavom, ne rekavši ništa.

„Ne... ne znam šta bih vam još rekla. Ja...“ Iznenada se nečega setila. „Imam jednu fotografiju u tašni.“ Otvorila ju je i izvadila sliku, a zatim je dala Kendal.

Svi se okupiše da je pogledaju. Na njoj behu njih troje kad su bili mali, a stajali su pored privlačne mlade žene u uniformi guvernante.

„Majka mi ju je dala.“

Tajler je upita: „Da li ti je ostavila još nešto?“

Ona odmahnu glavom. „Nije. Žao mi je. Nije u svojoj blizini želela ništa što bi je podsećalo na Harija Stanforda.“

„Osim tebe, naravno“, reče Vudi.

Džulija se okrenu ka njemu i prkosno uzvratila: „Ne tiče me se da li mi veruješ ili ne. Ti ne razumeš... ja... ja sam se toliko nadala...“ Glas je izdade.

Tajler joj kaza: „Kao što reče moja sestra, tvoje neočekivano pojavljivanje predstavlja udarac za nas. Hoću da kažem... neko se pojavi niotkuda i tvrdi da je član porodice... uviđaš naš problem. Smatram da nam je potrebno malo vremena da ovo pretresemo.“

„Naravno, razumem.“

„Gde si odsela?“

„U *Tremont hausu*.“

„Zašto se ne bi vratila tamo? Sredićemo da te šofer odveze. Uskoro ćemo se čuti.“

Klimnula je glavom. „U redu.“ Kratko se zagledala u svakog od njih, pa blago rekla: „Bez obzira na sve što mislite, vi ste mi porodica.“

„Ispratiću te do izlaza“, ponudila se Kendal.

Devojka se osmehnula. „Nema potrebe. Mogu sama da se

znađem. Imam osećaj da poznajem svaki centimetar ove kuće.“

Gledali su kako se okreće i izlazi iz prostorije.

Kendal reče: „Eto! Čini se kao da imamo sestru.“

„Ne verujem u to“, suprotstavi se Vudi.

„Meni se čini da...“, poče Mark.

Svi su govorili istovremeno. Tajler podiže ruku. „Ovo nas nikuda neće odvesti. Gledajmo na to logički. Na neki način, ta je osoba ovde na suđenju, a mi smo njena porota. Na nama je da utvrdimo da li je nevinna ili kriva. U suđenju pred porotom, odluka mora biti jednoglasna. Moramo se svi usaglasiti.“

Vudi klimnu glavom. „U redu.“

Tajler reče: „Onda bih voleo prvi da glasam. Mislim da je ova dama prevarant.“

„Prevarant? Kako bi mogla da bude?“, upita Kendal. „Nikako nije mogla da zna sve te lične pojedinosti o nama da nije ona prava.“

Tajler joj se obrati: „Kendal, koliko je slugu radilo u ovoj kući dok smo bili deca?“

Kendal ga zbunjeno pogleda. „Zašto pitaš?“

„Na desetine, je li tako? A neki od njih mogli bi da znaju sve što nam je mlada dama ispričala. Tokom godina smenjivale su se sobarice, vozači, batleri, kuvari. Naposletku, neko od njih mogao je da joj da tu fotografiju.“

„Misliš li da je... u dosluhu s nekim?“

„S jednom ili više osoba“, odgovori Tajler. „Nemojmo zaboraviti da je ovde reč o ogromnoj svoti novca.“

„Izjavila je da je novac ne interesuje“, podseti ih Mark.

Vudi klimnu glavom. „Naravno, tako je rekla.“ On pogleda Tajlera. „Ipak, kako da dokažemo da je lažnjak? Nema načina da...“

„Ima“, prekide ga Tajler zamišljeno.

„Kakvih?“, upita Mark.

„Na to ću sutra moći da vam odgovorim.“

Sajmon Fildžerald oprezno upita: „Želite da kažete da se Džulija Stanford pojavila posle svih ovih godina?“

„Pojavila se žena koja *tvrđi* da je Džulija Stanford“, ispravi ga Tajler.

„I vi joj ne verujete?“, upita Stiv.

„Nipošto. Jedini takozvani dokazi njenog identiteta koje nam je

ponudila bili su izvesni događaji iz našeg detinjstva za koje je moglo da zna najmanje desetak nekadašnjih zaposlenih, i jedna stara fotografija koja zaista ništa ne dokazuje. Ova žena mogla bi da bude u dosluhu s bilo kim od nekadašnje posluge. Nameravam da dokažem da je prevarant.“

Stiv se namršti. „Imate li predlog kako da se to izvede?“

„Vrlo je jednostavno. Želim da se uradi analiza DNK.“

Stiv Sloun beše iznenađen. „To bi podrazumevalo ekshumaciju tela vašeg oca.“

„Tako je.“ Tajler se obrati Sajmonu Ficdžeraldu: „Hoće li to biti problem?“

„Pod ovim okolnostima, verovatno ću moći da dobijem nalog za iskopavanje. Da li je ona pristala na testiranje?“

„Još je nisam pitao. Ako odbije, biće to potvrda da se boji rezultata.“ Za trenutak je oklevao, pa nastavio: „Moram priznati da mi se sve to ne dopada. Ipak, mislim da je to jedini način da utvrdimo šta je istina.“

Ficdžerald je zamišljeno počutao. „U redu.“ Okrenuo se ka Stivu. „Da li bi ti ovo rešio?“

„Naravno.“ Stiv pogleda Tajlera. „Postupak vam je verovatno poznat. Najbliži srodnik - u ovom slučaju, bilo ko od dece preminulog - mora da podnese molbu mrtvozorniku za izdavanje dozvole za ekshumaciju. Moraćete da navedete razlog za vršenje tog postupka. Ako ga odobre, s odeljenja patologije obratiće se pogrebnom preduzeću i daće im dozvolu za iskopavanje. Tome će morati da prisustvuje neko s odeljenja patologije.“

„Koliko će to potrajati?“

„Rekao bih tri do četiri dana dok se ne dobije dozvola. Danas je sreda. Trebalo bi da već u ponedeljak možemo da izvršimo ekshumaciju.“

„Odlično.“ Tajler se malo ustezao. „Biće nam potreban stručnjak za DNK, neki genetičar koji će u sudnici biti ubedljiv, ukoliko slučaj ikada ode toliko daleko. Nadao sam se da vi možda znate nekog.“

Stiv reče: „Imam pravu osobu za vas. Zove se Peri Vinger i ovde je, u Bostonu. Veštači na suđenjima širom zemlje. Pozvaću ga.“

„Biću vam zahvalan. Što pre završimo ovo, to bolje za sve nas.“

U deset sati narednog jutra Tajler uđe u biblioteku u Rouz Hilu,

gde su ga već čekali Vudi, Pegi, Kendal i Mark. S Tajlerom je bio neki neznamac.

„Želim da vas upoznam s Perijem Vingerom“, kaza Tajler.

„Ko je on?“, upita Vudi.

„Naš stručnjak za analizu DNK.“

Kendal pogleda brata. „Zbog čega nam je, zaboga, potreban stručnjak za DNK?“

Tajler odgovori: „Da dokaže da je ova tuđinka koja se tako zgodno pojavila niotkuda, zapravo, uljez. Nemam nameru da joj dozvolim da se s tim tek tako izvuče.“

„Nameravaš da iskopaš starca?“ upita Vudi.

„Tako je. Po mom nalogu, naši advokati upravo rade na dobijanju naloga za ekshumaciju. Ukoliko je ta žena naša prava polusestra, upoređivanje DNK će to dokazati. Ako nije, dokazaće i to.“

Mark reče: „Bojim se da se ne razumem u DNK.“

Peri Vinger pročisti grlo. „Jednostavno rečeno, dezoksiribonukleinska kiselina - ili DNK - predstavlja molekul nasleđa koji sadrži jedinstveni genetički kod jedinke. Može se izdvojiti iz tragova krvi, sperme, pljuvačke, korena kose, pa čak i iz kostiju. Njeni tragovi ponekad se održe u lešu i duže od pedeset godina.“

„Shvatam. Dakle, zaista je sasvim prosto“, primeti Mark.

Peri Vinger se namršti. „Verujte mi, nije. Postoje dve vrste analize DNK: PCR test gde se na rezultate čeka tri dana, i daleko složeniji RFLP test kod kojeg je potrebno čekati na ishod šest do osam sedmica. Za potrebe našeg slučaja, biće dovoljna prva, jednostavnija analiza.“

„Kako vršite ispitivanje?“, upita Kendal.

„Procedura se sastoji iz nekoliko koraka. Prvo se uzima uzorak i DNK se seče na delove. Isečci se zatim svrstavaju po dužini tako što se polažu na podlogu od gela kroz koji se propušta električna struja. DNK, koja je sama po sebi negativno naelektrisana, kreće se prema pozitivnoj elektrodi i nekoliko sati kasnije fragmenti se sami grupišu po dužini.“ Peri Vinger tek se zagrevao. „Koriste se alkalne hemikalije za razdvajanje delova DNK, a zatim se ti fragmenti prenose na tanku najlonsku podlogu koja se potapa u kupku, a radioaktivne sonde...“

Oči slušalaca počinjale su da se cakle. Više ga niko nije pratio.

„Koliko je taj test pouzdan?“, prekide ga Vudi.

„Sto odsto u određivanju da muškarac *nije* otac. Ako je test pozitivan, tačan je 99,9 odsto.“

Vudi reče bratu: „Tajleru, ti si sudija. Pretpostavimo da je ona zaista dete Harija Stanforda. Njena majka i naš otac nikad se nisu venčali. Zašto bi ona uopšte imala pravo na bilo šta?“

„Po zakonu“, objasni Tajler, „ako se utvrdi očinstvo našeg oca, Džulija ima pravo na jednak deo ostavštine kao i svi mi.“

„Onda glasam za to da se uradi prokleta analiza DNK i da je razotkrijemo!“

Tajler, Vudi, Kendal, Mark i Džulija sedeli su za stolom u sali restorana *Tremont hausa*.

Pegi je ostala kod kuće, u Rouz Hilu. „Sva ta priča o iskopavanju tela potpuno mi je jeziva“, rekla je.

Sada se družina suočavala sa ženom koja je tvrdila da je Džulija Stanford.

„Ne shvatam šta tražite da uradim.“

„U stvari, vrlo je jednostavno“, objasni joj Tajler. „Lekar će ti uzeti uzorak kože, kako bi ga uporedio s očevim. Ako se molekuli DNK poklope, biće to čvrst dokaz da si zaista njegova kćerka. S druge strane, ako nisi voljna da se podvrgneš ispitivanju...“

„To... to mi se ne sviđa.“

Vudi se nađe ka njoj. „A zašto?“

„Ne znam.“ Zadrhtala je. „Sama ideja o iskopavanju očevog tela radi... radi...“

„Radi dokazivanja ko si.“

Pogledala je svakog ponaosob. „Volela bih kad biste svi vi...“

„Da?“

„Nema načina da vas ubedim, zar ne?“

„Tako je, nema“, odgovori joj Tajler. „Pristani na ovo testiranje.“

Nastupilo je dugo ćutanje.

„U redu. Učiniću to.“

* * *

Nalog za ekshumaciju bilo je teže dobiti nego što je iko očekivao. Sajmon Ficdžerald lično se obratio mrtvozorniku.

„Ne! Za boga miloga, Sajmone! Ne mogu to da radim! Znaš li kolika će se prašina podići? Hoću reći, ne radi se ovde o bilo kom pokojniku; radi se o Hariju Stanfordu. Ako ovo ikada procuri, mediji će to jedva dočekati!“

„Marvine, važno je. U pitanju su milioni dolara. Prema tome, pobrini se da se ne pročuje.“

„Zar ne postoji neki drugi način na koji biste...“

„Bojim se da ne. Ta žena veoma je ubedljiva.“

„Ipak, porodica nije ubeđena.“

„Nije.“

„Misliš li da je varalica, Sajmone?“

„Iskreno, ne znam. Međutim, moje mišljenje nema težinu. U stvari, nema nijedno. Sud će zahtevati dokaz, a analiza DNK će ga obezbediti.“

Mrtvozornik odmahnu glavom. „Znao sam starog Harija Stanforda. Ovo mu se uopšte ne bi svidelo. Zaista ne bi trebalo da dozvolim...“

„Ali hoćeš.“

Mrtvozornik uzdahnu. „Valjda je tako. Da li bi mi učinio uslugu?“

„Svakako.“

„Ne pričaj o ovome. Nemojmo praviti medijski cirkus.“

„Imaš moju reč. Vrhunska tajna. Dovešću samo porodicu.“

„Kada želiš da se ovo obavi?“

„Voleli bismo da bude u ponedeljak pre podne.“

Mrtvozornik ponovo uzdahnu. „U redu. Pozvaću pogrebno preduzeće. Duguješ mi, Sajmone.“

„Neću ti ovo zaboraviti.“

U ponedeljak u devet ujutro, ulaz u deo Groblja *Mont Obern* gde beše sahranjen Hari Stanford, bio je privremeno zatvoren „zbog održavanja“. Nikome nije bio dozvoljen pristup. Vudi, Pegi, Tajler, Kendal, Mark, Džulija, Sajmon Ficdžerald i doktor Kolins, predstavnik mrtvozorničke kancelarije, stajali su pored rake Harija Stanforda, gledajući kako četvorica grobljanskih radnika podižu kovčeg. Peri Vinger čekao je po strani.

Kada je sanduk bio u ravni sa zemljom, predradnik se okrenu ka porodici. „Šta želite sada?“

„Otvorite ga, molim vas“, odgovori Ficdžerald, pa upita Perija

Vingera: „Koliko će to potrajati?“

„Ni minut. Samo ću brzo uzeti uzorak kože.“

„U redu“, reče Fiddžerald. Klimnuo je predradniku. „Otvorite ga.“
Predradnik i njegovi pomoćnici krenuše da otpečate kovčeg.

„Ne želim ovo da gledam“, reče Kendal. „Moramo li?“

„Da!“, odvrati Vudi. „Stvarno moramo.“

Svi su zaprepašćeno gledali dok su radnici polako uklanjali i gurali poklopac u stranu. Stajali su nepomično i zurili u sanduk.

„O, bože blagi!“, viknu Kendal.

Kovčeg je bio prazan.

Četrnaesto poglavlje

Ponovo u Rouz Hilu, Tajler upravo spusti slušalicu. „Ficdžerald kaže da ništa neće dospeti u medije. Groblje svakako ne želi tu vrstu lošeg publiciteta. Mrtvozornik je naredio doktoru Kolinsu da čuti, a Periju Vingeru može se verovati da neće pogovoriti.“¹¹

Vudi uopšte nije obraćao pažnju na njega. „Ne znam kako je kučka to izvela!“, reče on. „Ali neće se tek tako izvući!“ Pogledao je ostale. „Pretpostavljam da ne verujete da je ona to organizovala?“

Tajler polako odgovori: „Bojim se da ću morati da se složim s tobom, Vudi. Apsolutno niko drugi nije mogao da ima razloga za ovo. Ta žena je bistra i dovtijliva, i očito ima nekog pomagača. Nisam baš siguran sa čim imamo posla.“

„Šta ćemo sada?“ upita Kendal.

Tajler slegnu ramenima. „Da budem iskren, ne znam. Voleo bih da znam. Ubeđen sam da namerava da ide na sud i ospori testament.“ „Ima li izgleda da dobije spor?“ upita Pegi plašljivo.

„Plašim se da ima. Veoma je uverljiva. Uspela je da ubedi neke od nas.“

„Mora da postoji nešto što možemo učiniti!“ uzviknu Mark. „Kako bi bilo da o svemu obavestimo policiju?“

„Ficdžerald kaže da već istražuju nestanak tela i da su dospeli do mrtve tačke. Igra reči nije bila namerna“, kaza Tajler. „Štaviše, policija želi da se o ovome ne priča, jer će u suprotnom svaki čudak u gradu prijavljivati da je otkrio telo.“

„Možemo da ih zamolimo da ispitaju ovu prevarantkinju!“

Tajler odmahnu glavom. „Ovo nije problem za policiju. Reč je o ličnom...“ Za trenutak začuta pa zamišljeno poče: „Znate šta...“

„Šta?“

„Mogli bismo da angažujemo privatnog detektiva koji će pokušati da je razotkrije.“

„Dobra ideja. Znaš li nekog?“

„Ne, ovde ne znam nijednog. Međutim, mogli bismo da zamolimo Ficdžeralda da nam pronađe nekoga. Ili...“ Za trenutak je oklevao. „Nikada ga nisam sreo, ali sam čuo za privatnog detektiva koga okružni tužilac u Čikagu često angažuje. Taj čovek veoma je ugledan.“

Mark reče: „Zašto se ne raspitamo možemo li da ga unajmimo?“

Tajler se osvrnu naokolo. „To već zavisi od vas.“

„Šta možemo da izgubimo?“, upita Kendal.

„Mogao bi biti skup“, upozori ih Tajler.

Vudi frknu. „Skup? Govorimo o milionima dolara.“

Tajler klimnu glavom. „Naravno. U pravu si.“

„Kako se zove?“

Tajler nabra obrve. „Ne sećam se. Simpson... Simons... Ne, neće biti da je tako. Zvuči nekako slično tome. Mogu da pozovem kancelariju okružnog tužioca u Čikagu.“

Okupljeni su posmatrali kako Tajler podiže slušalicu i bira broj. Posle dva minuta razgovarao je s pomoćnikom okružnog tužioca. „Ovde sudija Tajler Stanford. Koliko sam razumeo, vaša kancelarija s vremena na vreme unajmljuje nekog privatnog detektiva s odličnim preporukama. Preziva se Simons ili tako nekako...“

Glas s druge strane reče: „Oh, sigurno mislite na Frenka *Timonsa*.“

„Timons! Da, to je on.“ Tajler pogleda ostale i osmehnu se. „Pitao sam se da li biste mogli da mi date broj njegovog telefona, kako bih ga direktno pozvao.“

Pošto je zapisao broj telefona, Tajler spusti slušalicu.

Okrenu se grupi i reče: „Pa, ako se svi slažemo, pokušaću da dođem do njega.“

Svi klimnuše glavom.

Sledećeg popodneva Klark uđe u salon, gde je grupa već čekala. „Gospodin Timons je stigao.“

Bese to čovek četrdesetih godina, bledeg tena i čvrste, zdepaste građe poput boksera. Imao je slomljen nos i svetle, ispitivačke oči. Upitno pogleda najpre Tajlera, pa Marka i Vudija. „Sudija Stanford?“

Tajler klimnu glavom. „Ja sam sudija Stanford.“

„Frenk Timons“, reče pridošlica.

„Molim vas, sedite, gospodine Timonse.“

„Hvala.“ Zatim sede. „S vama sam razgovarao telefonom, zar ne?“

„Tako je.“

„Iskreno govoreći, ne znam šta bih mogao da učinim za vas. Ovde nemam nikakvih zvaničnih veza.“

„Ovo je potpuno nezvanično“, uveri ga Tajler. „Želimo samo da

saznamo nešto o prošlosti jedne mlade žene.“

„U telefonskom razgovoru rekli ste mi kako tvrdi da je vaša polusestra, i da nema načina da se izvrši analiza DNK.“

„Baš tako“, reče Vudi.

On pogleda prisutne. „A vi ne verujete da vam je polusestra?“

„Ne“, odgovori Tajler. „S druge strane, postoji mogućnost da govori istinu. Želimo da vas angažujemo radi pribavljanja nepobitnih dokaza o tome da je zaista s nama u srodstvu, ili pak da pokušava da nas prevari.“

„U redu. To će vas koštati hiljadu dolara dnevno, plus troškovi.“

Tajler upita: „*Hiljadu?*“

„Plaćićemo“, umeša se Vudi.

„Potrebne su mi sve informacije koje imate o njoj.“

Kendal kaza: „Čini se da ih nema baš mnogo.“

Zatim se ubaci Tajler: „Ona nema nikakve dokaze. Došla je k nama s gomilom priča o našem detinjstvu za koje tvrdi da joj ih je majka ispričala i...“

Timons podiže ruku. „Trenutak. Ko joj je bila majka?“

„*Navodno* guvernanta iz našeg detinjstva po imenu Rouzmari Nelson.

„Šta se s njom dogodilo?“

Članovi porodice pogledaše se međusobno s nelagodnom.

Vudi reče: „Imala je vezu s našim ocem i ostala u drugom stanju. Pobegla je i rodila devojčicu.“ Zatim slegnu ramenima. „Naprosto je nestala.“

„Shvatam. A ova žena tvrdi da je njeno dete?“

„Tako je.“

„To i nije neka polazna tačka.“ Sedeo je i razmišljao. Konačno podiže pogled. „U redu. Videću šta mogu da učinim.“

„To je sve što tražimo“, reče Tajler.

Prvo što je učinio bio je odlazak u bostonsku javnu biblioteku, gde je pročitao sve mikrofilmove s tekstovima o dvadeset šest godina starom skandalu o Hariju Stanfordu, guvernanti i samoubistvu gospođe Stanford. Materijala je bilo toliko da se mogao napisati roman.

Potom je posetio Sajmona Ficdžeralda.

„Zovem se Frenk Timons. Ja sam...“

„Znam ko ste, gospodine Timonse. Sudija Stanford zamolio me je da sarađujem s vama. Šta mogu da učinim za vas?“

„Želim da uđem u trag vanbračnoj kćerki Harija Stanforda. Njoj je sada oko dvadeset šest godina, je li tako?“

„Jeste. Rođena je 9. avgusta 1969. u Bolnici *Sveti Josifu* Milvokiju, u Viskonsinu. Majka joj je dala ime Džulija.“ Slegnuo je ramenima. „One su nestale. Bojim se da je to sve što imam od informacija.“

„I to je nekakav početak“, reče Timons. „To je početak.“

Gospođa Doherti, upravnica Bolnice *Sveti Josif* u Milvokiju, beše se-dokosa žena šezdesetih godina.

„Da, naravno, sećam se“, rekla je. „Kako bih to ikada mogla da zaboravim? Nastao je užasan skandal. Sve novine pisale su o tome. Ovdašnji novinari saznali su ko je ona i jadnici uopšte nisu davali mira.“

„Kuda je otišla kada su ona i beba izašle odavde?“

„Ne znam. Nije ostavila nikakvu adresu.“

„Da li je u celosti platila račun pre odlaska, gospođo Doherti?“

„Zapravo... nije.“

„Kako to da i to pamтите?“

„Ostalo mi je u sećanju, jer je sve to bilo veoma tužno. Sećam se da je sedela baš tu gde vi sad sedite, i da mi je rekla kako može da izmiri samo deo računa, ali mi je obećala da će mi poslati ostatak novca. Vidite, to je bilo protivno bolničkim propisima, naravno, ali sam se sažalila na nju. Bila je toliko bolesna kad je odlazila, pa sam pristala.“

„I, da li vam je poslala ostatak novca?“

„Svakako. Posle otprilike dva meseca. Sad se sećam. Zaposlila se negde kao sekretarica.“

„Da se ne sećate slučajno gde tačno?“

„Ne. Zaboga, gospodine Timonse, od tada je prošlo dvadeset pet godina.“

„Gospođo Doherti, čuvate li u arhivi dokumente o pacijentima?“

„Naravno.“ Pogledala ga je. „Želite li da potražim njenu bolničku listu?“

On joj se ljubazno osmehnu. „Ako vam nije teško.“

„Hoće li to pomoći Rouzmari?“

„Moglo bi joj mnogo značiti.“

„Izvinite.“ Gospođa Doherti izađe iz kancelarije.

Vratila se petnaest minuta kasnije, držeći papir u ruci. „Evo ga. Rouzmari Nelson. Povratna adresa je *Elitna sekretarska služba*, Omaha, Nebraska.“

Firmu *Elitna sekretarska služba* vodio je gospodin Oto Broderik, čovek šezdesetih godina.

„Zapošljavamo veliki broj radnica na određeno vreme“, pobunio se. „Kako očekujete od mene da se setim nekoga ko je radio ovde pre toliko vremena?“

„Reč je o naročitom slučaju. Bila je neudata, u kasnim dvadesetim i slabog zdravlja. Upravo je dobila bebu i...“

„Rouzmari!“

„Tako je. Zašto je pamтите?“

„Vidite, volim da povežujem stvari, gospodine Timonse. Da li znate šta je mnemotehnika?“

„Naravno.“

„Pa, time se služim. Udružujem reči. Postojao je film *Rouzmarina beba*. I tako, kad je Rouzmari došla i rekla mi da se porodila, povežao sam to i...“

„Koliko je dugo Rouzmari Nelson radila kod vas?“

„Oh, otprilike godinu dana, mislim. Onda su novinari nekako saznali ko je ona, pa je nisu ostavljali na miru. Napustila je grad usred noći, da pobjegne od njih.“

„Gospodine Broderiče, imate li ikakvu predstavu o tome kuda je Rouzmari otišla odavde?“

„Na Floridu, čini mi se. Priželjkivala je topliju klimu. Preporučio sam je jednoj tamošnjoj agenciji za koju sam znao.“

„Mogu li dobiti naziv te agencije?“

„Naravno. Reč je o Agenciji *Gejl*⁸. Toga se sećam zbog asocijacije na velike oluje koje svake godine pogađaju Floridu.“

Deset dana posle prvog susreta s porodicom Stanford, vratio se u Boston. Najavio se telefonom i svi su ga čekali. Sedeli su raspoređeni u polukrug i gledajući pravo u njega kad je ušao u salon u Rouz Hilu.

„Rekli ste da imate neke novosti za nas, gospodine Timonse“, reče Tajler.

„Tako je.“ Potom je otvorio akten-tašnu i izvadio neke papire. „Ovo je nesvakidašnje zanimljiv slučaj“, kaza on. „Kada sam počeo

da...“

„Pređite na stvar“, nestrpljivo ga prekide Vudi. „Da li je varalica ili nije?“

Timons podiže pogled. „Ako nemate ništa protiv, gospodine Stanforde, voleo bih da ovo predstavim na svoj način.“

Tajler uputi Vudiju pogled pun upozorenja. „U redu je. Molim vas, nastavite.“

Posmatrali su ga dok je pregledao beleške. „Guvernanta porodice Stanford, Rouzmari Nelson, rodila je žensko dete čiji je otac Hari Stanford. Rouzmari je s kćerkom otišla u Omahu, u Nebraski, gde je počela da radi u firmi *Elitna sekretarska služba*. Njen poslodavac rekao mi je da je imala poteškoća s podnošenjem klimatskih uslova.

„Zatim sam sledio njen i kćerkin trag do Floride, gde je Rouzmari radila u Agenciji *Gejl*. Mnogo su se selile. Sledio sam trag do San Franciska, gde su živele do pre deset godina. Ujedno je to i završetak praćenja. Posle toga su nestale.“ On podiže pogled s hartija.

„I to je *sve*, Timonse?“ upita Vudi. „Izgubili ste trag pre deset godina?“

„Ne, to *nije sve*.“ Timons posegnu u akten-tašnu i izvuče drugi papir. „Kćerka, Džulija, predala je molbu za izdavanje vozačke dozvole kad joj je bilo sedamnaest godina.“

„Kakva je korist od toga?“, upita Mark.

„U državi Kaliforniji, od vozača se zahtevaju otisci prstiju.“ On podiže karticu. „Ovo su otisci prave Džulije Stanford.“

Tajler uzbuđeno reče: „Shvatam! Ako se poklope...“

Vudi ga preseče: „Onda nam je ona zaista sestra.“

Timons klimnu glavom. „Tako je. Poneo sam sa sobom priručnu opremu za uzimanje otisaka i njihovo upoređivanje, u slučaju da sada želite da je proverite. Da li je ona ovde?“

Tajler odgovori: „Odsela je u jednom lokalnom hotelu. Razgovaram s njom svakog jutra, u nastojanju da je ubedim da ostane u Bostonu dok se ovo ne reši.“

„Imamo je!“ uskliknu Vudi. „Hajdemo tamo!“

Pola sata kasnije porodica je već ulazila u hotelsku sobu u *Tremont hausu*. Zatekli su Džuliju kako stavlja stvari u kofer.

„Kuda ideš?“ upita je Kendal.

Ona se okrenu da ih pogleda. „Kući. Napravila sam grešku što

sam uopšte i dolazila ovamo.“

Tajler reče: „Ne možeš nas kriviti za...“

Ona mu se ljutito obrati: „Od prvog trenutka dolaska nailazila sam samo na podozrenje. Mislite da sam došla da bih od vas uzela neki novac? Pa, vidite, nisam. Došla sam, jer sam želela da pronađem moju porodicu. Ja... Nije važno.“ Zatim se vratila pakovanju.

Tajler kaza: „Ovo je Frenk Timons. On je privatni detektiv.“

Džulija ga pogleda. „I šta sad? Hapsite me?“

„Ne, gospođo. Džulija Stanford dobila je vozačku dozvolu u San Francisku kada je imala sedamnaest godina.“

Ona zastade. „Tako je, jesam, dobila sam je. Je li to protivzakonito?“

„Nije, gospođo. Suština je u tome što...“

„Suština je u tome što su“, umeša se Tajler, „otisci Džulijinih prstiju na toj dozvoli.“

Ona ih sve pogleda. „Ne razumem. Šta?“

Vudi reče: „Želimo da ih uporedimo s tvojima.“

Ona stisnu usne. „Ne! Neću to dopustiti!“

„Kažeš da nam nećeš dozvoliti da ti uzmemo otiske?“

„Tako je.“

„A zašto ne?“, upita Mark.

Njena napetost bila je приметna. „Zato što se svi ponašate prema meni kao da sam kriminalac. Dosta mi je toga! Želim da me ostavite na miru.“

Kendal blago reče: „Ovo je tvoja prilika da dokažeš ko si zaista. I mi smo svi zbog ovoga uznemireni isto koliko i ti. Voleli bismo da se sve razreši.“

Stajala je nemo i posmatrala njihova lica, jedno po jedno. Konačno kaza glasom koji je odavao umor: „U redu. Dajte da to završimo.“

„Odlično.“

„Gospodine Timonse“, reče Tajler.

„U redu.“ Timons izvadi omanji pribor za uzimanje otisaka i postavi ga na sto. Zatim otvori jastučić s mastilom. „A sada priđite, molim vas.“

Ostali su je gledali dok je prilazila stolu. Timons je uze za ruku i pritisnu prst po prst na jastuče s mastilom, a potom joj pritisnu svaki prst na list belog papira. „Eto. Nije bilo toliko strašno, zar ne?“ Zatim

položi policijsku karticu pored tek uzetih otisaka.

Grupa priđe stolu i zagleda se u dva niza otisaka.

Bili su identični.

Vudi je prvi progovorio: „Pa oni su... oni su... isti. „

Kendal je gledala u Džuliju s pomešanim osećanjima. „Ti si nam stvarno sestra, jelda?“

Džulija se osmehivala kroz suze. „Upravo sam to i pokušavala da vam kažem.“

Odjednom su svi pričali uglas.

„Neverovatno!“

„Posle svih ovih godina...“

„Zašto se tvoja majka nikada nije vratila?“

„Izvini što smo te toliko izmučili...“

Njen osmeh osvetlio je sobu. „U redu je. Sada je sve kako treba.“

Vudi podiže karticu s otiscima i pogleda je sa strahopoštovanjem. „Bože dragi! Ovo je kartica od milion dolara.“ Potom je ćušnu u džep. „Daću da se urami.“

Tajler se obrati prisutnima: „Ovo je razlog za pravo slavlje! Predlažem da se svi vratimo u Rouz Hil.“ Zatim se okrenu ka Džuliji i uputi joj osmeh. „Priredićemo ti zabavu za dobrodošlicu. Hajde da te odjavimo odavde.“

Ona se osvrnu i sve ih pogleda, a oči su joj blistale. „Ovo je poput ostvarenja sna. Konačno imam porodicu!“

Pola sata kasnije već su ponovo bili u Rouz Hilu i Džulija se smeštala u svoju novu sobu. Ostali su sedeli u salonu u prizemlju i uzbuđeno razgovarali.

„Sigurno ima osećaj da je upravo preživela inkviziciju“, mozgao je Tajler.

„I jeste“, odgovori Pegi. „Nemam pojma kako je izdržala.“

Kendal reče: „Pitam se kako će se privići na novi život.“

„Isto onako kao i mi ostali“, kaza Vudi sarkastično. „Uz mnogo šampanjca i kavijara.“

Tajler se pridiže. „Meni je ipak drago što se sve konačno sredilo. Idem gore da vidim da li joj je nešto potrebno.“

Popeo se na sprat i krenuo hodnikom ka njenoj sobi. Pokucao je na vrata i glasno je pozvao: „Džulija?“

„Otvoreno je. Uđi.“

Stajao je u do vratku i nemo su zurili jedno u drugo. Zatim Tajler pažljivo zatvori vrata, ispruži ruke i polako razvuče usne u osmeh. Potom reče: „Uspeli smo, Margo! Uspeli smo!“

NOĆ

Petnaesto poglavlje

Skovao je plan s neizrecivom veštinom šahovskog majstora. Međutim, ovo beše najunosnija partija šaha u istoriji, s ulozima vrednim milijarde dolara - a on ju je dobio! Ispunio ga je osećaj nepobedivosti. *Da li si se i ti ovako osećao kad sklopiš neki veliki posao, oče? Pa, ovo je veći posao od svih koje si ti ikada napravio. Isplanirao sam zločin veka i uspeo sam da se izvučem.*

Na neki način sve je počelo s Lijem. S *prelepim, divnim Lijem*. Beše to osoba koju je voleo najviše na svetu. Upoznali su se u Berlinu, u gej baru na Aveniji Vest Belmont. Li je bio visok, sav sazdan od mišića i plavokos, i kao takav - najlepši muškarac kojeg je Tajler ikada video.

Njihovo upoznavanje počelo je pitanjem: „Mogu li da te častim pićem?“

Li ga je pogledao i klimnuo glavom. „To bi bilo baš lepo.“

Posle druge ture Tajler je rekao: „Kako bi bilo da nastavimo kod mene?“

Li se osmehnuo. „Ja sam skup.“

„Koliko skup?“

„Pet stotina dolara za noć.“

Tajler nije oklevao. „Pođimo.“

Proveli su noć u Tajlerovom stanu.

Li je bio topao, osećajan i brižan, i Tajler je prema njemu osetio bliskost koju nikada ranije nije iskusio ni sa jednim drugim ljudskim bićem. Beše preplavljen emocijama za koje nije ni znao da postoje. Do jutra se Tajler već ludo zaljubio.

Pre nego što je sreo Lija, Tajler je pronalazio mladiće u *Kairu* i *Bižu teatru*, i na mnogim drugim gej sastajalištima u Čikagu, ali je tada shvatio da će se sve to promeniti. Odsad je želeo samo Lija.

Tog jutra, dok im je pripremao doručak, Tajler upita: „Šta bi voleo da radiš večeras?“

Li ga je iznenađeno pogledao. „Žao mi je. Večeras već imam ugovoren sastanak.“

Tajler je imao osećaj da ga je neko udario u stomak.

„Ali, Li, mislio sam da ti i ja...“

„Tajleru, dušo, ja sam skupocena roba. Odazivam se samo na

najviše ponude. Dopadaš mi se, ali se bojim da nemaš dovoljno sredstava da priuštiš moje društvo.“

„Mogu da ti pružim sve što želiš“, odgovorio je Tajler.

Li se lenjo osmehnuo. „Zaista? Vidiš, želeo bih da posetim Sen Trope na prelepoj beloj jahti. Možeš li to da mi ispuniš?“

„Li, bogatiji sam od svih tvojih prijatelja zajedno.“

„O? Učinilo mi se da si rekao da si sudija.“

„Da, jesam, ali *biću* bogat. Hoću reći... veoma bogat.“

Li ga obgrli jednom rukom. „Nemoj da brineš, Tajleru. Slobodan sam sledećeg četvrtka. Ova kajgana deluje izvrsno.“

Tako je sve počelo. Novac je Tajleru i ranije bio važan, ali mu je sada postao opsesija. Bio mu je potreban zbog Lija, kojeg nije mogao da izbaciti iz glave. Pomisao na Lija koji vodi ljubav s drugim muškarcima bila mu je nepodnošljiva. *Moram da ga imam samo za sebe.*

Tajler je znao da je homoseksualac još od svoje dvanaeste godine. Jednog dana otac ga je zatekao kako se mazi i ljubi s dečakom iz škole, i Tajler je podneo svu silinu očevog besa. „Ne mogu da verujem da mi je sin peder! Sada, pošto znam za tvoju prljavu, malu tajnu, neprestano ću te držati na oku, sekice.“

Tajlerov brak predstavljao je kosmičku šalu koju ju je smislio bog sa jezivim smislom za humor.

„Želim da te upoznam s nekim“, rekao je Hari Stanford.

Bio je Božić i Tajler je za praznike došao u Rouz Hil. Kendal i Vudi već behu otišli, a Tajler je upravo smišljao kako da klisne, kad mu je otac saopštio šokantnu vest.

„Oženićeš se.“

„Da se oženim? To ne dolazi u obzir! Ja ne...“

„Slušaj me, sekice. Ljudi počinju da pričaju o tebi, a ja to neću dozvoliti. Šteti mom ugledu. Ako se oženiš, ućutkaćeš ih.“

Tajler se držao prkosno. „Ne tiče me se šta govore. To je moj život.“

„A ja bih voleo da bude bogat, Tajleru. Starim. Uskoro...“ Slegnuo je ramenima.

Štap i šargarepa.

Naomi Skajler beše žena prosečnog izgleda, iz porodice koja je pripadala srednjoj klasi, i čitavog života čeznula je da nekako popravi svoj status. Toliko ju je oduševljavalo ime Harija Stanforda

da bi se verovatno udala za njegovog sina i da je radio na benzinskoj pumpi umesto u sudnici.

Hari Stanford jednom je odveo Naomi u krevet. Kad ga je neko upitao zašto je to uradio, Stanford je odgovorio: „Zato što mi se našla pri ruci.“

Uskoro mu je dosadila, pa je zaključio da bi bila idealna za Tajlera. A Hari Stanford dobijao je sve što bi poželeo.

Venčanje je obavljeno dva meseca kasnije. Bila je to skromna svadba - sa svega sto pedeset zvanica - a mlada i mladoženja otišli su da provedu medeni mesec na Jamajci. Bio je to potpuni fijasko.

Prve bračne noći Naomi reče: „Za kakvog sam se to muškarca udala, za boga miloga? Čemu ti služi penis?“

Tajler je pokušao da je urazumi. „Nije nam potreban seks. Možemo da vodimo zasebne živote. Ostaćemo zajedno, ali će svako od nas imati svoje... prijatelje.“

„Prokleta si u pravu, i hoćemo!“

Naomi mu se svetila besomučnom kupovinom. Kupovala je sve i svašta u najskupljim radnjama u gradu i odlazila u kupovinu u Njujork.

„Sa svojim prihodima ne mogu da pokrijem tvoje ekstravagancije“, bunio se Tajler.

„Onda se postaraj da dobiješ povišicu. Ja sam ti supruga. Imam pravo da me izdržavaš.“

Tajler se obratio ocu, objasnivši mu situaciju.

Hari Stanford se iscerio. „Žene znaju da budu prokleta skupe, zar ne? To ćeš, naprosto, morati sam da rešiš.“

„Ali, oče, potrebno mi je malo...“

„Jednog dana imaćeš sav novac ovoga sveta.“

Tajler je to pokušao da objasni Naomi, ali ona očito nije nameravala da čeka taj dan. Osećala je da on možda nikada neće doći. Čim je iscedila sve što je mogla iz Tajlera, podnela je zahtev za razvod braka, pokupila sve što mu je preostalo na bankovnom računu i potom nestala.

Kada je Hari Stanford čuo za to, rekao je: „Jednom peder, uvek peder.“

I tako se to završilo.

Otac se preko svake mere trudio da ponizi Tajlera. Jednoga dana,

dok je Tajler predsedavao suđenjem, usred samog procesa, prišao mu je sudski izvršitelj i došapnuo mu: „Oprostite, vaša visosti...”

Tajler se nestrpljivo okrenuo ka njemu. „Recite?”

„Telefonski poziv za vas.”

„Molim? Šta je s vama, čoveče? Usred sam...”

„Vaša visosti, na vezi je vaš otac. Kaže da je veoma hitno i da mora smesta da se čuje s vama.”

Tajler se razbesneo. Otac nije imao pravo da ga prekida. Bio je u iskušenju da se ogлуši o taj poziv. Međutim, s druge strane, ukoliko je bilo toliko hitno...

Tajler ustade. „Sud se raspušta na petnaest minuta.”

Požurio je u svoju kancelariju i podigao slušalicu. „Oče?”

„Nadam se da ne smetam, Tajleru.” U glasu mu se ogledala zloba.

„Zapravo, smetaš. Usred sam suđenja i...”

„Pa, kazni ga za pogrešno parkiranje i zaboravi na to.”

„Oče...”

„Potrebna mi je tvoja pomoć u vezi s jednim ozbiljnim problemom.”

„O kakvom je problemu reč?”

„Potkrada me šef kuhinje.¹¹”

Tajler nije verovao svojim ušima. Bio je toliko ljut da nije mogao da govori. „Prekinuo si suđenje zato što...”

„Ti si predstavnik zakona, zar ne? Vidiš, taj čovek krši zakon i želim da se vratiš u Boston i prekontrolišes sve osoblje. Pelješe me.”

Tajler se jedva uzdržavao da ne eksplodira. „Oče...”

„Naprosto se ne može verovati tim agencijama za zapošljavanje.”

„Nalazim se usred suđenja. Sada nikako ne mogu da se vratim u Boston.”

Nastupilo je nekoliko trenutaka zlokobne tišine. „Šta si rekao?”

„Rekao sam da...”

„Nećeš me ponovo razočarati, zar ne, Tajleru? Možda bi trebalo da popričam s Ficdžeraldом o nekim izmenama u oporuci.”

I tu je opet bila ta čuvena šargarepa. Novac. Njegov udeo od nekoliko milijardi dolara koji su ga čekali posle očeve smrti.

Tajler pročisti grlo. „Ako bi mogao da pošalješ avion po mene...”

„Dovraga, ne! Ako odigraš kako treba, sudijo, taj će avion jednoga dana biti tvoj. Samo razmisli o tome. U međuvremenu, možeš da

letiš nekom redovnom linijom, kao i svi drugi. Ali hoću da dovučeš guzicu ovamo!“ Veza se prekinula.

Tajler je naprosto sedeo, sasvim ponižen. *Otac mi je ovo radio čitavog života. Dođavola s njim! Neću da idem. Neću.*

Već iste večeri otputovao je u Boston.

Osoblje Harija Stanforda brojalo je dvadeset dvoje ljudi. Bila je to cela falanga sekretarica, batlera, domaćica, služavki, kuvara, vozača, ba-štovana i jedan telohranitelj.

„Lopovi, svi do jednog“, požalio se Hari Stanford Tajleru.

„Ako si već toliko zabrinut, zašto ne unajmiš privatnog detektiva ili ne pozoveš policiju?“

„Zato što imam tebe“, odgovori Hari Stanford. „Ti si sudija, je li tako? Eto, ti ih prosudi umesto mene.“

Bila je to čista pakost.

Tajler se osvrnuo po ogromnoj kući s njenim izuzetnim nameštajem i slikama, pa pomislio na sumornu kućicu u kojoj je sam živeo. *Ovo zaslužujem da imam, pomislio je. I jednog ću dana i imati.*

Tajler je razgovarao s Klarkom i drugim starijim članovima posluge. Zatim je ispitao sluge, jednog po jednog, i proverio njihova dotadašnja radna iskustva i kvalifikacije. Većinu zaposlenih u Rouz Hilu činile su novajlije, zato što je Hari Stanford kao poslodavac bio, naprosto, nepodnošljiv. Promene radnika u kući bile su neverovatne. Poneki su ostajali samo dan ili dva. Nekoliko novih slugu skrivili su sitne krađe, a jedan je bio alkoholičar, ali mimo toga Tajler nije uočio nikakve probleme.

Izuzev u slučaju Dmitrija Kaminskog.

Tajlerov otac unajmio je Dmitrija Kaminskog da mu bude telohranitelj i maser. Vreme provedeno u sudnici doprinelo je tome da Tajler dobro procenjuje karaktere, a u Dmitriju Kaminskom bilo je nečega što je kod Tajlera momentalno izazvalo nepoverenje. Dmitrij se najskorije zaposlio. Prethodni telohranitelj Harija Stanforda dao je otkaz - a Tajler je mogao da predstavi sebi njegove razloge - i tom prilikom preporučio je Kaminskog.

Taj čovek bio je divovske konstitucije, širokih pleća i mišićavih ruku. Govorio je engleski s upadljivim ruskim akcentom. „Želeli ste da me vidite?“

„Da.“ Tajler mu pokaza na stolicu. „Sedite.“ Već je ranije proučio

izveštaj o prethodnim radnim mestima tog čoveka, koji mu je rekao malo toga, osim da je Dmitrij nedavno došao iz Rusije. „Rođeni ste tamo?“

„Da.“ Oprezno je pogledao Tajlera.

„Gde tačno?“

„U Smolensku.“

„Zašto ste napustili Rusiju i došli u Ameriku?“¹

Kaminski slegnu ramenima. „Ovde postoje brojne mogućnosti.“ *Mogućnosti za šta?*, upitao se Tajler. Bilo je nečega u njegovom ponašanju što je ukazivalo na izbegavanje odgovora. Razgovarali su dvadeset minuta, a kad je to vreme isteklo, Tajler beše ubeđen da Dmitrij Kaminski nešto krije.

Tajler je telefonirao Fredu Mastersonu, svom poznaniku koji je radio za FBI.

„Frede, da li bi mi učinio jednu uslugu?“

„Svakako. Ako ikada dođem u Čikago, hoćeš li me osloboditi optužbi za saobraćajne prekršaje?“

„Ozbiljan sam.“

„Pričaj.“

„Želim da proveriš jednog Rusa koji je došao ovamo pre šest meseci.

„Sačekaj trenutak. Treba ti CIA, zar ne?“

„Možda, ali tamo ne poznajem nikoga.“

„Ni ja.“

„Frede, ako možeš ovo da mi učiniš, stvarno bih ti bio zahvalan.“
Tajler začu uzdah.

„U redu. Kako se zove?“

„Dmitrij Kaminski.“

„Reći ću ti šta ću da uradim. Znam nekog u ruskoj ambasadi u Vašingtonu. Videću ima li ikakve informacije o Kaminskom. Ako ih nema, bojim se da ti ne mogu pomoći.“

„Cenim to.“

Te večeri Tajler je večerao s ocem. Podsvesno se nadao da će otac ostariti i s vremenom postati krhkiji i ranjiviji. Umesto toga, Hari Stanford izgledao je zdravo i čilo, u naponu snage. *Živeće daveka*, pomisli Tajler očajno. *Sve će nas nadživeti.*

Razgovor za večerom bio je sasvim jednostran.

„Upravo sam sklopio ugovor o kupovini elektrane na Havajima...“

„Sledeće nedelje letim u Amsterdam kako bih izgadio neke komplikacije u vezi s GATT-om...“

„Državni sekretar pozvao me je da idem s njim u Kinu...“

Tajler jedva da je išta progovorio. Po završetku večere, otac ustade od stola. „Kako napreduješ u rešavanju problema s poslugom?“

„Još ih proveravam, oče.“

„Vidi da to ne potraje večno“, zarezao je otac i izašao iz trpezarije.

Sledećeg jutra Tajlera je pozvao Fred Masterson iz FBI-ja.

„Tajleru?“

„Da?“

„Naleteo si na pravo blago.“

„Je li?“

„Dmitrij Kaminski bio je plaćeni ubica u *Polgoprudenskoj*.“

„Šta je, dovraga, to?“

„Objasniću ti. U Moskvi vlada osam kriminalnih grupa. Sve se one bore međusobno, ali su dve najjače Čečeni i *Polgoprudenskaja*. Tvoj prijatelj, Kaminski, radio je za ovu drugu. Pre tri meseca dobio je zadatak da smakne jednog od vođa Čečena. Umesto da to uradi, Kaminski im se pridružio kako bi postigao bolji dogovor. *Polgoprudenskaja* je saznala za to i izdala nalog za ubistvo Kaminskog. Tamo se bande pridržavaju čudnog običaja. Prvo ti odseku prste, onda te puste da neko vreme krvariš, pa te ubiju.“

„Bože dragi!“

„Kaminski je nekako uspeo da pobjegne iz Rusije, ali ga oni i dalje traže. I ulažu velike napore da ga pronađu.“

„Pa to je neverovatno“, reče Tajler.

„Ima još toga. Traži ga i državna policija zbog nekoliko ubistava. Ukoliko znaš gde je, voleli bi da dođu do tog obaveštenja.“

Tajler je razmišljao nekoliko trenutaka. Nije mogao da dopusti sebi mešanje u takvo nešto. *To bi podrazumevalo svedočenje i gubljenje mnogo vremena.*

„Nemam pojma. Samo sam hteo da ga proverim za jednog prijatelja iz Rusije. Hvala, Frede.“

Tajler je pronašao Dmitrija Kaminskog u njegovoj sobi, kako čita tvrdi pornografski časopis. Dmitrij ustade kad je Tajler ušao u sobu.

„Želim da se spakuješ i izgubiš odavde.“

Dmitrij je piljio u njega. „O čemu se radi?“

„Dajem ti mogućnost izbora. Ili ćeš otići odavde do poslepodneva, ili ću reći ruskoj policiji gde si.“

Dmitrijevo lice preblede.

„Razumeš li?“

„Da. Razumem.“

Tajler je otišao do oca. *Biće zadovoljan*, pomisli. *Učinio sam mu veliku uslugu*. Pronašao ga je u radnoj sobi.

„Proverio sam osoblje“, kaza Tajler, „i...“

„Divno. Jesi li pronašao nekog dečaka da ga odvedeš u krevet?“

Tajler pocrvene. „Oče...“

„Ti si nastran, Tajleru, i uvek ćeš biti. Uopšte mi nije jasno kako je, dođavola, nešto poput tebe moglo da izađe iz mojih prepona. Vрати se u Čikago svom šljamu od prijatelja.“

Tajler je ostao da stoji, boreći se da se kontroliše. „U redu“, reče kruto. Krenuo je da izađe.

„Postoji li nešto o posluži što si otkrio, a da ja treba da znam?“

Tajler se okrenu. Nekoliko časaka proučavao je oca. „Ne“, reče polako. „Ništa.“

Kad se Tajler vratio u sobu Kaminskog, ovaj se uveliko pakovao. „Odlazim“, reče Kaminski turobno.

„Nemoj. Predomislio sam se.“

Dmitrij podiže pogled, zbunjen. „Molim?“

„Ne želim da odeš. Želim da ostaneš ovde i budeš telohranitelj mog oca.“

„A šta je sa... znate, s onim drugim?“

„To ćemo, jednostavno, da zaboravimo.¹¹ Dmitrij ga je oprezno posmatrao. „Zašto? Šta želite da uradim?“ „Želim da ovde sve pratiš za mene. Potreban mi je neko ko će držati mog oca na oku i obavestavati me šta se dešava.“

„Zašto bih pristao na to?“

„Zato što te neću predati Rusima, ako postupiš kako sam ti rekao. I zato što ću od tebe učiniti bogatog čoveka.“

Dmitrij Kaminski kratko ga je posmatrao. Spori osmeh razvuče mu se preko lica. „Ostaću.“

Bio je to prvi potez. Pomerio je prvog pešaka da otvori partiju.

To se dogodilo pre dve godine. S vremena na vreme Dmitrij je prosleđivao informacije Tajleru. Uglavnom se radilo o nevažnim tračevima o poslednjoj ljubavnoj vezi Harija Stanforda ili delićima poslovnih razgovora koje je Dmitrij uspeo da načuje. Tajler je već pomišljao kako je načinio grešku, i da je trebalo da prijavi Dmitrija policiji. A onda je sa Sardinije usledio sudbonosni telefonski poziv, i kockanje se isplatilo.

„Na jahti sam s vašim ocem. Upravo je pozvao svog advokata. Naći će se s njim u Bostonu već u ponedeljak, radi izmene testamenta. „ Tajler pomisli na sva ona poniženja koja mu je otac godinama priređivao, i ispuni ga strahovit gnev. Ako promeni testament, godinama sam podnosio zlostavljanje nigde ni za šta. Neću mu dozvoliti da se s tim izvučel! Postoji samo jedan način da ga sprečim.

„Dmitriju, želim da me ponovo pozoveš u subotu.“

„U redu.“

Tajler spusti slušalicu i ostade da sedi zadubljen u misli.

Bilo je vreme da se uvede skakač.

Šesnaesto poglavlje

U Sudu Okruga Kuk postojao je neprekidan protok osoba optuženih za podmetanje požara, silovanja, preprodaju narkotika, ubistva i razne druge nezakonite i nemoralne radnje. U toku jednog meseca, su-dija Tajler Stanford imao je pred sobom u sudnici najmanje pet-šest slučajeva ubistva. Većina ih nikada ne bi ni stigla do suđenja pošto su branioci nudili nagodbe, ali i zato što su sudski kalendari i zatvori bili toliko puni da bi država obično pristajala na njih. Dve strane bi potom postigle dogovor i izlazile pred sudiju Stanforda da dobiju njegovo odobrenje.

Slučaj Hala Bejkera predstavljao je izuzetak.

Hal Bejker bio je čovek s dobrim namerama i lošom srećom. Kad mu je bilo petnaest godina, stariji brat nagovorio ga je da opljačkaju bakalnicu. Hal je prethodno pokušao da ga odvrati od toga, a kad u tome nije uspeo, pridružio mu se. Hal je uhvaćen, a njegov brat je pobegao. Dve godine kasnije, kad je Hal Bejker izašao iz popravnog doma, rešio je da više nikada ne dođe u sukob sa zakonom. Mesec dana kasnije pošao je s nekim prijateljem u zlataru.

„Želim da izaberem prsten za svoju devojku.“

Čim su se našli u radnji, njegov prijatelj izvadio je pištolj i viknuo:

„Ovo je pljačka!“

U zbrci koja je usledila, prodavač je ubijen. Hala Bejkera su uhvatili i uhapsili, optuživši ga za oružanu pljačku. Prijatelj je uspeo da utekne.

Dok je Bejker bio u zatvoru, posetila ga je Helen Gauan, socijalna radnica koja je pročitala sve o njegovom slučaju i sažalila se. Bila je to ljubav na prvi pogled, i čim je pušten iz zatvora, on i Helen su se venčali. U narednih osam godina dobili su četvoro divne dece.

Hal Bejker obožavao je svoju porodicu. Zbog zatvorske prošlosti imao je teškoće u pronalaženju poslova kojima bi mogao da izdržava porodicu, pa je stoga nevoljno počeo da radi za svog brata, baveći se podmetanjem požara, krađom i prepadima. Na svoju nesreću, uhvaćen je na delu za vreme jedne provale. Uhapšen je i poslat iza rešetaka, te se tako našao u sudnici, pred sudijom Tajlerom Stanfordom.

Došlo je vreme za izricanje presude. Bejker je bio povratnik s lošim dosijeom iz mladosti, pa je slučaj bio toliko jasan da su se pomoćnici okružnog tužioca već kladili na to na koliko će godina sudija Stanford osuditi Bejkera. „Najstrože će ga kazniti!“ reče jedan od njih. „Kladim se da će mu dati dvadeset godina. Ne zovu Stanforda tek tako sudijom za vešanje.“

Hal Bejker, koji je u dubini duše osećao da je nevin, branio se sam. Stajao je pred sudijom, odeven u svoje najbolje odelo, i rekao: „Vaša visosti, znam da sam pogrešio, ali svi smo mi ljudi, zar ne? Imam predivnu ženu i četvoro dece. Voleo bih da ih upoznate, vaša visosti - sjajni su. Ono što sam uradio, uradio sam zbog njih.“

Tajler Stanford sedeo je na svom mestu i slušao, sasvim bezizražajnog lica. Čekao je da Hal Bejker završi pa da izrekne kaznu. *Da li ova budala zaista misli da će se izvući s tom glupom, srceparajućom pričom?*

Hal Bejker privodio je svoju odbranu kraju. „I tako, vaša visosti, iako sam uradio lošu stvar, učinio sam je iz ispravnih pobuda: zbog porodice. Ne moram da vam govorim koliko je to važno. Ako odem u zatvor, moja žena i deca će gladovati. Znam da sam pogrešio, ali sam spreman da se iskupim. Uradiću sve što želite, vaša visosti...“

Najednom je ta rečenica privukla pažnju Tajlera Stanforda. Pogledao je u optuženog ispred sebe s novim zanimanjem. „Sve što

želite. „

Tajleru je iznenada proradio isti onaj instinkt koji je imao i za Dmitrija Kaminskog. Pred njim je čovek koji bi jednog dana mogao biti od velike koristi.

Na krajnje iznenađenje tužioca, Tajler reče: „Gospodine Bejkeru, u ovom slučaju postoje olakšavajuće okolnosti. Zbog tih okolnosti, kao i zbog vaše porodice, daću vam uslovnu kaznu u trajanju od pet godina. Očekivaću od vas da odradite šeststo sati društvenokorisnog rada. Dođite u moju kancelariju, pa ćemo porazgovarati o tome.“

U privatnosti njegovih odaja, Tajler reče: „Znate, i dalje vas mogu poslati u zatvor na vrlo, vrlo dug period.“

Hal Bejker preblede. „Ali, vaša visosti! Rekli ste da...“

Tajler se naže napred. „Znate li šta je najneverovatnije u vezi s vama?“

Hal Bejker je samo sedeo, pokušavajući da smisli bilo šta čime bi ikoga mogao da zadivi. „Ne, vaša visosti.“

„Vaša osećanja prema porodici“, nastavi Tajler svečano. „Tome se zaista divim.“

Hal Bejker se razvedri. „Hvala, gospodine. Oni su mi najvažniji na svetu. Ja...“

„Onda ne biste voleli da ih izgubite, je li tako? Ako vas pošaljem u zatvor, deca će odrasti bez vas, a žena će verovatno pronaći drugog čoveka. Shvatate li na šta ciljam?“

Hal Bejker beše zbunjen. „N... ne, vaša visosti. Ne baš.“

„Spašavam vam porodicu umesto vas, Bejkeru. Čovek bi pomislio da ćete biti zahvalni.“

Na to Hal Bejker vatreno uzvratilo: „Oh, *jesam*, vaša visosti! Rečima vam ne mogu iskazati koliko sam vam zahvalan.“

„Možda biste mi to mogli dokazati u budućnosti. Možda ću vas pozvati da za mene obavite neke posliće.“

„Bilo šta.“

„Odlično. Dao sam vam uslovnu kaznu, a ako u vašem ponašanju otkrijem išta zbog čega neću biti zadovoljan...“

„Samo mi recite šta želite“, preklinjao je Bejker.

„Obavestiću vas kad za to dođe vreme. U međuvremenu, ovaj razgovor biće strogo poverljiv i ostaje isključivo između nas.“

Hal Bejker spusti ruku na srce. „Pre bih umro nego što bih

nekome rekao.“

„U pravu ste“, uveri ga Tajler.

Nedugo zatim Tajler je primio telefonski poziv od Dmitrija Kaminskog. „*Vaš otac upravo je pozvao svog advokata. Naći će se s njim u Bostonu već u ponedjeljak, radi izmene testamenta.*“

Tajler je znao da mora da vidi taj testament. Kucnuo je čas da se obrati Halu Bejkeru.

„Naziv firme je *Renkoist, Renkoist i Ficdžerald*. Napravi kopiju testamenta i donesi mi je.“

„Nema problema. Pobrинуću se za to, vaša visosti.“

Dvanaest sati kasnije Tajler je imao kopiju testamenta u rukama. Pročitao ju je i osetio nalet zanosa. On, Vudi i Kendal bili su jedini naslednici. *A u ponedjeljak otac planira da izmeni testament. Kopile će nam sve oduzeti!*, pomislio je Tajler ogorčeno. *Posle svega kroza šta smo prošli... te nam milijarde pripadaju. Naterao nas je da ih zaslužimo!* Postojao je samo jedan način da ga spreči.

Kada je Dmitrij drugi put pozvao, Tajler mu reče: „Želim da ga ubiješ. Večeras.“

Nastupilo je dugo ćutanje. „Ali, ako me uhvate...“

„Nemoj da te uhvate. Bićeš na pučini. Tamo se svašta može desiti.“ „U redu. A kad se to završi?“

„Čekaće te novac i avionska karta za Australiju.“

A zatim je, kasnije, usledio poslednji, divni telefonski poziv. „Učinio sam to. Bilo je lako.“

„Ne! Ne! Ne! Želim da čujem sve pojedinosti. Sve mi ispričaj. Nemoj ništa da izostaviš...“

I Tajler je slušao, stvarajući u glavi sliku te scene koja se postepeno razvijala.

„Našli smo se u gadnoj oluji na putu ka Korzici. Pozvao me je i zamolio da dođem u njegovu kabinu da ga izmasiram.“

Tajler uhvati sebe kako snažno steže slušalicu. „Da. Nastavi...“

Dok je išao prema odajama Harija Stanforda, Dmitrij se borio da održi ravnotežu uprkos divljem propinjanju jahte. Pokucao je na vrata kabine i posle nekoliko trenutaka začuo Stanfordov glas.

„Uđi!“, doviknuo je Stanford. Već se bio opružio na stolu za masažu. „Obrati pažnju na krsta.“

„Srediću ja to. Samo se opustite, gospodine Stanforde.“

Dmitrij je prišao stolu za masažu i sipao ulje na Stanfordova leđa. Njegovi snažni prsti prionuše na posao, spretno gnječeći napete mišiće. Osećao je kako se Stanford opušta.

„Kakav dobar osećaj“, uzdahnu Stanford.

„Hvala.“

Masaža je potrajala ceo sat, a kad je Dmitrij završio, Stanford je gotovo utonuo u san.

„Napuniću vam kadu toplom vodom“, reče Dmitrij. Ušao je u kupatilo, posrćući usled ljuljanja broda. Pustio je toplu morsku vodu u kadu od crnog oniksa, pa se zatim vratio u sobu. Stanford je i dalje ležao na stolu, sklopljenih očiju.

„Gospodine Stanforde...“

Stanford otvori oči.

„Kupka vam je spremna.“

„Mislim da mi ne treba...“

„Posle toga sigurno ćete se dobro naspavati.“ Pomogao je Stanfordu da siđe sa stola i poveo ga u kupatilo.

Dmitrij je gledao Harija Stanforda kako se spušta u kadu.

Stanford je pogledao u Dmitrijeve hladne oči i u tom trenutku instinktivno znao šta će se dogoditi. „Ne!“, zavapio je. Krenuo je da se pridiže.

Dmitrij spusti svoje ogromne šake na teme Harija Stanforda i gurnu mu glavu pod vodu. Stanford se žestoko borio, pokušavao da izroni i udahne vazduh, ali nije bio dorastao tom divu. Dmitrij ga je držao potopljenog sve dok mu morska voda nije ispunila pluća i dok nije sasvim prestao da se pomera. Stajao je malo tu, pored kade, teško dišući, a zatim se oteturao u drugu sobu.

Dmitrij je prišao radnom stolu, boreći se protiv sumanutog ljuljanja broda, pokupio neke papire, pa otvorio klizna staklena vrata terase, puštajući unutra urličući vetar. Rasturio je neke hartije po verandi, a druge bacio preko ograde jahte.

Zadovoljan, vratio se još jednom u spavaću sobu i izvukao Stanfordovo telo iz kade. Obukao ga je u pidžamu, bademantil i papuče i zatim izneo na terasu. Dmitrij je stajao pored ograde nekoliko trenutaka, a zatim bacio telo u vodu. Brojao je do pet, pa uzeo mikrofona interfona i povikao: „Čovek u moru!“

Dok je slušao Dmitrija kako prepričava ubistvo, Tajler oseti

seksualno uzbuđenje. Skoro da je mogao da oseti ukus morske vode u očevim plućima i njegovu borbu za dah, užasnutost. A potom - ništavilo.

Gotovo je, pomisli Tajler. Zatim se ispravi. Ne. Igra upravo počinje. Vreme je da se odigra kraljicom.

Sedamnaesto poglavlje

Poslednja šahovska figura došla je na svoje mesto sasvim slučajno.

Tajler je razmišljao o očevoj oporuci, besan što će Vudi i Kendal dobiti podjednak deo imovine kao i on. *Oni to ne zaslužuju. Da nije bilo mene, oboje bi bili sasvim izbačeni iz testamenta. Ostali bi bez ičega. To nije pošteno, ali šta bih mogao da preduzmem ?*

Imao je onu jednu deonicu koju mu je majka odavno dala i setio se očevih reči: *„Šta, dovraga, misliš da će uraditi s tom jednom deoni-com? Da možda neće preuzeti kompaniju?“*

Zajedno, pomisli Tajler, Vudi i Kendal poseduju dve trećine očevih deonica u „Stanford enterprajzisu“. *Kako da preuzmem nadzor sa samo jednom dodatnom akcijom koju imam? A onda mu je sinuo odgovor, toliko genijalan da se i sam zaprepastio.*

„Moram vas obavestiti da postoji mogućnost uključivanja još jednog naslednika... Testament vašeg oca izričito navodi da imovinu treba podjednako podeliti među potomstvom... Vaš otac napravio je dete guvernantki koja je ovde radila...“

Ako bi se Džulija pojavila, bilo bi nas četvoro, mislio je Tajler. A ako bih uspeo da kontrolišem njen deo, tada bih imao pedeset odsto očevih deonica, plus jedan koji već posedujem. Mogao bih da preuzmem „Stanford enterprajzis“. Da sedim u očevoj stolici. Sledeća pomisao glasila je:

Rouzmarije mrtva i verovatno nikada nije rekla svojoj kćerki kojoj je otac. Zašto bi to morala da bude prava Džulija Stanford?

Odgovor je bio - Margo Posner.

Prvi put sreo ju je dva meseca ranije, kada je otpočelo zasedanje suda. Sudski izvršitelj obratio se gledaocima u sudnici: *„Pažnja, pažnja. Sud Okruga Kuk sada zaseda. Predsedava časni sudija Tajler Stanford. Neka svi ustanu.“*

Tajler je ušao u prostoriju i seo za sto. Zatim je pogledao dnevni red. Prvi slučaj bio je *Država Ilinois protiv Margo Posner*. Optužba se odnosila na napad i pokušaj ubistva.

Tužilac ustade. *„Vaša visosti, optužena je opasna osoba koju treba skloniti s ulica Čikaga. Država će dokazati da optužena ima dugu kriminalnu prošlost. Bila je okrivljena za krađe u prodavnicama i otuđivanja, a zna se i da je radila kao prostitutka. Pripadala je grupi žena koje su radile za zloglasnog makroa po imenu Rafael. Posvađali*

su se u januaru ove godine i optužena je svesno i hladnokrvno pucala i u njega i u njegovu pratilju.“

„Da li je neko od žrtava preminuo?“, upita Tajler.

„Nije, vaša visosti. Oboje su smešteni u bolnicu s ozbiljnim povredama. Pištolj pronađen kod Margo Posner nelegalno je oružje.“

Tajler se okrenu da pogleda optuženu i iznenadi se. Nikako se nije uklapala u opis koji mu je upravo predložen. Bila je to elegantno obučena, privlačna mlada žena u poznim dvadesetim, koja je odisala nenametljivom otmenošću, što je protivrećilo spisku optužbi. *To samo dokazuje*, sarkastično pomisli Tajler, *da izgled zna da prevari.*

Saslušao je argumente obeju strana, ali je gotovo sve vreme gledao tu ženu. Posedovala je nešto što ga je podsećalo na njegovu sestru.

Kada je okončano iznošenje završnih reči tužbe i odbrane, predmet je predat poroti koja se za manje od četiri sata vratila s presudom da je optužena kriva po svim tačkama optužnice.

Tajler pogleda nadole u optuženu i reče: „Sud u ovom slučaju ne može pronaći nikakve olakšavajuće okolnosti. Ovim ste kažnjeni na pet godina u Popravnom centru *Dvajt...* Sledeći slučaj.“

I sve dok Margo Posner nije napustila sudnicu u pratnji čuvara, Tajler nije shvatio šta je to na njoj što ga toliko podseća na Kendal. Imala je iste tamnosive oči. Oči Stanfordovih.

Tajler nije više pomislio na Margo Posner, sve dok ga Dmitrij nije pozvao telefonom.

Početak šahovske partije beše uspešno završen. Tajler je dotle pažljivo isplanirao svaki potez. Upotrebio je klasično otvaranje kraljicom: odbio prvi potez, pa pomerio kraljičinog pešaka za dva polja. Kucnuo je čas za premeštanje igre na sredinu table.

Tajler je posetio Margo Posner u ženskom zatvoru.

„Da li me se sećate?“, upitao ju je.

Ona ga je netremice gledala. „Kako bih mogla da vas zaboravim? Vi ste me poslali na ovo mesto.“

„Kako se snalazite?“, nastavi Tajler s pitanjima.

Lice joj se izobličilo. „Sigurno se šalite! Ovo ovde je paklena jama.“ „Kako bi vam se svidelo da izađete?“

„Kako bi mi se... Jeste li ozbiljni?“

„Veoma. Mogu to da sredim.“

„Pa, to je... to je sjajno! Hvala. Ali šta moram da učinim u znak

zahvalnosti?“

„Vidite, *postoji* nešto što želim da uradite za mene.“

Ona ga pogleda koketno. „Svakako. To neće biti nikakav problem.“ „Nisam tako mislio.“

Ona oprezno upita: „A *kako* ste onda mislili, sudijo?“

„Želim da mi pomognete da izvedem jednu šalu na nečiji račun.“
„Kakvu to vrstu šale?“

„Želim da odglumite nekoga.“

„Da odglumim? Ne bih znala kako da...“

„Za to biste dobili dvadeset pet hiljada dolara.“

Njen izraz lica naglo se promeni. „Svakako“, reče brzo. „Mogu da odglumim koga hoćete. Na koga ste mislili?“

Tajler se naže napred i poče priču.

* * *

Tajler je uredio da Margo Posner bude puštena iz zatvora i stavljena pod njegov nadzor.

Glavnom sudiji Kitu Persiju obrazložio je svoju odluku sledećim rečima: „Saznao sam da je ona veoma nadarena umetnica i da ima žarku želju da vodi normalan, pristojan život. Smatram da je važno rehabilitovati takve osobe kad god je moguće. Šta vi mislite?“

Kit je bio u podjednako meri oduševljen i iznenađen. „Potpuno se slažem s vama, Tajleru. Divno je to što činite.¹¹“

Tajler je doveo Margo u svoj dom i proveo punih pet dana pričajući joj o porodici Stanford.

„Kako ti se zovu braća?“

„Tajler i Vudruf.“

„Vudro.“

„Tako je - Vudro.“

„Kako ga zovemo?“

„Vudi.“

„Imaš li sestru?“

„Da. Kendal. Ona je modna kreatorka.“

„Je li udata?“

„Udata je za Francuza. Njegovo ime je... Mark Renoar.“

„Reno.“

„Reno.“

„Kako ti se zvala majka?“

„Rouzmari Nelson. Bila je guvernanta deci Stanfordovih.“

„Zašto je otišla?“

„Napumpao ju je...“

„Margo!“, opomenu je Tajler.

„Hoću reći, Hari Stanford napravio joj je dete.“

„Šta se desilo s gospođom Stanford?“

„Izvršila je samoubistvo.“

„Šta ti je majka ispričala o deci Stanfordovih?“

Margo zastade da malo razmisli.

„Dakle?“

„Jednom si pao s čamca u obliku labuda.“

„Nisam pao!“, ispravi je Tajler. „*Zamalo* da ispadnem.“

„U redu. Vudiju je malo falilo da ga uhapse zbog branja cveća u botaničkoj bašti.“

„To je bila Kendal...“

Bio je nemilosrdan. Ponavljali su scenario iznova i iznova, do kasno u noć, sve dok se Margo ne bi sasvim iznurila.

„Kendal je ujeo pas.“

„Mene je ujeo pas.“

Protrljala je oči. „Ne mogu više ispravno da mislim. Preumorna sam. Moram da spavam.“

„To možeš i posle!“

„Koliko će sve ovo trajati?“, upitala je prkosno.

„Dok ne zaključim da si spremna. Hajdemo sad sve iz početka.“

I tako se to ponavljalo bezbroj puta, sve dok njeni odgovori nisu postali savršeni. Kada je konačno došao dan da je znala odgovor na svako postavljeno pitanje, Tajler beše zadovoljan.

„Spremna si“, rekao joj je. Onda joj je dao neka dokumenta.

„Šta je to?“

„Tek formalnost“, odgovorio je Tajler nemarno.

U stvari, sudija Tajler dao joj je da potpiše dokument kojim potvrđuje da svoj deo Stanfordove imovine ustupa korporaciji koju kon-troliše neka druga korporacija, a koju zauzvrat nadzire inostrana podružnica čiji je jedini vlasnik bio Tajler Stanford. Nije bilo načina da se ta transakcija poveže s njim.

Tajler dade Margo pet hiljada dolara u gotovini. „Dobićeš ostatak kad posao bude obavljen“, rekao joj je. „Ako ih ubediš da si ti Džulija

Stanford.“

Otkad se Margo pojavila u Rouz Hilu, Tajler je igrao đavoljeg advokata. Beše to klasični antipozicijski šahovski potez.

„Siguran sam da razumete naš položaj, gospođice... ovaj... Bez nekih čvrstih dokaza nema načina da...“

„Mislim da je ta dama prevarant...“

„Koliko je slugu radilo u kući kad smo bili deca? Desetak, je li tako? Neko od njih mogao je da zna sve što nam je ova mlada dama ispričala... Bilo ko od njih mogao je da joj da tu fotografiju... Ne zaboravimo da je reč o ogromnoj svoti novca.“

Krunski potez koji je izveo odnosio se na zahtevanje obavljanja analize DNK. Pozvao je Hala Bejkera i dao mu nova uputstva: „Iskopaj telo Harija Stanforda i reši ga se. „

Zatim, inspiracija da pozove privatnog detektiva. U prisustvu porodice telefonirao je kancelariji okružnog tužioca u Čikagu.

„Ovde sudija Tajler Stanford. Koliko mi je poznato, vaša kancelarija s vremena na vreme angažuje nekog privatnog detektiva koji odlično obavlja svoj posao. Čini mi se da se zove Simons ili...“

„Oh, sigurno mislite na Frenka Timonsa.“

„Timons! Da, tako je. Pitam se da li biste mogli da mi date njegov broj telefona da bih ga direktno pozvao. „

Umesto toga doveo je Hala Bejkera i predstavio ga kao Frenka Timonsa.

Isprva je Tajler planirao da se Hal Bejker samo pretvara da proverava Džuliju Stanford, ali je potom zaključio da bi izveštaj bio ubedljiviji ako bi Bejker zaista to radio. Porodica je prihvatila Bejkerova otkrića bez ikakvog pogovora.

Tajlerov plan razvijao se bez zapinjanja. Margo Posner besprekorno je odigrala svoju ulogu, a otisci prstiju predstavljali su krunu priče. Svi behu uvereni da je to prava Džulija Stanford.

„Meni je ipak drago što se sve konačno sredilo. Idem gore da vidim da li joj je nešto potrebno.“

Popeo se na sprat i krenuo hodnikom ka njenoj sobi. Pokucao je na vrata i glasno je pozvao: „Džulija?“

„Otvoreno je. Uđi.“

Stajao je u dovratku i nemo su zurili jedno u drugo. Zatim Tajler pažljivo zatvori vrata, ispruži ruke i polako razvuče usne u osmeh. Potom reče: „Uspeli smo, Margo! Uspeli smo!“

Osamnaesto poglavlje

U kancelariji firme *Renkvoist, Renkvoist i Ficdžerald*, Stiv Sloun i Sajmon Ficdžerald pili su kafu.

„Kao što veliki pesnik jednom reče: *Nešto je trulo u državi Danskoj* „Šta te muči?“, upita Ficdžerald.

Stiv uzdahnu. „Nisam sasvim siguran.. Reč je o porodici Stanford. Zbunjuju me.“

Sajmon Ficdžerald frknu. „Dobro došao u klub.“

„Stalno se vraćam na isto pitanje, Sajmone, ali ne mogu da odgovorim na njega.“

„Kako glasi?“

„Porodica je nestrpljivo čekala ekshumaciju tela Harija Stanforda, kako bi uporedili njegovu DNK sa ženinom. Dakle, smatram da moramo pretpostaviti da je jedini mogući motiv za uklanjanje tela obezbeđivanje da se DNK analiza *ne* izvrši. Jedina osoba koja bi iz toga mogla da izvuče korist jeste sama ta žena, ukoliko je prevarant.“ „Da.“

„Ipak, ovaj privatni detektiv, Frenk Timons - proverio sam u kancelariji okružnog tužioca u Čikagu, zaista je na dobrom glasu - pojavio se s otiscima prstiju koji dokazuju da ona *jeste* prava Džulija Stanford. Moje pitanje glasi: koje, dođavola, iskopao telo Harija Stanforda i zašto?“

„To je pitanje od milijardu dolara. Ako...“

U tom trenutku zazuja interfon. Iz zvučnika dopre sekretaričin glas. „Gospodine Sloune, poziv za vas na liniji dva.“

Stiv Sloun podiže slušalicu. „Molim...“

Glas s druge strane veze reče: „Gospodine Sloune, ovde sudija Stanford. Bio bih vam veoma zahvalan ako biste danas pre podne mogli da navratite u Rouz Hil.“

Stiv Sloun pogleda Ficdžeralda. „Može. Odgovara li vam otprilike za sat?“

„To će biti u redu. Hvala.“

Stiv spusti slušalicu. „Žele da dođem u Stanfordovu kuću.“ „Pitam se šta žele.“

„Kladim se da žele da se ubrza proces probacije, kako bi se konačno domogli sveg tog divnog novca.“

„Li? Tajler je na vezi. Kako si?“

„Dobro, hvala.“

„Stvarno mi nedostaješ.“

Nastupila je kratka pauza. „I ti meni nedostaješ, Tajleru.“

Te reći ga uzbudiše. „Li, imam neke zaista uzbudljive vesti. Ne mogu o tome telefonom, ali reč je o nečemu što će te veoma usrećiti. Kada bismo ti i ja...“

„Tajleru, moram da idem. Neko me čeka.“

„Ali...“

Veza se prekide.

Tajler ostade da sedi. Zatim pomisli: *Ne bi rekao da mu nedostajem da zaista nije tako.*

Izuzev Vudija i Pegi, cela porodica okupila se u salonu u Rouz Hilu. Stiv im je pomno posmatrao lica.

Sudija Stanford delovao je veoma opušteno.

Stiv pogleda Kendal. Bila je neprirodno napeta. Njen suprug došao je iz Njujorka dan pre sastanka. Stiv zatim osmotri Marka. Francuz beše zgodan, nekoliko godina mlađi od svoje supruge.

A onda, beše tu i Džulija. Činilo se da je vrlo smireno doživljavala svoje pridruživanje porodici. *Očekivao bih da je neko ko je upravo nasledio milijardu dolara ili tu negde malo uzbuđeniji*, pomisli Stiv.

Ponovo okrznu pogledom njihova lica, pitajući se da li je neko od njih odgovoran za krađu tela Harija Stanforda i, ako je tako, ko bi to mogao biti. Naravno, zanimalo ga je i zašto.

Tajler je govorio: „Gospodine Sloune, upoznat sam sa zakonima o nasledstvu u Ilinoisu, ali ne znam koliko se razlikuju od onih u Masačusetsu. Pitali smo se postoji li neki način da se postupak ubrza.“

Stiv se osmehnu za sebe. *Trebalo je da nateram Sajmona da prihvati onu opkladu.* Potom se obrati Tajleru: „Već radimo na tome, sudijo Stanforde.“

Tajler značajno reče: „Prezime Stanford možda bi moglo koristiti u tome.“

Svakako je u pravu, pomisli Stiv, pa klimnu glavom. „Učiniću sve što mogu. Ako je uopšte moguće da...“

U tom trenutku začuše se glasovi sa stepeništa.

„Samo umukni, ti glupa kučko! Ne želim više da čujem nijednu reč. Razumeš?“

Vudi i Pegi siđoše u prizemlje i uđoše u sobu. Pegino lice bilo je gadno natečeno, a jedno oko modro. Vudi se cerio, a oči su mu sijale, odajući dobro raspoloženje.

„Zdravo svima. Nadam se da žurka još traje.“

Okupljeni su zapanjeno gledali u Pegi.

Kendal ustade. „Šta ti se to dogodilo?“

„Ništa. Ja sam... naletela sam na vrata.“

Vudi sede, a Pegi se spusti pored njega. Vudi je pomilova po ruci i upita usrdno: „Jesi li dobro, draga moja?“

Pegi klimnu glavom, ne usuđujući se da progovori.

„Odlično.“ Vudi se okrenu ostalima. „I, šta sam propustio?“

Tajler ga pogleda s neodobravanjem. „Upravo sam zamolio gospodina Slouna da, ako može, ubrza ostavinski postupak.“

Vudi se ozari. „To bi bilo baš lepo.“ Zatim se obrati Pegi: „Volela bi neku novu odeću, je li, dušo?“

„Ne treba mi nikakva nova odeća“, reče ona plašljivo.

„Tako je. Ne ideš ti nikuda, zar ne?“ Potom reče ostalima: „Pegi je veoma stidljiva. Nema nijednu temu za razgovor, jelda, Pegi?“

Pegi se pridiže pa istrča iz prostorije.

„Poći ću da vidim da li je dobro“, reče Kendal. Zatim ustade i požuri za Pegi.

Bože dragi!, pomisli Stiv. Ako se Vudi ovako ponaša pred drugima, kako li je kad su njegova supruga i on sami?

Vudi ga u tom času upita: „Koliko ste dugo u Ficdžeraldovoj advokatskoj firmi?“

„Pet godina.“

„Kako su izdržali da rade za mog oca, nikada mi neće biti jasno.“

Stiv obazrivo uzvрати: „Shvatam da je vaš otac bio... znao da bude težak.“

Vudi frknu. „Težak? Bio je čudovište na dve noge. Znete li da je za svakoga od nas imao nadimak? Moj je bio Čarli. Nazvao me je po Čarliju Makartiju, lutku trbuhozborca Edgara Bergena. Mojoj sestri nadenuo je nadimak Poni, zato što je rekao da ima konjsko lice. Tajlera je zvao...“

Stiv, kojem beše neprijatno, kaza: „Mislim da zaista ne bi trebalo...“

Vudi se isceri. „U redu je. Milijarda dolara leči mnoge rane.“

Stiv se pridiže. „Dobro, ako je to sve, možda je bolje da krenem.“ Jedva je dočeka da izađe na svež vazduh.

Kendal je pronašla Pegi u kupatilu kako stavlja hladnu oblogu na otečeni obraz. „Pegi? Jesi li dobro?“

Pegi se okrenu. „Jesam. Hvala ti. Ja... žao mi je zbog onog što se desilo dole.“

„Izvinjavaš se? Trebalo bi da budeš besna. Koliko te već dugo tuče?“

„Ne tuče me“, odgovori Pegi tvrdoglavo. „Udarila sam u vrata.“

Kendal joj priđe bliže. „Pegi, zašto to trpiš? Ne moraš, znaš.“

Nastade tišina. „Da, moram.“

Kendal je zbunjeno pogleda. „Zašto?“

Ona se tada okrenu. „Zato što ga volim.“ Nastavila je, a reci su najednom potekle: „I on mene voli. Veruj mi, ne ponaša se uvek ovako. Radi se o tome da... Ponekad nije baš svoj.“

„Misliš, kad je na drogama.“

„Ne!“

„Pegi...“

„Ne!“

„Pegi...“

Pegi je oklevala. „Valjda.“

„Kada je to počelo?“

„Odmah... odmah pošto smo se venčali.“ Pegin glas je podrhtavao. „Počelo je zbog polo utakmice. Vudi je pao s ponija i gadno se povredio. Dok je bio u bolnici, davali su mu narkotike da bi lakše podnosio bol. Oni su ga naterali da počne.“ Pogleda u Kendal, braneći se. „Eto vidiš, nije bila njegova krivica, zar ne? Pošto je izašao iz bolnice, on je... nastavio da uzima droge. Kad god sam pokušala da ga nateram da prestane, on bi me... tukao.“

„Pegi, za boga miloga! Njemu je potrebna pomoć! Zar ne uviđaš to? Ne možeš sama da se boriš s tim. On je zavisnik, narkoman. Šta uzima? Kokain?“

„Ne.“ Pegi počuta. „Heroin.“

„O, bože! Zar ne možeš da ga nateráš da potraži pomoć?“

„Pokušala sam.“ Sada je već govorila šapatom. „Ti i ne znaš koliko sam pokušavala! Išao je u tri bolnice za rehabilitaciju.“

Odmahnula je glavom. „Neko vreme bude dobro, a onda... počne

ponovo. To je... jače od njega.“

Kendal zagrlji Pegi. „Tako mi je žao“, reče.

Pegi se osmehnu na silu. „Sigurna sam da će Vudi biti dobro. Baš se trudi. Stvarno.“ Njeno lice zatim se ozari. „Kad smo se tek venčali, s njim je u društvu bilo tako zabavno. Stalno smo se smejali. Donosio mi je male poklone i...“ Oči joj se ispuniše suzama. „Toliko ga volim!“

„Ako postoji išta što mogu da uradim...“

„Hvala ti“, prošaputa Pegi. „Poštujem to.“

Kendal joj stisnu šaku. „Razgovaraćemo opet.“

Potom krenu u prizemlje, da se pridruži ostalima. Razmišljala je: *Kad smo bili deca, pre nego što je majka umrla, kovali smo tako divne planove. „Ti ćeš, seko, biti čuvena kreatorka, a ja najbolji sportista na svetu!“ A najtuzniji od svega, pomisli Kendal, jeste to što je on to zaista i mogao da postane.*

Kendal nije mogla da razluči koga više žali - Vudija ili Pegi.

Kad je sišla u prizemlje, priđe joj Klark, noseći poslužavnik s pismom. „Izvinite, gospođice Kendal. Dostavljač vam je upravo doneo ovo.“ Predade joj koverat.

Kendal se zagleda u njega iznenađeno. „Ko je...“ Zatim klimnu glavom. „Hvala, Klark.“

Kendal otvori koverat i preblede kad poče da čita pismo. „Ne!“, reče upola glasa. Srce joj je tuklo i obuze je snažna vrtoglavica. Stajala je tako, pridržavajući se za stočić, i pokušavala da dođe do daha.

Posle nekoliko trenutaka okrenu se i uđe u salon, bleđa u licu.

„Mark...“ Naterala se da deluje smireno. „Možemo li načas da porazgovaramo?“

On je pogleda, vidno zabrinut. „Da, svakako.“

Tajler upita Kendal: „Jesi li dobro?“

Ona se natera na osmeh.

„Jesam, hvala.“

Potom uze Marka za ruku i povede ga uza stepenice. Kad su ušli u svoju sobu, Kendal zatvori vrata.

Mark upita:

„Šta je bilo?“

Kendal mu predade koverat. U pismu je stajalo:

Draga gospođo Reno,
Čestitamo! Naše Udruženje za zaštitu divljih životinja s radošću je primilo vest o vašem bogatom nasleđu. Znamo koliko ste zainteresovani za ono čime se bavimo, i računamo na vašu buduću podršku. Otuda bismo vam bili zahvalni ako biste u narednih deset dana uplatili milion američkih dolara na naš račun u Cirihu. Radujemo se vašem skorom odgovoru.

Kao i u ostalim pismima, sva slova „e“ bila su isprekidana.

„Kopilad!“, prasnu Mark.

„Kako su znali da sam ovde?“, upita Kendal.

Mark ogorčeno odgovori: „Trebalo je samo da otvore novine.“ Ponovo je pročitao pismo i odmahnuo glavom. „Neće prestati. Moramo da se obratimo policiji.“

„Ne!“, zavapi Kendal. „Ne možemo! Prekasno je! Zar ne shvataš? To bi značilo kraj svemu. Svemu!“

Mark ju je privio uza sebe i čvrsto je držao. „U redu. Naći ćemo neki način.“

Ipak, Kendal je znala da ne postoji nijedan.

To se dogodilo nekoliko meseci ranije, jednog prolećnog dana koji je divno počeo. Kendal je otišla na rođendansku zabavu svoje prijateljice u Ridžfildu, u Konektikatu. Proslava beše divna i Kendal se ispričala sa starim prijateljima. Popila je čašu šampanjca. Usred razgovora, iznenada je pogledala na sat. „O, ne! Nisam imala predstavu da je toliko kasno. Mark me čeka.“

Posle žurnog pozdravljanja, Kendal je sela u kola i odvezla se. Vozeći se ka Njujorku, odlučila je da krene zavojitim seoskim putem koji je izlazio na 1-684. Vozila je skoro osamdeset na sat kad je skrenula u oštru krivinu i spazila automobil parkiran s desne strane puta. Kendal je, ne razmišljajući, naglo skrenula ulevo. U tom trenutku, žena koja je nosila buket tek ubranog cveća krenula je da pređe uzani drum. Kendal je uspaničeno pokušala da je izbegne, ali je bilo prekasno.

Činilo se da se sve desilo u nekakvoj magli. Čula je grozan tup udarac kad je levom stranom prednjeg branika udarila ženu. Kendal je uz škripu zaustavila kola, tresući se luđački. Potrčala je unazad do

mesta gde je žena ležala na putu, sva u krvi.

Kendal se ukopala u mestu. Naposletku se sagla i okrenula ženu na leđa, pa pogledala u njene oči koje više ništa nisu videle. „Oh, bože blagi!“, prošaputala je Kendal. Osetila je kako joj se žuč penje u grlo. U očaju je podigla pogled, ne znajući šta da preduzme. Osvrnula se oko sebe u panici. Na vidiku nije bilo nikakvih vozila. *Mrtoa je*, pomislila je Kendal. *Ne mogu da joj pomognem. Nije bila moja krivica, ali će me optužiti za nemarnu vožnju u pripitom stanju. U krvi će se pokazati alkohol. Završiću u zatvoru!*

Još jednom je osmotrila ženino telo, a onda požurila do automobila. Prednji branik beše ulubljen s leve strane i na njemu su se videle mrlje od krvi. *Moram da sklonim kola u garažu*, zaključila je. *Policija će ih tražiti*. Ušla je u automobil i odvezla se.

Ostatak puta do Njujorka sve vreme je gledala u retrovizor, očekujući da vidi treperava crvena svetla i začuje zvuk sirene. Uvezla se u garažu u Devedeset šestoj ulici, gde je inače i držala kola. Sem, vlasnik, u tom trenutku razgovarao je s Redom, svojim mehaničarem. Kendal izađe iz automobila.

„Veće, gospođo Reno“, reče Sem.

„Do... dobro veće.“ Upinjala se da zaustavi drhtanje donje vilice.

„Da ga parkiramo do jutra?“

„Da... da, molim vas.“

Red je posmatrao branik. „Ovde imate jedno veliko ulegnuće, gospođo Reno. Izgleda kao da tu ima i krvi.“

Dvojica ljudi netremice su je gledala.

Kendal duboko udahnu. „Tako je. Ja sam... Udarila sam jelena na auto-putu.“

„Imate sreće što vam nije napravio veću štetu“, primeti Sem. „Jedan moj prijatelj udario je jelena i kola su mu potpuno uništena.¹¹ Iscerio se. „Doduše, ni jelen nije prošao ništa bolje.“

„Možete li ih samo skloniti?“, upita Kendal jedva istisnuvši reči.

„Svakako.“

Kendal ode do vrata garaže, a zatim se osvrnu. Sem i Red i dalje su zurili u branik.

Kad je stigla kući, Kendal je ispričala Marku kakav joj se užas dogodio. On ju je uzeo u zagrljaj i rekao: „O, bože mili! Dušo, kako?

Kendal je jecala. „Ja... ništa nisam mogla. Pošla je da pređe put

tačno ispred mene. Ona... ona je brala cveće i...”

„Ššš! Siguran sam da nisi kriva. To je nesreća. Moramo to da prijavimo policiji.“

„Znam. U pravu si. Trebalo je da... ostanem tamo i sačekam da dođu. Naprosto sam se... uspaničila, Mark. Sada izgleda kao da sam je udarila i pobjegla. Ali baš ništa nisam mogla da učinim za nju. Već je bila mrtva. Trebalo je da joj vidiš lice. Bilo je grozno.“

Dugo ju je držao uza sebe, sve dok se nije sasvim smirila.

Progovorivši naposletku, Kendal nesigurno reče: „Mark... moramo li u policiju?“

On se namršti. „Kako to misliš?“

Svim silama odupirala se hysteriji. „Pa, gotovo je, zar ne? Ništa je neće vratiti. Kakve bi koristi imali od toga da me kazne? Nisam htela to da uradim. Možemo li se jednostavno praviti da se to nije desilo?“

„Kendal, ako ikada otkriju trag...“

„A kako bi mogli? Nikoga nije bilo u blizini.“

„Šta je s kolima? Jesu li oštećena?“

„Postoji udubljenje. Rekla sam nadzorniku garaže da sam udarila jelena.“ Borila se da zadrži pribranost. „Mark, niko nije video nesreću... Da li znaš šta bi bilo sa mnom ako bi me uhapsili i poslali u zatvor? Ostala bih bez posla, bez svega što sam gradila svih ovih godina, i to zbog čega? Zbog nečega što je već učinjeno! Gotovo je!“ Ponovo je zajecala.

Držao ju je uza sebe. „Ššš! Videćemo. Videćemo.“

Jutarnje novine dale su veliki publicitet toj priči. Drama je bila utoliko veća zato što je nastradala žena bila na putu za Menhetn, gde je trebalo da se uda. *Njujork tajms* preneo je vest poput svake druge novosti, ali su je *Dejli njuz* i *Njuzdej* prikazali u svetlu srceparajuće drame.

Kendal je kupila po primerak od svakog izdanja i sve se više zgražavala nad onim što je učinila. Um joj je bio zatrpan svim tim užasnim *da*.

Da nisam otišla u Konektikat na prijateljičin rođendan...

Da sam tog dana ostala kod kuće...

Da nisam ništa popila...

Daje žena nabrala cveće nekoliko sekundi ranije ili kasnije... Odgovorna sam za ubistvo drugog ljudskog bića!

Kendal je pomislila na užasnu patnju koju je nanela porodici te jadrnice i porodici njenog verenika, i opet je spopade mučnina.

Sudeći po novinskim izveštajima, policija je tražila informacije od svakoga ko je možda znao nešto o toj nesreći i vozaču koji je pobegao.

Nikako ne mogu da me otkriju, pomislila je Kendal. *Treba samo da se ponašam kao da se ništa nije dogodilo.*

Kada je Kendal sledećeg jutra otišla u garažu po automobil, tamo ju je dočekao Red.

„Obrisao sam krv s branika¹, reče on. „Želite li da popravim ulegnuće?“ *Naravno! Trebalo je ranije toga da se setim!* „Da, molim vas.“

Red ju je čudno gledao. Ili je to samo uobrazila?

„Sem i ja smo sinoć razgovarali o tome“, nastavio je. „Neobično, znate. Jelen bi trebalo da napravi mnogo veću štetu.“

Kendalino srce poče da bi je kao ludo. Usta joj se naprasno toliko osušije da je jedva progovorila: „To je bio... mali jelen.“

Red kratko klimnu glavom. „Mora da je bio veoma mali.“

Kendal je osećala njegov pogled na sebi dok je odlazila iz garaže.

Kad je ušla u kancelariju, njena sekretarica Nadin ovlaš je osmotri i reče: „Šta vam se desilo?“

Kendal se ukoči. „Kako... kako to misliš?“

„Izgledate uzdrmano. Doneću vam kafu.“

„Hvala.“

Kendal ode do ogledala. Lice joj beše bledo i upalo. *Sve će im biti jasno čim me pogledaju!*

Nadin uđe u kancelariju, noseći šolju vrele kafe. „Evo. Od ovoga će vam biti bolje.“ Radoznalo je posmatrala Kendal. „Je li sve u redu?“ „Ja... juče sam imala manju nezgodu“, odgovori Kendal.

„O! Da li je neko povređen?“

Kendal je u mislima videla lice poginule. „Nije. Ja sam... gađala u jelena.“

„Šta vam je s kolima?“

„Na popravci su.“

„Pozvaću vaše osiguravajuće društvo.*¹

„Oh, Nadin, nemoj, molim te.“

Kendal primeti iznenađenost u Nadininim očima.

Samo dva dana kasnije stiglo je prvo pismo:

Draga gospođo Reno,
Predsednik sam Udruženja za zaštitu divljih životinja, kojem je neophodna finansijska pomoć. Uveren sam da biste voleli da nam pomognete. Organizaciji je novac potreban radi očuvanja divljih životinja. Posebno smo zainteresovani za jelene. Možete poslati pedeset hiljada američkih dolara na račun broj 804072-A u Kreditnoj banci Švajcarske, u Cirihu. Najtoplije vam preporučujem da novac legne na račun u narednih pet dana.

Nije bilo potpisano. Sva slova „e“ u pismu bila su isprekidana. U kovertu se nalazio priložen novinski isečak o saobraćajnoj nesreći.

Kendal je dvaput pročitala pismo. Pretnja je bila nepobitna. Mučila se pitanjem šta da učini. *Mark je imao pravo*, pomislila je. *Trebalo je da odem u policiju*. Međutim, sada je situacija postala još teža. Bila je begunac. Ako je sad otkriju, to će za nju značiti zatvorsku kaznu i sramotu, kao i završetak karijere.

Tokom pauze za ručak otišla je u banku. „Želim da prebacim s računa pedeset hiljada dolara u Švajcarsku...“

Kad je te večeri stigla kući, Kendal je pokazala pismo Marku.

On se zaprepastio. „Gospode!“, uzviknuo je. „Ko je to mogao da pošalje?“

„Niko... niko ne zna.“ Drhtala je.

„Kendal, *neko* ipak zna.“

Telo joj se trzalo. „Nikoga nije bilo naokolo, Mark! Ja sam...“

„Samo trenutak. Pokušajmo da razrešimo ovo. Šta se tačno desilo kad si se vratila u grad?“

„Ništa. Ja sam... Odvezla sam kola u garažu i...“ Najednom zastade.

„*Ovde imate jedno veliko ulegnuće, gospođo Reno. Izgleda kao da tu ima i krvi.*“

Mark primeti promenu na njenom licu. „Šta je bilo?“

Ona polako odgovori: „Tamo su bili vlasnik garaže i njegov mehaničar. Videli su krv na braniku. Kazala sam im da sam udarila jelena, a oni su rekli da bi u tom slučaju oštećenje trebalo da bude

veće.“ Setila se još nečega. „Mark...”

„Da?”

„Nadin, moja sekretarica. I njoj sam rekla isto. Primetila sam da mi ni ona nije poverovala. Dakle, mora da je neko od njih troje.”

„Ne”, polako reče Mark.

Ona je zurila u njega. „Kako to misliš?”

„Sedi, Kendal, i saslušaj me. Ako je ijedno od njih posumnjalo u tebe, moguće je da je priča stigla do desetak drugih ljudi. Izveštaj o toj nesreći bio je u svim novinama. Neko je sabrao dva i dva. Mislim da je pismo blef, da je trebalo da te iskuša. Napravila si stravičnu grešku kad si poslala novac.”

„Ali zašto?”

„Zato što sada *znaju* da si kriva, zar ne shvataš? Dala si im dokaz koji im je bio potreban.”

„O, bože! Šta sad da radim?”, upita Kendal.

Mark Reno zamišljeno je ćutao. „Imam ideju kako da saznamo ko su ti skotovi.”

Sledećeg jutra u deset sati, Kendal i Mark sedeli su u kancelariji Rasela Gibonsa, potpredsednika Prve banke Menhetna.

„I, šta danas mogu da učinim za vas?”, upita ih gospodin Gibons.

Mark odgovori: „Voleli bismo da proverimo jedan broj računa u Cirihi.”

„Da?”

„Želimo da saznamo na koga se vodi.”

Gibons protrlja bradu. „Je li u pitanju nekakav zločin?”

Mark brzo odvrati: „Ne! Zašto pitate?”

„Vidite, izuzev u slučajevima kada postoji neka kriminalna delatnost poput pranja novca ili kršenja zakona Švajcarske i Sjedinjenih Država, Švajcarska neće prekršiti tajnost svojih bankovnih računa. Njihov ugled temelji se na poverljivosti.”

„Ali svakako postoji neki način da...”

„Zao mi je. Bojim se da ne postoji.”

Kendal i Mark se pogledaše. Njeno lice odavalo je očaj.

Mark ustade. „Hvala vam na vašem vremenu.”

„Izvinite što vam nisam bio od pomoći.” Potom ih isprati iz kancelarije.

* * *

Kada se te večeri Kendal dovezla u garažu, nije bilo ni Sema ni Reda. Parkirala se i, dok je prolazila pored malene kancelarije, kroz prozor vide pisaću mašinu na pultu. Zastala je i zurila u nju, pitajući se da li otkucava isprekidano slovo „e“. *Moram to da saznam*, pomislila je.

Prišla je kancelariji, oklevala nekoliko trenutaka, a zatim otvorila vrata i zakoračila unutra. Baš kad je krenula prema pisaćoj mašini, Sem se najednom pojavi niotkuda.

„Veče, gospođo Reno“, reče. „Mogu li da vam pomognem?“

Ona se trže i okrenu se. „Ne. Samo sam... ostavila kola. Laku noć.“ Potom se žurno uputila prema vratima.

„Laku noć, gospođo Reno.“

Ujutro, kad je Kendal prošla pored kancelarije u garaži, pisaća mašina je nestala. Na njenom mestu nalazio se kompjuter.

Sem primeti da se zagledala u njega. „Lep je, a? Odlučio sam da ovo mesto konačno uvedem u dvadeseti vek.“

Sada kad to sebi može da priušti?

Pošto je Kendal te večeri ispričala Marku šta je videla, on zamišljeno kaza: „Postoji mogućnost, ali nam je potreban dokaz.“

U ponedeljak ujutro, pošto je Kendal stigla na posao, Nadin ju je već čekala.

„Osećate li se bolje, gospođo Reno?“

„Da. Hvala.“

„Juče mi je bio rođendan. Pogledajte šta mi je muž poklonio!“ Zatim je otišla do ormara i iz njega izvadila raskošnu bundu od nerca. „Nije li divna?“

Devetnaesto poglavlje

Džulija Stanford uživala je u zajedničkom stanovanju sa Sali. Ona je uvek bila optimistična, zabavna i vedra. Kako je iza sebe imala loš brak, zarekla se da nikada više neće ući u vezu s muškarcem. Džulija nije baš bila sigurna šta je to *nikada* značilo, zato što se činilo da Sali svake nedelje izlazi s nekim drugim momkom.

„Oženjeni su najbolji“, mudrovala je Sali. „Osećaju krivicu, pa te uvek obasipaju poklonima. Kad si s nekim slobodnim, uvek se pitaš zašto je i dalje sam.“

Jednom je upitala Džuliju: „Ti se ne viđaš ni sa kim, zar ne?“ „Ne.“ Džulija je pomislila na sve one muškarce koji su želeli da je

izvedu. „Ne želim da se zabavljam samo da bih imala nekog, Sali. Moram da budem s nekim do koga mi je zaista stalo.“

„E pa imam ja jednog za tebe!“, uskliknu Sali. „Dopašće ti se! Zove se Toni Vineti. Ispričala sam mu sve o tebi i izgara od želje da te upozna.“ „Zaista ne mislim da...“

„Doći će po tebe sutra uveče u osam.“

Toni Vineti beše visok, veoma visok, na neki privlačan, nezgrapan način. Kosa mu je bila crna i gusta, i razoružavajuće se osmehnuo Džuliji čim ju je pogledao.

„Sali nije preterivala. Stvarno si neverovatna lepotica!“

„Hvala“, uzvratila Džulija. Blago je uzdrhtala od uzbuđenja.

„Jesi li ikada bila u *Hjustonsu*?“

Bio je to jedan od najboljih restorana u Kansas Sitiju.

„Nisam.“ U stvari, ona nije mogla da priušti sebi da tamo obeduje. Čak ni s povišicom koju je dobila.

„E, tamo imamo rezervisan sto.“

Za večerom je Toni uglavnom govorio o sebi, ali Džuliji to nije smetalo. Bio je zabavan i šarmantan. „*Obara s nogu koliko je privlačan*“, rekla joj je Sali pre tog izlaska. To je bilo tačno.

Večera beše izvrsna. Džulija je za desert naručila čokoladni sufle, a Toni sladoled. Dok su uživali u kafi, Džulija pomisli: *Hoće li me pozvati u stan i, ako to učini, da li da idem? Ne. Ne bih to mogla, ne na prvom sastanku. Pomisliće da sam laka. Sledeći put kad izađemo...*

Konobar je doneo račun. Toni proveri cifru i reče: „Mislim da je u redu.“ Zatim je označio izvesne stavke. „Ti si uzela paštetu i jastoga...“

„Da.“

„I uz to pomfrit i salatu, a onda sufle, je li tako?“

Gledala ga je, sasvim zbunjena. „Jeste...“

„U redu.“ Potom je brzo izračunao: „Tvoj deo računa iznosi pedeset dolara i četrdeset centi.“

Džulija je bila u šoku. „Molim?“

Toni se široko osmehnuo. „Znam koliko ste vi žene danas nezavisne. Ne dozvoljavate momcima da išta učine za vas, je li tako? Zato ću“, reče on velikodušno, „ja platiti tvoj deo bakšiša.“

„Žao mi je što nije išlo“, izvinila se Sali. „On je stvarno divan. Hoćeš li opet izaći s njim?“

„Preskup je za mene“, odgovori Džulija s gorčinom u glasu.
„Onda imam za tebe nekog drugog. Svideće ti se...”

„Ne, Sali, zaista ne želim...”

„Veruj mi.”

Ted Ridl bio je muškarac u kasnim tridesetim i Džulija je morala priznati da je veoma privlačan. Odveo ju je u *Dženin restoran* na Historik Stroberi Hilu, poznatom po autentičnoj hrvatskoj kuhinji.

„Sali mi je zaista učinila uslugu“, reče Ridl. „Vrlo si lepa.”

„Hvala.”

„Da li ti je rekla da imam reklamnu agenciju?”

„Ne, nije.”

„O, da. Vodim jednu od najvećih firmi u Kansas Sitiju. Svi me znaju.”

„To je baš lepo. Ja...”

„Uslužujemo neke od najvažnijih klijenata u zemlji.”

„Zaista? Nisam...”

„Ma da. Radimo s poznatim ličnostima, bankama, velikim preduzećima, trgovinskim lancima...”

„Pa, ja...”

„... supermarketima. Na koga god da pomisliš, mi smo im zastupnici.”

„To je...”

„Dozvoli da ti ispričam kako sam započeo posao...”

Za vreme večere nijednom nije prestao da govori, a jedina tema bio je Ted Ridl.

„Verovatno je samo bio veoma nervozan“, izvinila se Sali.

„Mogu ti reći da je unervozio i mene. Ako postoji bilo šta što želiš da znaš o životu Teda Ridla, počevši od njegovog rođenja, samo me pitaj!” „Džeri Makinli.”

„Molim?”

„Džeri Makinli. Sad sam se setila. Nekada se zabavljao s jednom mojom prijateljicom. Bila je luda za njim.”

„Hvala, Sali, ali ne bih.”

„Odmah ću ga pozvati.”

* * *

Sledeće večeri pojavio se Džeri Makinli. Bio je prijatnog izgleda, drag i srdačan. Kada je ušao i pogledao Džuliju, rekao je: „Znam da

su sastanci naslepo uvek nezgodni. I sam sam prilično stidljiv, tako da znam kako se osećaš, Džulija.“

Odmah joj se svideo.

Na večeru su otišli u kineski restoran *Evergrin* na Aveniji Stejt.

„Radiš u projektnom preduzeću. Sigurno je interesantno. Mislim da ljudi ne shvataju koliko su arhitekti važni.“

Osećajan je, pomisli Džulija srećno. Osmehnula se. „Potpuno se slažem s tobom.“

Veče je prošlo u veoma prijatnoj atmosferi, a što su više razgovarali, Džuliji se sve više dopadao. Rešila je da bude odvažna.

„Da li bi voleo da odemo kod mene na jedno piće pre spavanja?“ , upitala ga je.

„Ne. Hajdemo kod mene.“

„Kod tebe?“

On se naže i stisnu joj ruku. „Tamo držim bičeve i lance.“

Henri Veson bio je vlasnik knjigovodstvenog preduzeća u zgradi u kojoj su se nalazile kancelarije firme *Piters, Istman i Tolkin*. Dvapat ili triput nedeljno Džulija bi se našla s njim u liftu. Delovao je kao sasvim pristojan čovek. Imao je oko trideset godina i ostavljao utisak povučene i inteligentne osobe. Bio je prosed i nosio naočari s crnim okvirom.

Poznanstvo je započelo uljudnim klimanjem glavom, potom su prešli na „dobro jutro“ i „danas lepo izgledate“, da bi posle nekoliko meseci usledilo njegovo pitanje: „Da li biste voleli da jednom izađete sa mnom na večeru?“ Gledao ju je željno, iščekujući odgovor.

Džulija se osmehnula. „Zašto da ne?“

Hari se zaljubio u nju na prvi pogled. Na prvom sastanku izveo ju je u EBT, jedan od najotmenijih restorana u Kanzas Sitiju. Nije mogao da prikrije oduševljenje što je izašao s njom.

Ispričao joj je ponešto o sebi. „Rođen sam ovde, u dobrom starom Kanzas Sitiju. Tu je rođen i moj otac. Iver ne pada daleko od klade. Znaš na šta mislim?“

Džulija je znala.

„Oduvek sam znao da želim da budem računovođa. Kad sam završio školu, počeo sam da radim za Finansijsku korporaciju *Bigelou i Benson*. Danas imam svoju firmu.“

„Baš lepo“, rekla je Džulija.

„To je otprilike sve što se može reći o meni. Pričaj mi o sebi.“

Džulija je ćutala nekoliko trenutaka. *Ja sam nezakonita kćerka jednog od najbogatijih ljudi na svetu. Verovatno si čuo za njega. Nedavno se utopio. Naslednica sam njegovog imetka. Osvrnula se po elegantnoj prostoriji. Da želim, mogla bih da kupim ovaj restoran. Verovatno bih, da hoću, mogla da kupim ceo ovaj grad.*

Henri ju je netremice posmatrao. „Džulija?“¹¹

„Oh! Ja... izvini. Rođena sam u Milvokiju. Otac mije... umro kad sam bila mala. Majka i ja često smo se selile. Kada je ona umrla, odlučila sam da ostanem ovde i nađem posao.“ *Nadam se da mi nos ne raste.*

Henri Veson spusti ruku preko njene. „Dakle, nikada nisi imala muškarca koji bi se starao o tebi.“ Nagnuo se napred i ozbiljno rekao: „Voleo bih da se brinem o tebi do kraja života.“

Džulija ga je iznenađeno pogledala. „Ne bih da zvučim poput Doris Dej, ali nas dvoje jedva da se i poznajemo.“

„Želim to da promenim.“

Sali ju je čekala kada se vratila kući.

„I?“, upita je. „Kako je prošao sastanak?“

Džulija zamišljeno odgovori: „Veoma je drag i...“

„Lud je za tobom!“

Džulija se osmehnu. „Mislim da me je zaprosio.“

Sali je pogleda razrogačenih očiju. „Misliš da te je zaprosio? Bože dragi! Zar ne znaš da li te muškarac prosi ili ne?“

„Pa, rekao je da želi da se brine o meni do kraja života.“

„To je bračna ponuda!“, uskliknu Sali. „To je prosidba! Udaj se za njega! Brzo! Udaj se za njega pre nego što se predomisli.“

Džulija se nasmeja. „Čemu žurba?“

„Slušaj. Pozovi ga ovamo na večeru. Ja ću je spremiti, a ti mu reci da si ti.“

Opet se nasmejala. „Hvala. Ne. Kad pronadžem muškarca za kojeg želim da se udam, možemo da živimo na kineskoj hrani iz kutija, ali, veruj mi, sto za ručavanje biće divno postavljen i dekorisan cvećem i svećama.“

Na sledećem izlasku, Henri reče: „Znaš, Kanzas Siti je divno mesto za podizanje dece.“

„Da, jeste.“ Jedini Džulijin problem sastojao se u tome što nije bila

načisto da li želi da podiže *njegovu* decu. On je bio pouzdan, pristojan, trezven, ali...

Razgovarala je o tome sa Sali.

„Uporno me pita da se udam za njega“, rekla je.

„Kakav je?“

Džulija je razmišljala nekoliko trenutaka, u nastojanju da se do-seti najromantičnijih i najuzbudljivijih detalja koje bi mogla navesti o Henriju Vesonu. „Pouzdan je, razborit, pristojan...“

Sali ju je gledala. „Drugim rečima, dosadan.“

Džulija poče da ga brani: „Ne bi se baš moglo reći da je dosadan...“ Sali znalački klimnu glavom. „Jeste, dosadan je. Udaj se za njega.“

„Molim?“

„Udaj se za njega. Dobro, dosadne muževe veoma je teško pronaći.“

Preživljavanje od jedne do druge plate predstavljalo je dovijanje kroz finansijsko minsko polje. Osim odbitaka od zarade, trebalo je isplatiti stanarinu i troškove za automobil, nabavku namirnica i odeće. Džulija je imala *toyotu tersel*, pa joj se nekada činilo da više troši na automobil nego na sebe. Stalno je pozajmljivala novac od Sali.

Jedne večeri, dok se Džulija oblačila za izlazak, Sali reče: „Još jedno veliko veče s Henrijem, a? Kuda te večeras vodi?“

„Idemo u *Simfoni hol*. Nastupa Klio Lejn.“

„Da li te je stari Henri opet zaprosio?“

Džulija je oklevala da odgovori. Istini za volju, Henri ju je prosió svaki put kad bi se videli. Osećala je da je pod pritiskom, ali nije mogla da se natera da pristane.

„Nemoj ga izgubiti“, upozorila ju je Sali.

Sali je verovatno u pravu, pomisli Džulija. Henri Veson bio bi dobar muž. On je... Otezala je. Pouzdan je, razuman, pristojan... Da li je to dovoljno?

Kad je Džulija krenula ka vratima, Sali doviknu: „Mogu li da pozajmim tvoje crne cipele?“

„Naravno.“ I zatim ode.

Sali se vratila u Džulijinu sobu i otvorila vrata ormara. Cipele koje je želela da uzme nalazile su se na najvišoj polici. Posegnuvši da ih

dohvati, obori kartonsku kutiju koja je nestabilno stajala na polici i njen sadržaj rasu se svuda po podu.

„Prokletstvo!“ Sali se saže da pokupi papire. Činili su ih uglavnom iseći iz novina, na desetine njih, zatim fotografije i članci, svi o porodici Harija Stanforda. Izgledalo je da je tu na stotine novinskih tekstova.

Iznenada, Džulija žurno uđe u sobu. „Zaboravila sam...“ Zastala je kad je ugledala papire na podu. „Šta to radiš?“

„Izvini“, reče Sali. „Pala je kutija.“

Pocrveneši, Džulija se saže i poče da vraća papire u kutiju.

„Nisam imala pojma da te toliko zanimaju bogati i slavni“, kaza Sali.

Džulija je bez reči nastavila da radi ono što je počela. Kad je podigla pregršt fotografija, naletela je na zlatni privezak u obliku srca, koji joj je majka dala pre nego što je umrla. Džulija skloni medaljon u stranu.

Sali ju je zbunjeno posmatrala. „Džulija?“

„Da?“

„Zašto te toliko zanima Hari Stanford?“

„Ne zanima me. Ja... Ovo je pripadalo mojoj majci.“

Sali slegnu ramenima. „U redu.“ Zatim dohvati jedan papir. Beše to isečak iz nekog tračerskog časopisa, a naslov joj je privukao pažnju. Glasio je:

TAJKUN NAPRAVIO DETE GUVERNANTI SVOJE DECE - VANBRAČNO - MAJKA I BEBA NESTALE!

Sali je zurila u Džuliju otvorenih usta. „Bože dragi! Ti si kćerka Harija Stanforda!“

Džulija stisnu usne. Potom odmahnu glavom i nastavi da vraća isečke u kutiju.

„Jesi li?“

Džulija zastade. „Molim te, radije ne bih da pričam o tome, ako nemaš ništa protiv.“

Sali skoči. „Radije ne bi da pričaš o tome? Kćerka si jednog od najbogatijih ljudi na planeti i radije ne bi da pričaš o tome? Jesi li ti normalna?“

„Sali...“

„Znaš li ti koliko je bio težak? Milijarde dolara.“

„Ja s tim nemam ništa.“

„Ako si mu kćerka, onda s tim imaš *sve*. Ti si nasljednica! Samo treba da kažeš porodici ko si i...“

„Ne.“

„Ne... Šta ne?“

„Ne razumeš.“ Džulija ustade, a potom se sruči na krevet. „Hari Stanford bio je užasan čovek. Ostavio je moju majku, izdao ju je. Ona ga je mrzela, a i ja ga mrzim.“

„Ne možeš da *mrziš* one koji imaju toliko novca. Takve *razumeš*.“

Džulija odmahnu glavom. „Ne želim da imam posla s takvima.“

„Džulija, nasljednice ne stanuju u bednim stanovima i ne kupuju odeću na buvljim pijacama niti pozajmljuju za kiriju. Članovi tvoje porodice zaista bi *mrzeli* da čuju da vodiš ovakav život. To bi ih ponizilo.“

„Ne znaju čak ni da sam živa.“

„Onda moraš da im kažeš.“

„Sali...“

„Da?“

„Odustani od te teme.“

Sali ju je dugo gledala. „Svakako. Usput, možeš da mi pozajmiš milion-dva do plate, zar ne?“

Dvadeseto poglavlje

Tajler je postajao sve izbezumljeniji. U posljednja dvadeset četiri sata uporno je okretao Lijev kućni broj, ali se uopšte niko nije javljao. *S kirnje?*, pitao se Tajler u agoniji. *Šta radi?*

Podigao je slušalicu i pozvao još jednom. Telefon je dugo zvonio i, baš kad je Tajler hteo da prekine vezu, začu Lijev glas.

„Halo?“

„Li, kako si?“

„Ko je to, dovraga?“

„Ja sam, Tajler.“

„Koji Tajler?“ Nastupi kratka pauza. „Oh, da.“

Tajler oseti bolno razočaranje. „Kako si?“

„Dobro“, odgovori Li.

„Rekao sam ti da ću za tebe imati divno iznenađenje.“

„Da?“, upita Li s dosadom u glasu.

„Sećaš li se šta si mi rekao u vezi s odlaskom u Sen Trope na divnoj, belo-jahti?“

„I šta s tim?“

„Kako bi ti se svidelo da krenemo sledećeg meseca?“

„Jesi li ti to ozbiljan?“

„U to smeš da se kladiš.“

„Pa, ne znam. Imaš prijatelja koji ima jahtu?“

„Spremam se da je *kupim*.“

„Na nekim si drogama, zar ne, sudijo?“

„Na... Ne, ne! Upravo sam došao do nekog novca. Do mnogo novca.“

„Sen Trope kažeš, a? Važi, to sjajno zvuči. Naravno, voleo bih da pođem s tobom.“

Tajler oseti veliko olakšanje. „Divno! U međuvremenu, nemoj da...“ Nije mogao da se natera ni da misli o tome. „Bićemo u vezi, Li.“ Spustio je slušalicu i seo na ivicu kreveta. „*Voleo bih da pođem s tobom*.“ Mogao je da zamisli njih dvojicu na prelepoj jahti kako zajedno krstare po svetu. *Zajedno*.

Tajler uzme telefonski imenik i okrenu žute strane.

Kancelarije kompanije *Jahte Džona Aldena* smeštene su u

poslovnom delu bostonskog pristaništa. Čim je Tajler ušao u salon, priđe mu direktor prodaje.

„Šta danas mogu da učinim za vas, gospodine?“

Tajler ga osmotri, pa reče nehajno: „Želeo bih da kupim jahtu.“ Reči su mu se lako kotrljale s jezika.

Jahta njegovog oca verovatno će biti deo imovine koja se nasleđuje, ali Tajler nije nameravao da je deli s bratom i sestrom.

„Na motorni pogon ili na jedra?“

„Ja... ovaj... nisam siguran. Želim da na njoj oplovim svet.“

„Onda verovatno mislite na motornu.“

„Mora da bude bela.“

Direktor prodaje čudno ga pogleda. „Da, naravno. Koliku ste jahtu imali na umu?“

Očeva jahta „Plavo nebo“ dugačka je pedeset pet metara.

„Šezdeset metara.“

Menadžer zatrepta. „Ah. Shvatam. Naravno, takva jahta bila bi veoma skupa, gospodine... ovaj...“

„Sudija Stanford. Otac mi je bio Hari Stanford.“

Čovekovo lice se ozari.

„Novac nije problem“, reče Tajler.

„Svakako! Pa, sudijo Stanforde, pronaći ćemo vam neku jahtu na kojoj će vam svi zavidet. Belu, jasno. U međuvremenu, izvolite prospekt nekih kojima trenutno raspolažemo. Pozovite me kad se odlučite za one koje vas zanimaju.“

* * *

Vudi Stanford razmišljao je o ponijima za polo. Čitavog života morao je da jaše konje svojih prijatelja, ali sada je mogao da kupi najbolje ponije na svetu.

U tom trenutku razgovarao je telefonom s Mimi Karson. „Želim da kupim tvoje konje“, reče Vudi. Glas mu je odavao krajnje uzbuđenje. Nekoliko časaka je slušao, a zatim produži: „Tako je, celu ergelu. Veoma sam ozbiljan. Dobro..“

Razgovor je trajao pola sata, a Vudi se široko osmehivao kad je spustio slušalicu. Otišao je da pronađe Pegi.

Sedela je sama na verandi. Vudi je i dalje na njenom licu primećivao masnice od udarca koji joj je naneo.

„Pegi...“

Oprezno je podigla pogled. „Da?“

„Moram da popričam s tobom. Ne... ne znam odakle da počnem.“

Ona je samo sedela, čekajući da Vudi nastavi.

Duboko je udahnuo. „Svestan sam da sam bio užasan muž. Nešto od onoga što sam uradio potpuno je neoprostivo. Ipak, dušo, to će se odsad promeniti. Zar ne uviđaš? Bogati smo. Zaista bogati. Želim sve da ti nadoknadim.“ Uzeo ju je za ruku. „Ovog puta skinuću se se droga. Stvarno hoću. Život će nam biti potpuno drugačiji.“

Ona ga pogleda u oči i bezizražajno upita: „Hoće li, Vudi?“

„Da. Obećavam ti. Znam da sam to i ranije govorio, ali ovog puta zaista će biti tako. Odlučio sam. Otići ću na neku kliniku gde će uspeli da me izleče. Želim da izađem iz ovog pakla u kom sam bio, Pegi...“ U glasu mu se osećao očaj. „Neću to moći bez tebe. Znaš da ne mogu...“

Ona ga je dugo gledala, a zatim ga zagrlila. „Jadničku moj. Znam“, prošaputala je. „Znam. Pomoći ću ti...“

Došao je trenutak da Margo Posner ode.

Tajler ju je pronašao u radnoj sobi. Zatvorio je vrata. „Samo sam želeo da ti još jednom zahvalim, Margo.“

Osmehnula se. „Bilo je zabavno. Zaista sam se lepo provela.“ Pogleda ga vragolasto. „Možda bi trebalo da postanem glumica.“

Tajler se nasmeši. „Bila bi dobra u tome. Svakako si obmanula ovu publiku.“

„Jesam, zar ne?“

„Ovde je ostatak tvog novca.“ Potom izvadi koverat iz džepa. „I tvoja karta za Čikago.“

„Hvala.“

On pogleda na sat. „Biće bolje da kreneš.“

„U redu. Samo želim da znate da cenim sve što ste učinili za mene. Mislim na izvlačenje iz zatvora i sve ostalo.“

Osmehnuo se. „Sve je u redu. Srećan put.“

„Hvala.“

Gledao je za njom dok se pela na sprat da se spakuje. Igra je bila završena.

Šah i šah-mat.

Margo Posner dovršavala je pakovanje u svojoj sobi, kad uđe Kendal.

„Zdravo, Džulija. Samo sam želela da...” Zatim učuta. „Šta to radiš?”

„Idem kući.”

Kendal je iznenađeno pogleda. „Tako brzo? Zašto? Nadala sam se da ćemo provesti neko vreme zajedno da se upoznamo. Toliko godina treba da nadoknadimo.”

„Svakako. Pa, neki drugi put.”

Kendal sede na ivicu kreveta. „Ovo je pravo čudo, zar ne? To što smo se pronašli posle svih ovih godina.”

Margo nastavi da se pakuje. „Da. Stvarno čudo.”

„Sigurno se osećaš poput Pepeljuge. Mislim, u jednom trenutku vodiš sasvim običan život, a u sledećem ti neko uruči milijardu dolara.”

Margo prestade da slaže stvari. „Molim?”

„Rekla sam...”

„Milijardu dolara?”

„Da. Prema očevoj oporuci, toliko nasleđuje svako od nas.”

Margo je preneraženo gledala u Kendal. „Svako od nas dobija milijardu dolara?”

„Zar ti to nisu rekli?”

„Ne”, reče Margo polako. „Nisu mi rekli.”

Zamišljenost joj se ogledala na licu. „Znaš, Kendal, u pravu si. Možda bi trebalo da se bolje upoznamo.”

Tajler je bio u solarijumu, gde je razgledao fotografije jahti, kada mu je prišao Klark.

„Oprostite, sudijo Stanforde. Telefonski poziv za vas.”

„Javiću se ovde.”

Bio je to Kit Persi iz Čikaga.

„Tajleru?”

„Da?”

„Imam za tebe neke stvarno sjajne vesti!”

„O?”

„Pošto sada odlazim u prevremenu penziju, da li bi ti se dopalo da te postavimo za glavnog sudiju?”

Tajler se jedva uzdržao da se ne zakikoće. „To bi bilo divno, Kite.”

„Onda, mesto je tvoje!”

„Ne... ne znam šta bih rekao.” *Šta bi trebalo da kažem? Milijarderi*

ne sede za stolom u maloj, prljavoj sudnici u Čikagu, izričući presude otpadnicima ovog sveta.“ Ili: „Biću prezauzet oplodljavanjem sveta na mojoj jahti.“

„Za koliko se najbrže možeš vratiti u Čikago?“

„Ostaću ovde još neko vreme“, odgovori Tajler. „Imam još dosta posla.“

„Dobro, svi ćemo te čekati.“

Ne zadržavajte dah. „Doviđenja.“ Spustio je slušalicu i pogledao na sat. Bilo je vreme da Margo krene na aerodrom. Tajler se pope na sprat da proveri da li je spremna.

Kada je ušao u njenu sobu, zatekao ju je kako se raspakuje.

Pogledao ju je iznenađeno. „Nisi spremna.“

Ona mu uzvratila pogled i osmehnu se. „Nisam. Raspakujem se. Malo sam razmislila. Ovde mi je lepo. Možda bi trebalo da ostanem još malo.“

On se namršti. „O čemu to pričaš? Treba da uhvatiš let za Čikago.“

„Biće i drugih aviona, sudijo.“ Iscerila se. „Možda ću čak kupiti i svoj.“

„Šta to pričaš?“

„Rekli ste mi da želite da vam pomognem da se malo našalite.“

„Da?“

„Pa, čini se da sam taj neko ja. Vredim milijardu dolara.“

Tajlerov izraz lica postade strog. „Želim da se izgubiš odavde. Smesta.“

„Zaista? Mislim da ću poći kad budem spremna“, uzvratila Margo. „Što sada nisam.“

Tajler je stajao i proučavao je. „Šta... šta želiš?“

Ona klimnu glavom. „Tako je već bolje. Treba da dobijem milijardu dolara. Vi ste planirali da taj novac zadržite za sebe, je li tako? Shvatila sam da igrate neku igru da biste uzeli malo više novca, ali milijardu dolara? To je sasvim drugačija igra. Mislim da zaslužujem deo svote.“

U tom času neko pokuca na vrata.

„Izvinite“, reče Klark. „Ručak je serviran.“

Margo se obrati Tajleru: „Idite. Neću vam se pridružiti. Čekaju me neki sitni poslovi.“

Kasnije tog popodneva u Rouz Hil počese da pristižu paketi. Behu tu kutije s *armani* haljinama, sportska garderoba iz butika *Skazi*, donji veš iz *Džordan Marsa*, bunda od samurovine *niman markus* i *kartje* dijamantska narukvica. Svi paketi bili su adresirani na Džuliju Stanford.

Kad je Margo u pola pet konačno stigla iz kupovine, Tajler ju je čekao, kipteći od besa.

„Šta to misliš da radiš?“, upita je.

Ona se osmehnu. „Bilo mi je potrebno nekoliko stvarčica. Na kraju krajeva, vaša sestra mora biti lepo odevena, zar ne? Neverovatno je koliko toga daju na kredit u radnjama kad nosiš prezime Stanford. Vi ćete se pobrinuti za te račune, jelda?“

„Džulija...“

„Margo“, podseti ga ona. „Usput, videla sam slike jahti na stolu. Nameravate da kupite neku?“

„To se tebe ne tiče.“

„Ne budite previše sigurni. Možda ćemo vi i ja krenuti na krstarenje. Jahti ćemo dati ime *Margo*. Ili bi trebalo da je krstimo *Džulija*? Možemo zajedno da obiđemo svet. Ne volim da budem sama.“

Tajler je malo razmišljao. „Čini se da sam te potcenio. Ti si vrlo pametna mlada žena.“

„Budući da dolazi od vas, to je veliki kompliment.“

„Nadam se i da si razumna.“

„Zavisi. Šta vi smatrate razumnim?“

„Milion dolara. U kešu.“

Srce poče brže da joj kuca. „I mogu da zadržim sve što sam danas kupila?“

„Sve.“

Duboko je udahnula. „Dogovoreno.“

„Dobro. Daću ti novac što pre budem mogao. Vraćam se u Čikago za nekoliko dana.“ Izvadio je ključ iz džepa i dao joj ga. „Ovo je ključ od moje kuće. Želim da budeš tamo i sačekaš me. I nemoj nikome ništa da govoriš.“

„U redu.“ Pokušala je da prikrije uzbuđenje. *Možda je trebalo da tražim više*, pomisli.

„Rezervisaću ti sledeći let odavde.“

„Šta je sa stvarima koje sam kupila?“

„Urediću da ti se pošalju.“

„Dobro. Hej, oboje smo dobro prošli, zar ne?“

On klimnu glavom. „Da. Jesmo.“

Tajler je pošao s Margo na Međunarodni aerodrom *Logan*, da se uveri da je otputovala.

Na aerodromu, ona reče: „Šta ćete reći ostalima? Mislim na moj odlazak.“

„Kazaću im da si morala da odeš u posetu prijatelju koji se razboleo, nekome u Južnoj Americi.¹¹“

Ona ga setno pogleda. „Znate šta, sudijo? Ono krstarenje bilo bi zabavno.“

S razglasa se čuo poziv putnicima za Čikago.

„Izgleda da moram poći.“

„Želim ti prijatan let.“

„Hvala. Videćemo se u Čikagu.“

Tajler ju je posmatrao kako ide prema izlazu i ostao da stoji sve dok avion nije uzleteo. Zatim se vratio do limuzine i rekao vozaču: „Rouz Hil.“

Čim se vratio kući, otišao je pravo u svoju sobu i telefonirao glavnom sudiji, Kitu Persiju.

„Svi te očekujemo, Tajleru. Kada se vraćaš? Planiramo malu proslavu u tvoju čast.“

„Uskori ću doći, Kite“, reče Tajler. „U međuvremenu, značila bi mi tvoja pomoć u vezi s jednim problemom koji mi je iskrsnuo.“
„Svakako. Šta mogu da učinim za tebe?“

„Reč je o prestupnici kojoj sam pokušao da pomognem, Margo Posner. Verujem da sam ti pričao o njoj.“

„Sećam se. U čemu je problem?“

„Jadna žena uobrazila je da mi je sestra. Pratila me je u Boston i pokušala da me ubije.“

„Bože moj! Strahota!“

„Upravo se vraća u Čikago, Kite. Ukrala mi je ključ od kuće i nemam pojma šta smeru dalje. Ta žena je opasna i luda. Pretila je da će mi pobiti celu porodicu. Želim da je zatvorite u Psihijatrijsku bolnicu *Rid*. Ako mi faksom prosledite nalog za zatvaranje, odmah ću ga potpisati. Lično ću ugovoriti psihijatrijske preglede.“

„Naravno. Odmah ću se pobrinuti za to, Tajleru.“

„Biću ti zahvalan. Ona je na letu broj 307 *Junajted erlajnsa*. Stiže večeras u osam i petnaest. Predlažem da pošalješ ljude na aerodrom da je uhapsu. Reci im da budu obazrivi. Treba je smestiti na odeljenje u *Ridu* s najvećim mogućim obezbeđenjem, i ne dopustiti joj nikakve posete.“

„Postaraću se za to. Žao mi je što si morao da prođeš kroz to, Tajleru.“

U Tajlerovom glasu naslućivalo se vajkanje. „Znaš kako se kaže, Kite: *Nijedno delo, ma koliko bilo sitno, ne prolazi nekažnjeno*

* * *

Te večeri za trpezarijskim stolom, Kendal upita: „Zar nam se Džulija večeras neće pridružiti?“

Tajler sa žaljenjem odgovori: „Nažalost, neće. Zamolila me je da vas sve pozdravim. Otputovala je da se pobrine za prijatelja u Južnoj Americi koji je doživeo srčani udar. Sve se desilo sasvim iznenada.“ „Ali testament još nije...“

„Džulija me je ovlastila da je zastupam i želi da njen deo položim u fond.“

Jedan od poslužitelja spusti pred Tajlera činiju s bostonskom supom od školjki.

„Ah“, reče on. „Ovo deluje izvrsno! Večeras sam baš gladan.“

Avion *Junajted erlajnsa* na letu broj 307 već je prilazio Međunarodnom aerodromu *O'Her*, tačno prema rasporedu. Iz zvučnika se začu metalni glas: „Dame i gospodo, molim vas, pričvrstite sigurnosne pojaseve.“

* * *

Margo Posner izuzetno je uživala u letu. Najveći deo vremena sanjarila je o tome šta će uraditi s milion dolara i svom onom odećom i nakitom koje je kupila. *A sve to zato što su me strpali iza rešetaka! Nije li to neverovatna obrt!*

Kada se avion prizemljio, Margo je prikupila stvari koje je ponela sa sobom, pa krenula prema izlazu. Neki stjuard bio je odmah iza nje. Blizu aviona behu parkirana ambulanta kola, a s obe strane stajao je po jedan bolničar u beloj jakni i lekar. Stjuard ih je video i pokazao na Margo.

Čim je Margo sišla niz rampu, jedan od muškaraca joj priđe.

„Oprostite“, reče.

Margo ga pogleda. „Da?“

„Jeste li vi Margo Posner?“

„Jesam, zašto? Šta se...“

„Ja sam doktor Zimerman.“ Uzeo ju je podruku. „Voleli bismo da pođete s nama, molim vas.“ Poveo ju je prema ambulatnim kolima. Margo pokuša da se otrgne. „Samo trenutak! Šta to radite?“

Druga dvojica priđoše joj s boka i uhvatiše je za mišice.

„Samo mirno pođite, gospođice Posner“, kaza lekar.

„Upomoć!“, kriknu ona. „Pomozite mi!“

Ostali putnici stajali su ćutke i u neverici.

„Šta je s vama?“ viknu Margo. „Jeste li slepi? Kidnapuju me! Ja sam Džulija Stanford! Kćerka Harija Stanforda!“

„Naravno da jeste“, uzvratila doktor Zimerman umirujuće. „Samo se smirite.“

Posmatrači su preneraženo posmatrali kako Margo unose u zadnji deo ambulatnih kola, dok je sve vreme vrištala i otimala se.

Našavši se u kolima, lekar izvadi špric i zabode joj iglu u ruku. „Opustite se“, reče. „Sve će biti u redu.“

„Vi mora da ste ludii!“ kriknu Margo. „Mora da ste...“ Kapci počеше da joj padaju.

Vrata se zatvoriše i ambulatna kola odjuriše.

Kad je Tajler dobio izveštaj, glasno se nasmejao. Mogao je sebi da predoči kako odvođe tu pohlepnu kučku. Urediće da ostane u bolnici za mentalno obbolele do kraja života.

Sada je igra zaista završena, pomisli. Uspeo sam! Stari bi se prevrnuo u grobu - kad bi ga još imao - da zna da ću upravljati „Stanford enterprajzism“. Pružiću Liju sve o čemu je oduvek maštao.

Savršeno. Sve je bilo upravo savršeno.

Događaji koji su se tog dana odigrali ispunili su Tajlera seksualnim uzbuđenjem. *Potrebno mi je malo oduška.* Otvorio je svoj kofer i iz zadnjeg zadžepka izvadio primerak *Damronovog adresara*. U Bostonu je bilo nekoliko barova za homoseksualce.

Izabrao je *Kvest* u Ulici Bojlston. *Preskočiću večeru. Idem pravo u klub.* A onda pomisli: *Kakav oksimoron!*

* * *

Džulija i Sali spremale su se za posao.

Sali upita: „Kako je sinoć prošao sastanak s Henrijem?“

„Isto.“

„Toliko je loše, a? Jesu li već spremni oglasi za objavu venčanja?“

„Bože sačuvaj!¹¹, uzviknu Džulija. „Henri je drag, ali...“ Ona uzdahnu. „Nije za mene.“

„On možda nije“, uzvratila Sali, „ali *ovo* sigurno jeste.“ Zatim dade Džuliji pet koverata.

U svima su bili računi i Džulija ih otvorila. Na tri računa pisalo je *Prekoračenje roka*, a najednom *Treća opomena*. Džulija ih je proučavala nekoliko trenutaka.

„Sali, pitam se da li bi mogla da mi pozajmiš?“

Sali je pogleda s nevericom. „Ne razumem te.“

„Kako to misliš?“

„Radiš kao rob na galiji, ne možeš da isplaćaš račune, a sve što treba da uradiš jeste da mrdneš malim prstom i dođeš do nekoliko miliona dolara, plus-minus nešto sitnine.“

„To nije moj novac.“

„Naravno da je tvoj!“ , prasnu Sali. „Hari Stanford bio ti je otac, zar ne? Stoga imaš pravo na deo zaostavštine. A ja ne koristim reč *stoga* baš često.“

„Zaboravi. Rekla sam ti kako se ponašao prema mojoj majci. Ne bi mi ostavio ni cent.“

Sali uzdahnu. „Prokletstvo! A ja sam se radovala što živim s milionerkom!“

Sišle su do parkinga gde su ostavile automobile. Džulijino mesto bilo je prazno. Zurila je preneraženo u prazan prostor. „Nema ga!“

„Jesi li sigurna da si ga sinoć tu parkirala?“ , upita je Sali.

„Jesam.“

„Neko ga je ukrao!“

Džulija odmahnu glavom. „Ne“, reče polako.

„Kako to misliš?¹¹“

Ona se okrenu i pogleda prijateljicu. „Sigurno su ga oduzeli. Kasnim s uplatom tri rate.“

„Divno“, reče Sali ravnim glasom. „Baš divno.“

Sali nikako nije mogla da izbacila iz glave situaciju u kojoj je bila njena cimerka. *Ovo je poput bajke*, pomislila je. *O princezi koja ne zna da je princeza. Samo što, u ovom slučaju, ona to zna, ali je isuviše ponosna da*

bilo šta preduzme povodom toga. To nije pošteno! Porodica ima sav taj novac, a ona nema ništa. Pa, ako ona neće ništa da uradi, ja proketo hoću. Biće mi zahvalna za to.

Te večeri, pošto je Džulija izašla, Sali je ponovo pregledala kutiju s novinskim isečcima. Izvadila je skoriji članak o tome kako su se Stanfordovi naslednici vratili u Rouz Hil radi sahrane.

Ako princeza neće k njima, pomisli Sali, onda će oni doći k njoj.

Sela je i počela da piše pismo. Bilo je upućeno sudiji Tajleru Stanfordu.

Dvadeset prvo poglavlje

Tajler Stanford potpisao je naloge za smeštanje Margo Posner u Psihijatrijsku bolnicu *Rid*. Trebalo je da se pribavi saglasnost trojice psihijatara, ali je Tajler znao da će to lako urediti.

Ponovo je razmotrio sve što je uradio od samog početka i zaključio da u njegovoj igri nije bilo propusta. Dmitrij jg nestao negde u Australiji, a Margo Posner više nije predstavljala pretnju. Tako je preostao još samo Hal Bejker, ali on ne bi trebalo da pravi probleme. Svi su imali svoju Ahilovu petu, a Bejkerova je bila glupa porodica. *Ne, Bejker nikada neće ni zucnuti, jer ne može da podnese pomisao da provede život u zatvoru, daleko od svojih najmilijih.*

Sve je bilo besprekorno.

Istog časa kad testament bude zvanično potvrđen, vratiću se u Čikago i otići ću po Lija. Možda ćemo čak i kupiti kuću u Sen Tropeu. Na tu pomisao oseti kako se uzbuđuje. Plovićemo mojom jahtom po svetu. Oduvek sam želeo da vidim Veneciju... i Pozitano... i Kapri... Ići ćemo na safari u Keniju i zajedno posetiti Tadž Mahal po mesečini. A kome sve ovo dugujem? Tati. Dragom, starom tati. „Ti si nastran, Tajleru, i uvek ćeš biti. Uopšte mi nije jasno kako je, dođavola, nešto poput tebe moglo da izađe iz mojih prepona...“

Pa, ko se sada poslednji smeje, oče?

Tajler siđe u prizemlje da se pridruži bratu i sestri na ručku. Ponovo je bio gladan.

„Stvarno je šteta što je Džulija morala tako brzo da ode“, reče Kendal. „Volela bih da sam imala priliku da je bolje upoznam.“

„Siguran sam da se namerava vratiti čim bude mogla“, dodade Mark.

To je svakako tačno, pomisli Tajler. Pobrinuće se da nikada ne izađe. Razgovor se okrenu budućnosti.

Pegi snebivljivo kaza: „Vudi će kupiti grupu konja za polo.“

„Ne kaže se grupa!“, prasnu Vudi. „To je ergela. Ergela konja za polo.“

„Izvini, mili. Samo sam...“

„Zaboravi!“

Tajler reče Kendal: „Kakvi su tvoji planovi?“

„Računamo na podršku vašeg oca... Bili bismo vam zahvalni kad biste

uplatili milion američkih dolara... u narednih deset dana.“

„Kendal?“

„Oh. Ja ću... proširiti posao. Otvoriću radnje u Londonu i Parizu.“

„Zvuči uzbudljivo“, reče Pegi.

„Za dve sedmice imam reviju u Njujorku. Moram da odem tamo što pre i obavim sve pripreme.“

Kendal pogleda preko stola u Tajlera. „Šta ćeš ti da uradiš sa svojim delom nasledstva?“

Tajler pobožno reče: „Najveći deo planiram da dam u dobrotvorne svrhe. Ima toliko plemenitih organizacija kojima je potrebna pomoć.“

On je tek napola slušao razgovor za stolom. Pogledao je naokolo, osmotrivši brata i sestru. *Da nije bilo mene, ne biste dobili ništa. Ništa!*

Zatim se okrenuo ka Vudiju. Brat mu je postao zavisnik od heroina, odbacivši svoj život. *Njemu novac neće pomoći*, pomisli Tajler. *Samo će mu pribaviti još droge*. Pitao se gde je Vudi nabavlja.

Potom se okrenu ka sestri. Kendal beše vedra i uspešna, i izvukla je najviše što je mogla iz svojih talenata.

Mark je sedeo odmah do nje i prepričavao Pegi neku zabavnu anegdotu. *Privlačan je i šarmantan. Šteta što je oženjen.*

A zatim tu beše i Pegi. O njoj je mislio kao o Jadnoj Pegi. Nikako nije mogao da shvati zašto je trpela Vudija. *Sigurno ga mnogo voli. I sigurno ništa nije dobila tim brakom.*

Pitao se kakvi bi im bili izrazi lica kad bi ustao i rekao: „*Ja upravljam 'Stanford enterprajzismom. Ja sam naredio da ubiju oca i da se njegovo telo iskopa, i unajmio sam nekoga da odglumi našu polusestru.*“ Osmehnuo se pri toj pomisli. Bilo je teško čuvati tajnu tako slatku kao što je bila njegova.

Posle ručka Tajler se pope u svoju sobu da ponovo pozove Lija. Niko se nije javljao. *Izašao je s nekim*, pomislio je Tajler, sav očajan. *Ne ve-ruje mi u vezi s jahtom. Pa, dokazaću mu! Kada će konačno potorditi taj prokleti testament? Moraću da pozovem Fildžeralda ili onog mladog advokata, Stiva Slouna.*

Nekoje pokucao na vrata. Ispred je stajao Klark. „Oprostite, sudijo Stanforde. Stiglo je pismo za vas.“

Verovatno od Kita Persija, koji mi čestita. „Hvala, Klark.“ Uzeo je koverat. Na njemu je stajala povratna adresa u Kansas Sitiju. Za

trenutak je zbunjeno zurio u njega, a zatim ga otvorio i pročitao pismo.

Poštovani sudijo Stanforde,

Smatram da treba da znate da imate polusestru po imenu Džulija. Ona je kćerka Rouzmari Nelson i vašeg oca. Živi ovde, u Kanzas Sijuu. Njena adresa je Avenija Metkalf 1425, stan 3B, Kanzas Siti, Kanzas.

Uverena sam da bi Džulija bila presrećna kad biste joj se javili.

Srdačan pozdrav, Prijateljica.

Tajler je s nevericom zurio u pismo. Obli ga hladan znoj. „Ne!“, zavapio je glasno. „Ne!“ *Neću to da dozvolim! Ne sada! Možda je prevarant.* Međutim, imao je užasan osećaj da je ova Džulija prava. *A sada ta kučka istupa da zahteva svoj deo nasledstva! Moj deo, ispravi se Tajler. On joj ne pripada. Ne mogu dozvoliti da dođe ovamo, jer bi to sve upropastilo. Morao bih da objasnim odakle druga Džulija i... Stresao se.* „Ne!“ *Moram nekako da se pobrinem da nestane. I to brzo.*

Posegnuo je za telefonom i okrenuo broj Hala Bejkera.

Dvadeset drugo poglavlje

Dermatolog odmahnu glavom. „Viđao sam slučajeve slične vašem, ali nikada ovako težak.“

Hal Bejker počea se po ruci i klimnu glavom.

„Vidite, gospodine Bejkeru, suočeni smo s tri mogućnosti. Svrab koji vas muči može biti uzrokovan gljivicama ili alergijom, ali bi to, takođe, mogao da bude i neurodermatitis. Uzorak kože koji sam uzeo s vaše ruke i dao na mikroskopsku analizu uverio me je da se ne radi o gljivičnom oboljenju. Osim toga, rekli ste da na poslu ne radite s hemikalijama...“

„Tako je.“

„Dakle, suzili smo mogućnosti. To što imate jeste *lichen simplex chronicus*, odnosno lokalizovani neurodermatitis.“

„Zvuči grozno. Možete li nešto učiniti povodom toga?“

„Srećom, mogu.“ Lekar izvadi tubu iz ormara u uglu ordinacije i otvori je. „Da li vas šaka trenutno svrbi?“

Hal Bejker opet se počea. „Da. Imam utisak da je držim nad vatrom.“

„Želim da utrljate malo ove kreme u kožu.“

Hal Bejker istisnu nešto kreme i počea da je utrljava. Činilo mu se da se desilo čudo.

„Svrab je prestao!“, uzviknu Bejker.

„Odlično. Koristite to i više nećete imati problema.“

„Hvala vam, doktore. Ne mogu da opišem recima kakvo je ovo olakšanje.“

„Daću vam recept. Tu tubu možete poneti sa sobom.“

„Hvala.“

Dok se vozio kući, Hal Bejker pevao je naglas. Bio je to prvi put otkad je upoznao sudiju Tajlera Stanforda da ga šaka nije svrbela. Imao je divan osećaj slobode. I dalje zviždućuci, parkirao je automobil u garažu i ušao u kuhinju. Helen ga je čekala.

„Imao si telefonski poziv“, reče mu ona. „Od gospodina Džounsa. Rekao je da je hitno.“

Tada ga ruka ponovo zasvrbe.

Povredio je neke ljude, ali je to uradio zbog ljubavi prema svojoj deci. Počinio je i neke prestupe, ali samo zbog porodice. Hal Bejker

bio je uveren da, zapravo, ni u čemu nije pogrešio. Međutim, ovo je bilo drugačije. Radilo se o hladnokrvnom ubistvu.

Kada je odgovorio na poziv, pobunio se: „Ne mogu ja to, sudijo. Moraćete da nađete nekog drugog.“

Zavladala je tišina. A zatim su usledile reči: „Kako ti je porodica?“

Let do Kansas Sitiya protekao je bez naročitih događaja. Sudija Stanford dao mu je detaljna uputstva. „Zove se Džulija Stanford. Imaš njenu adresu i broj stana. Neće te očekivati. Treba samo da odeš tamo i središ je. „ S Aerodroma Kansas Siti dauntaun odvezao se taksijem u centar grada.

„Divan dan“, reče taksista.

„Aha.“

„Odakle ste doputovali?“

„Iz Njujorka. Tamo živim.“

„Lepo mesto za život.“

„Kako da ne. Treba da obavim neke sitne popravke u kući. Da li biste me odbacili do neke prodavnice alata?“

„U redu.“

Pet minuta kasnije, Hal Bejker govorio je prodavcu u radnji: „Potreban mi je lovački nož.“

„Imam pravu stvar za vas, gospodine. Hoćete li da krenete ovuda, molim vas?“

Nož je bio izuzetno lep, dugačak petnaest centimetara, s oštrim zašiljenim vrhom i nazubljenom oštricom.

„Da li će vam ovaj odgovarati?“

„Siguran sam da hoće“, odgovori Hal Bejker.

„Plaćate li gotovinom ili karticom?“

„Gotovinom.“

Posle toga otišao je u knjižaru.

Hal Bejker je pet minuta proučavao stambenu zgradu u broju 1425 u Aveniji Metkalf, ispitujući izlaze i ulaze. Zatim je otišao, pa se vratio u osam uveče, kad je počelo da se smrkava. Želeo je da bude siguran da je Džulija Stanford već došla kući s posla, ukoliko negde radi. Zapazio je da ta zgrada uopšte nema vratara. Iako je postojao lift, on krenu stepenicama. Nije bilo pametno naći se u malom, zatvorenom prostoru. Takva mesta su zamke. Stigao je na treći sprat. Stan 3B nalazio se dalje niz hodnik, s leve strane. Nož mu je

lepljivom trakom bio zalepljen za unutrašnji džep sakoa. Pritisnuo je zvonce. Trenutak kasnije vrata se otvoriše i pred njim se nađe privlačna žena.

„Zdravo.“ Imala je lep osmeh. „Mogu li da vam pomognem?“

Bila je mlađa nego što je očekivao, pa se načas zapitao zbog čega sudija Stanford želi njenu smrt. *Ipak, to se mene ne tiče.* Onda izvadi vizitkartu i predade joj je.

„Radim za Kompaniju *A. C. Nilsen*“, reče glatko. „U ovom delu grada ne sarađujemo ni sa jednom porodicom, tako da tražimo ljude koje bi to moglo da interesuje.“

Ona odmahnu glavom. „Ne, hvala.“ Krenula je da zatvori vrata.

„Plaćamo sto dolara nedeljno.“

Vrata ostadoše napola otvorena.

„Sto dolara nedeljno?“

„Tako je, gospođo.“

Vrata se sada širom otvoriše.

„Treba samo da vodite evidenciju programa koje pratite. Daćemo vam ugovor na godinu dana.“

Pet hiljada dolara! „Uđite“, reče ona.

Bejker uđe u stan.

„Sedite, gospodine...“

„Alen. Džim Alen.“

„Gospodine Alene. Kako ste uopšte izabrali mene?“

„Naša firma obavlja nasumične provere. Moramo se uveriti da niko od ljudi nema nikakve veze s televizijom, da bi naše istraživanje bilo verodostojno. Niste uopšte povezani s produkcijom neke televizije ili pak s nekom televizijskom mrežom, zar ne?“

Ona se nasmeja. „Bože, nisam. Šta bi tačno trebalo da radim?“

„Zaista je vrlo jednostavno. Daćemo vam tabelu s popisom svih TV programa, a vi samo treba da stavite oznaku u odgovarajući kvadrat svaki put kada gledate neki od njih. Na taj način naš kompjuter izračunava koliko svaki program ima gledalaca. *Nilsenova* porodica raspoređena je svuda po Sjedinjenim Državama, tako da stičemo jasnu predstavu o tome koje su emisije popularne u kojim područjima i među kojim grupama gledalaca. Da li ste zainteresovani?“

„O, jesam.“

Izvadio je nekoliko odštampanih obrazaca i nalivpero. „Koliko sati dnevno gledate televiziju?“

„Ne mnogo. Radim po celi dan.“

„Ali ipak nešto gledate?“

„Da, svakako. Uveče pratim vesti, a ponekad i neki stari film. Volim Larija Kinga.“

On nešto zapisa. „Gledate li mnogo obrazovnih emisija?“

„Nedeljom pratim PBS.“

„Uzgred, živite li ovde sami?“

„Imam cimerku, ali trenutno nije tu.“

Dakle, žive same.

Ruka ga odjednom zavrbe. Krenuo je da izvadi nož pričvršćen za unutrašnji džep. U hodniku pred stanom začuše se koraci. On zastade.

„Rekli ste da dobijam pet hiljada dolara godišnje samo za ovo?“

„Tako je. Oh, zaboravih da pomenem. Od nas dobijate i novi televizor u boji.“

„Pa to je fantastično!“

Koraci pred vratima više se nisu čuli. Ponovo je posegnuo u džep i napipao dršku noža. „Da li biste mogli da mi donesete čašu vode, molim vas? Imao sam naporan dan.“

„Svakako.¹¹ Posmatrao ju je kako ustaje i odlazi do malog šanka u uglu. Glatko izvuče nož iz korica i približi joj se s leđa.

Ona je u tom trenutku govorila: „Moja cimerka gleda PBS više nego ja.“

Podigao je nož, spreman da udari.

„Ali Džulija je umnija od mene.“

Bejkerova ruka paralisala se u vazduhu. „Džulija?“

„Moja cimerka. Ili je bar bila. Nestala je. Kad sam stigla kući, pronašla sam pisamce u kome kaže da je otišla i da ne zna kada će...“ Zatim se okrenula, držeći čašu vode, i ugledala podignuti nož u njegovoj ruci. „Šta...?“

Potom vrisnu.

Hal Bejker okrenu se i pobeže.

Hal Bejker telefonirao je Tajleru Stanfordu. „Evo me u Kansas Sitiju, ali devojka je nestala.“

„Kako to misliš - nestala?“ „Njena cimerka kaže da je otišla.“

Tajler je ćutao nekoliko trenutaka. „Imam osećaj da je krenula za Boston. Źelim da odmah dođeš ovamo.“

„U redu, gospodine.“

Tajler Stanford zalupi slušalicu i ushoda se po sobi. *A sve je teklo tako savršeno!* Sada mora da pronađe tu devojkú i reši je se. Ona predstavlja preveliku opasnost. Tajler je bio svestan da neće imati mira sve dok je ona živa. *Moram da je pronađem, pomisli Tajler. Moram! Samo, gde?*

Klark uđe u sobu. Delovao je zbunjeno. „Oprostite, sudijo Stanforde. Gospođica Džulija Źeli da vas vidi.“

Dvadeset treće poglavlje

Džulija je rešila da ode u Boston zbog Kendal. Vraćajući se jednog dana s pauze za ručak, Džulija je prošla pored nekog ekskluzivnog butika, a u izlogu se nalazila originalna kreacija Kendal Stanford. Džulija ju je dugo posmatrala. *To je moja sestra, pomisli. Ne mogu da je krivim za ono što se desilo mojoj majci. Ne mogu da krivim ni svoju braću.* I tako je iznenada obuže žarka želja da ih vidi, da ih upozna, da s njima razgovara. Da konačno stekne porodicu.

Po povratku u kancelariju, Džulija saopšti Maksu Tolkinu da će otići na nekoliko dana. Zatim ga je s nelagodnom upitala: „Mogu li da dobijem deo sledeće plate unapred?“

Tolkin se osmehnuo: „Naravno. Ideš na odmor. Evo. Lepo se provedi.“

Da li ću se lepo provesti?, pitala se Džulija. *Ili pravim užasnu grešku?*

Kad se vratila kući, Sali još nije bila stigla s posla. *Ne mogu da je čekam*, odlučila je. *Ako ne odem sada, nikada i neću.* Spakovala je kofer i ostavila poruku.

Na putu do autobuske stanice, Džulija je počela da se predomišlja. *Šta to radim? Zašto sam donela ovu naprasnu odluku? A zatim sarkastično pomisli: Naprasnu? Trebalo mi je četrnaest godina!* Osetila je ogromno uzbuđenje. Kakva će biti njena porodica? Znala je da je jedan od braće sudija, drugi čuveni polo igrač, a sestra slavna modna kreatorka. *Svi su uspešni, mislila je, a ko sam ja? Nadam se da me neće gledati s prezirom.* I sama pomisao na ono što je možda čeka naterala je Džulijino srce da načas zastane. Ušla je u *Grejhaundov* autobus i krenula na put.

Pošto je stigla na Južnu stanicu u Bostonu, Džulija pronade taksi. „Kuda, mlada damo?“, upita je vozač.

U tom trenu Džulija izgubi svu hrabrost. Nameravala je da kaže Rouz Hil, ali umesto toga reče: „Ne znam.“

Taksista se okrenu da je pogleda. „Bože, a kako ja da znam?“ „Možete li samo da me vozite malo po gradu? Nikada nisam bila u Bostonu.“

On klimnu glavom. „Svakako.“

Vozili su se na zapad Ulicom Samer, dok nisu došli do Boston komona.

Vozač kaza: „Ovo je najstariji javni park u Sjedinjenim Državama. Nekada su tu vešali ljude.“

Džulija je mogla da čuje majčin glas. „Često sam zimi vodila decu u Komon, na klizalište. Vudi je bio rođeni sportista. Volela bih da siga upoznala, Džulija. Bio je to neverovatno lep dečak. Uvek sam mislila da će biti najuspešniji u porodici.“ Džulija je imala utisak da je majka s njom i da dele taj trenutak.

Sada su već stigli u Čarlsovu ulicu, do ulaza u Gradsku baštu. Vozač objasni: „Vidite li one bronzane pačice? Verovali ili ne, svi imaju imena.“

„Imali smo običaj da odlazimo u Gradsku baštu na izlete. Na ulazu se nalaze bronzani pačići. Zovu se Džek, Kek, Lak, Mak, Nek, Uk, Pek i Kvak.“ Džulija pomisli koliko ju je zabavljalo da tera majku da iznova i iznova ponavlja ta imena.

Zatim pogleda na taksimetar. Vožnja je postajala skupa. „Možete li da mi preporučite neki jeftin hotel?“

„Naravno. Šta kažete na *Kopli skver*?“

„Da li biste me odvezli tamo, molim vas?“

„Može.“

Pet minuta kasnije zaustaviše se ispred hotela.

„Uživajte u Bostonu, mlada damo.“

„Hvala.“ *Hoću li uživati ili ću se suočiti s katastrofom?* Džulija je platila taksisti i ušla u hotelsko predvorje. Prišla je mladom službeniku na recepciji.

„Zdravo“, reče on. „Mogu li da vam pomognem?“

„Potrebna mi je soba, molim.“

„Jednokrevetna?“

„Da.“

„Koliko nameravate da ostanete?“

Oklevala je. *Jedan sat? Deset godina?*

„Ne znam.“

„U redu.“ On proveri ključeve na polici. „Za vas imam lepu jednokrevetnu sobu na četvrtom spratu.“

„Hvala vam.“ Upisala se u knjigu gostiju, lepim rukopisom napisavši *Džulija Stanford*.

Recepcioner joj predade ključ. „Izvolite. Želim vam prijatan boravak.“

Soba beše mala, ali uredna i čista. Čim se raspakovala, pozvala je Sali.

„Džulija? Blagi bože! Gde se nalaziš?“

„U Bostonu sam.“

„Da li si dobro?“ Zvučala je histerično.

„Jesam. Zašto?“

„Neko je došao u stan tražeći tebe, i mislim da je nameravao da te ubije!“

„O čemu ti to pričaš?“

„Imao je nož i... trebalo je da mu vidiš izraz lica...“ Borila se za dah. „Kad je shvatio da ja nisam ti, pobjegao je!“

„Ne mogu da verujem!“

„Rekao je da radi za Kompaniju A. C. Nilsen, ali sam posle pozvala njihovu kancelariju i rekli su mi da za njega nikada nisu čuli! Znaš li ikoga ko bi želeo da ti naudi?“

„Naravno da ne znam, Sali! Ne budi smešna! Jesi li pozvala policiju?“

„Jesam. Ipak, nisu mnogo toga mogli da urade, pa su mi samo skrenuli pažnju na to da ubuduće budem opreznija.“

„Ja sam dobro, dakle, nemoj da brineš.“

Čula je kako Sali duboko uzdiše. „U redu. Sve dok si ti dobro. Džulija?“

„Da?“

„Čuvaj se, hoćeš li?“

„Naravno.“ *Sali i njena mašta! Ko bi uopšte želeo mene da ubije?*

„Da li znaš kad ćeš nazad?“

Isto ju je to pitao i recepcioner. „Ne.“

„Otišla si da vidiš porodicu, zar ne?“

„Da.“

„Srećno.“

„Hvala, Sali.“

„Javi mi se.“

„Hoću.“

Džulija spusti slušalicu. Stajala je neko vreme, pitajući se šta sledeće da uradi. *Da imam iole mozga, otišla bih na autobus i vratila se kući. Dugo sam ovo odgađala. Jesam li došla da razgledam Boston? Nisam. Došla sam da upoznam članove moje porodice. Hoću li ih upoznati? Ne...*

Da...

Spustila se na ivicu kreveta, zbrkanih misli. Šta ako me mrze? Ne smem tako da razmišljam. Zavoleće me, i ja ću zavoleti njih. Zatim pogleda u telefon i pomisli: Možda je bolje da ih prvo pozovem. Ne. Onda možda neće želeći da me vide. Prišla je ormaru i izabrala najbolju haljinu. Ako to ne učinim sada, nikada neću, zaključila je.

Pola sata kasnije već je sedela u taksiju na putu ka Rouz Hilu, da upozna porodicu.

Dvadeset četvrto poglavlje

Tajler je u neverici zurio u Klarka. „Džulija Stanford je... tu?“

„Da, gospodine.“ U batlerovom glasu primećivala se smetenost. „Ipak, to nije ona ista gospođica Stanford koja je ranije dolazila.“ Tajler se izveštačeno osmehnu. „Naravno da nije. Bojim se da je reč o nekoj varalici.“

„O varalici, gospodine?“

„Tako je. Sada će se takve odasvud pojavljivati, Klark, i sve će tražiti pravo na porodično bogatstvo.“

„Pa to je strašno, gospodine. Treba li da pozovem policiju?“

„Ne“, brzo odgovori Tajler. To je poslednje što je želeo. „Sam ću to rešiti. Pošaljite je u biblioteku.“

„Svakako, gospodine.“

Tajleru su misli munjevito prolazile kroz glavu. Dakle, konačno se pojavila prava Džulija Stanford. Bila je prava sreća što niko od ostalih članova porodice u tom trenutku nije bio kod kuće. Morao bi smesta da je se otarasi.

Tajler uđe u biblioteku. Džulija je stajala nasred sobe i posmatrala portret Harija Stanforda. Tajler je nekoliko časaka samo stajao i proučavao je. Bila je prava lepotica. Šteta što...

Džulija se osvrnu i ugleda ga. „Zdravo.“

„Zdravo.“

„Vi ste Tajler?“

„Jesam. A ko ste vi?“

Njen osmeh izblede. „Zar vam nije... Ja sam Džulija Stanford.“

„Zaista? Oprostite što pitam, ali imate li vi nekakav dokaz za tu tvrdnju?“

„Dokaz? Pa, da... ja... odnosno... nemam nikakav *dokaz*. Samo sam pretpostavljala...“

On joj se približi. „Kako to da ste došli ovamo?“

„Zaključila sam da je vreme da upoznam porodicu.“

„Posle dvadeset šest godina?“

„Da.“

Dok ju je gledao i slušao, Tajler uopšte nije sumnjao da je to zaista ona. Bila je stvarna, opasna i moraće brzo da je se oslobodi.

Tajler se usiljeno osmehnu. „Možete zamisliti kakav je ovo šok za

mene. Hoću reći, pojavili ste se ovako, kao grom iz vedra neba, i...“

„Znam. Zao mi je. Verovatno je trebalo da prvo pozovem.“

Tajler tobože nehajno upita: „Sami ste došli u Boston?“

„Da.“

Grozničavo je razmišljao. „Zna li još neko da ste ovde?“

„Ne. U stvari, zna moja cimerka, Sali, u Kansas Sitiju...“

„Gde ste odseli?“

„U Hotelu *Kopli skver*.“

„Lepo mesto. U kojoj ste sobi?“

„Četiristo devetnaest.“

„U redu. Kako bi bilo da se vratite u hotel i tamo nas sačekate? Želim da pripremim Vudija i Kendal na ovo. Iznenadiće se isto koliko i ja.“

„Zao mi je. Trebalo je da...“

„Nema problema. Pošto smo se upoznali, znam da će sve biti kako treba.“

„Hvala vam, Tajleru.“

„Nema na čemu“ - malo mu je nedostajalo da se zagrcne - „Džulija. Dozvolite da vam pozovem taksi.“

Pet minuta kasnije ona je već otišla.

* * *

Hal Bejker upravo se vratio u svoju hotelsku sobu u centru Bostona kad je usledio telefonski poziv. Javio se.

„Hale?“

„Izvinite. Još nemam nikakvih novosti, sudijo. Pročešljao sam celi grad. Bio sam na aerodromu i...“

„Ovde je, glupane!“

„Molim?“

„Ona je u Bostonu. Odsela je u *Kopli skveru*, u sobi 419. Želim da je večeras središ. I ne želim više nikakve brljotine, razumeš li?“

„Ono što se desilo nije moja...“

„Razumeš li?“

„Da, gospodine.“

„Onda to i uradi!“ Tajler prekinu vezu. Potom ode da pronade Klarka. „Klark, u vezi s onom mladom ženom koja je bila ovde, pretvarajući se da mi je sestra...“

„Recite, gospodine?“

„Radije to ne bih uopšte pominjao ostalim članovima porodice. To bi ih samo nepotrebno uznemirilo.“

„Shvatam, gospodine. Veoma ste brižni.“

* * *

Džulija je izašla na večeru u *Ric-Karlton*. Hotel je bio prelep, baš onakav kako joj ga je majka opisala. *Nedeljom sam tamo obično vodila decu na kasni doručak*. Džulija je sedela u sali za ručavanje i zamišljala majku za stolom s mladim Tajlerom, Vudijem i Kendal. *Volela bih da sam mogla odrasti s njima*, pomislila je. *Ali bar ću ih sada upoznati*. Pitala se da li bi majka odobrila ovo što sada radi. Džuliju je neprijatno iznenadio Tajlerov doček. Činio se... hladnim. *Međutim, to je tako prirodno*, zaključila je. *Nepoznata osoba tek tako dođe i kaže: „Ja sam tvoja sestra.“ Naravno da jepodozriv. Ipak, uverena sam da ih mogu ubediti.*

Kada je pristigao račun, Džulija se preneraženo zagledala u cifre. *Moram da pazim*, pomisli. *Moraću da ostavim dovoljno novca da se mogu autobusom vratiti u Kanzas.*

Kad je izašla iz hotela, turistički autobus upravo se spremao za polazak. Bez razmišljanja, ona uđe. Želela je da vidi što je više moguće od majčinog grada.

Hal Bejker ušetao je u predvorje Hotela *Kopli skver* kao da je i sam gost, pa se zatim pope stepenicama na četvrti sprat. Ovoga puta neće biti greške. Soba 419 nalazila se na sredini hodnika. Hal Bejker dobro osmotri prolaz, da se uveri da nema nikoga u blizini, a onda pokuca na vrata. Odgovora nije bilo. Pokucao je ponovo. „Gospođice Stanford?“ I dalje se niko nije oglašavao.

Izvadio je iz džepa malu kutiju i izabrao kalauz. Bilo mu je potrebno svega nekoliko sekundi da otvori vrata. Potom uđe u sobu i zatvori ih za sobom. Unutra nije bilo nikoga.

„Gospođice Stanford?“

Onda proveri kupatilo. Beše prazno. Vratio se u sobu. Izvadio je nož iz džepa, premestio stolicu iza vrata i seo, čekajući u mraku. Sat kasnije čuo je da se neko približava.

Hal Bejker brzo ustade i stade iza vrata, s nožem u rukama. Čuo je okretanje ključa u bravi i vrata počеше da se otvaraju. Podigao je nož visoko iznad glave, spreman da napadne. Džulija Stanford uđe i uključi svetlo. Začu je kako govori: „U redu. Uđite.“

Buljuk novinara poteče u sobu.

Dvadeset peto poglavlje

Čovek koji je Džuliji Stanford nehotice spasao život bio je Gordon Velman, šef noćne smene u Hotelu *Kopli skver*. Te večeri preuzeo je dužnost u šest posle podne i odmah proverio knjigu gostiju. Kada je naleteo na ime Džulije Stanford, veoma se iznenadio. Otkad je Hari Stanford nastradao, štampa je bila prepuna priča o njegovoj porodici. Novinari su iskopali prastari skandal u vezi sa Stanfordovom vezom s guvernantom i samoubistvom njegove supruge. Hari Stanford imao je vanbračnu kćerku po imenu Džulija. Kružile su glasine da je tajno došla u Boston. Ubrzo posle velike kupovine u kojoj je nesumnjivo uživala, navodno je otputovala u Južnu Ameriku. Sada se činilo da se vratila. *I odsela je u mom hotelu!*, pomislio je Gordon Velman uzbuđeno.

Odmah je upitao službenika na recepciji: „Znaš li koliko bi ovo publiciteta moglo doneti hotelu?“

Minut kasnije već je telefonirao novinarima.

Kada se Džulija vratila u hotel posle obilaska grada, predvorje je bilo krcato reporterima koji su je s nestrpljenjem iščekivali. Čim je zakoračila u hol, navalili su na nju.

„Gospođice Stanford! Ja sam iz *Boston glouba*. Tražili smo vas, ali smo čuli da ste otišli iz grada. Da li biste nam mogli reći...“

Televizijska kamera beše uperena u nju. „Gospođice Stanford, radim za WCVB-TV. Želeli bismo da nam date izjavu.“

„Gospođice Stanford, ja sam iz *Boston finiksa*. Želimo da saznamo vašu reakciju na...“

„Pogledajte ovamo, gospođice Stanford! Osmeh! Hvala vam.“

Blicevi su sevali.

Džulija je skamenjeno stajala, potpuno zbunjena. O, bože mili, pomislila je. *Porodica će misliti da sam osoba kojoj je stalo do publiciteta*. Potom se obratila novinarima: „Žao mi je. Nemam šta da kažem.“

Pobegla je u lift. Oni se pak naguraše unutra zajedno s njom.

„Časopis *Pipi* želi da objavi priču o vašem životu i tome kakav je osećaj biti otuđen od porodice duže od dvadeset pet godina...“

„Čuli smo da ste otputovali u Južnu Ameriku...“

„Nameravate li da se nastanite u Bostonu?“

„Zašto niste u Rouz Hilu?“

Na četvrtom spratu izašla je iz lifta i požurila niz hodnik. Pratile su je u stopu. Nije imala kuda da pobjegne.

Džulija izvadi ključ i otvori vrata sobe. „U redu. Uđite.“

Skriven iza vrata, Hal Bejker našao se sasvim zatečen, s nožem u podignutoj ruci. Čim su novinari u naletu prošli pored njega, on brzo vrati nož u džep i umeša se među njih.

Džulija se okrenu novinarima. „Dobro. Molim vas, jedno po jedno pitanje.“

Obuzet osećajem nemoći i osujećenosti, Bejker se povuče prema vratima i nekako se iskrade. Sudiji Stanfordu uopšte neće biti drago.

Tokom narednih trideset minuta Džulija je odgovarala na pitanja najbolje što je mogla. Naposletku, reporteri odoše.

Ona se potom zaključa i ode na počinak.

Ujutro su televizijske stanice i novine objavile priče o Džuliji Stanford.

* * *

Tajler je pročitao novine i razbesneo se. Vudi i Kendal pridružiše mu se za doručkom.

„Kakve su to gluposti o nekoj ženi koja se predstavlja kao Džulija Stanford?“, upita Vudi.

„Prevarantkinja je“, odgovori Tajler glatko. „Juče se pojavila na vratima i zahtevala novac, pa sam je oterao. Nisam očekivao da će privući pažnju medija na tako jeftin način. Ne sekirajte se. Pobrинуću se za nju.“

On pozva Sajmona Ficdžeralda. „Jeste li videli jutarnju štampu?“ „Jesam.“

„Ta prevarantkinja ide po gradu i tvrdi da je naša sestra.“ Ficdžerald upita: „Da li želite da uredim da je uhaps?“

„Ne! To bi samo dovelo do još većeg publiciteta. Želim da je proterate iz grada.“

„U redu. Postaraću se da bude tako, sudijo Stanforde.“

„Hvala vam.“

Sajmon Ficdžerald obratio se Stivu Slounu.

„Imamo problem“, reče.

Stiv klimnu glavom. „Znam. Čuo sam jutrošnje vesti i video novine. Ko je ona?“

„Očito neko ko misli da se nepozvan može domoći porodičnog

bogatstva. Sudija Stanford predložio je da je udaljimo iz grada. Hoćeš li ti to da obaviš?”

„Biće mi zadovoljstvo“, sumorno odgovori Stiv.

Sat kasnije Stiv je već kucao na vrata Džulijine hotelske sobe.

Kad je otvorila i ugledala ga, rekla je: „Žao mi je. Ne bih da dajem više nikakve izjave za novine. Ja...”

„Nisam novinar. Mogu li da uđem?”

„Ko ste vi?”

„Zovem se Stiv Sloun. Radim za advokatsku firmu koja zastupa imovinu Harija Stanforda.”

„Oh, shvatam. Da. Uđite.”

Stiv uđe u sobu.

„Jeste li vi rekli novinarima da ste Džulija Stanford?”

„Bojim se da su me uhvatili nespremnu. Vidite, nisam ih očekivala i...”

„Ali *jeste* tvrdili da ste kćerka Harija Stanforda?”

„Jesam. Ja sam mu kćerka.”

On je pogleda, pa cinično reče: „Naravno, sigurno to možete da dokažete.”

„Pa, ne“, polako uzvratila Džulija. „Ne mogu.”

„Hajde“, zahtevao je Stiv. „Svakako imate *neke* dokaze.” Nameravao je da je uplete u mrežu njenih sopstvenih laži.

„Nemam nikakve“, kaza ona.

Stiv ju je iznenađeno posmatrao. Nije se uklapala u sliku kakvu je očekivao. Posedovala je neku vrstu razoružavajuće iskrenosti. *Deluje inteligentno. Kako je mogla biti toliko glupa da dođe ovamo, tvrdeći da je kćerka Harija Stanforda, a da nema nikakve dokaze?*

„Šteta“, reče Stiv. „Sudija Stanford želi da vas protera iz grada.”

Džulija ga pogleda razrogačenih očiju. „Molim?”

„Tako je.”

„Ali... ne razumem. Čak nisam ni upoznala drugog brata i sestru.”

Dakle, rešena je da blefira do kraja, zaključila Stiv. „Vidite, ne znam ko ste niti kakvu igru igrate, ali za ovo biste mogli da završite u zatvoru. Pružamo vam priliku. To što radite je protivzakonito. Imate izbor. Ili možete da odete iz grada i prestanete da uznemiravate porodicu, ili ćemo dati da vas uhapse.”

Džulija je naprosto stajala, sasvim zaprepašćena. „Da me uhapse?”

Ja... ne znam šta da kažem.“

„Odluka je na vama.“

„Ne žele čak ni da me vide?“ , upita Džulija tupo.

„Najblaže rečeno.“

Duboko je uzdahnula. „U redu. Ako je to ono što žele, vratiću se u Kanzas. Obećavam vam da im se nikada više neću javiti.“

Kanzas. Prevalila si dug put da izvedeš svoju malu obmanu. „Vrlo mudro.“ Postajao je još malo, gledajući je zbunjeno. „Pa, doviđenja.“

Ona ništa ne odgovori.

* * *

Stiv je bio u kancelariji Sajmona Ficdžeralda.

„Jesi li se sreo s tom ženom, Stive?“

„Jesam. Vraća se kući.“ Delovao je odsutno.

„Odlično. Preneću sudiji Stanfordu. Biće zadovoljan.“

„Znaš li šta me kopka, Sajmone?“

„Šta?“

„Pas nije zalajao.“

„Molim?“

„Priča o Šerloku Holmsu. Nagoveštaj je u onome što se *nije* desilo.“

„Stive, ali kakve to veze ima s...“

„Došla je ovamo bez ijednog *dokaza*.“

Ficdžerald ga smeteno pogleda. „Ne shvatam. To bi trebalo da te *ubedi*.“

„Baš naprotiv. Zašto bi dolazila u Boston čak iz Kanzasa, tvrdeći da je kćerka Harija Stanforda, a da nema ništa čime bi podržala tu tvrdnju?“

„Mnogo je čudaka, Stive.“

„Ona to nije. Trebalo je da je vidiš. Osim toga, postoji još nešto što me muči, Sajmone.“

„Da?“

„Telo Harija Stanforda je nestalo... Kada sam otišao da porazgovaram s Dmitrijem Kaminskim, jedinim svedokom Stanfordove nesreće, *on* je nestao... Uz to, čini se da niko ne zna gde se iznenada izgubila prva Džulija Stanford.“

Sajmon Ficdžerald sada se mrštio. „Šta to pričaš?“

Stiv polako odgovori: „Tu se dešava nešto što bi trebalo objasniti.“

Popričaću s tom damom još jednom.“

Stiv Sloun ušao je u predvorje Hotela *Kopli skver* i prišao recepcijskom pultu. „Da li biste pozvali gospođicu Džuliju Stanford da siđe, molim vas?“

Službenik ga pogleda. „O, žao mi je. Gospođica Stanford se odjavila.“

„Da li je ostavila neku adresu?“

„Ne, gospodine. Bojim se da nije.“

Stiv je još malo postajao, osujećen u svojoj nameri. Ništa više nije mogao da uradi. *Pa, možda sam pogrešio*, pomisli. *Možda je ona zaista varalica*. Okrenuo se i izašao na ulicu. Vratar je upravo ispraćao neki par u taksu.

„Oprostite“, reče Stiv.

Vratar se okrenu. „Taksi, gospodine?“

„Ne. Želim nešto da vas pitam. Jeste li jutros videli gospođicu Stanford kad je napuštala hotel?“

„Svakako. Svi su piljili u nju. Prava poznata ličnost. Pozvao sam joj taksi.“

„Da ne znate možda kuda je otišla?“ Uhvatio je sebe kako zadržava dah.

„Naravno da znam. Rekao sam taksisti kuda da je odveze.“

„I, kuda ju je odvezao?“, upita Stiv nestrpljivo.

„Na *Grejhaundov* terminal na Južnoj stanici. Pomislio sam kako je čudno što neko ko je toliko bogat ide...“

„Sad mi je potreban taksi.“

Stiv je ušao na pretrpani *Grejhaundov* terminal i osvrnuo se oko sebe. Nigde nije video Džuliju. *Otišla je*, pomisli očajno. Glas preko zvučnika objavljivao je polaske autobusa. Čuo je kako kaže: „... i Kansas Siti“. Stiv požuri na navedeni peron.

Džulija je upravo ulazila u autobus.

„Sačekajte!“, viknuo je.

Ona se iznenađeno okrenu.

Stiv požuri do nje. „Želim da porazgovaram s vama.“

Džulija ga ljutito pogleda. „Nemam više šta da vam kažem.“ Okrenula se da pođe.

On je zgrabi za ruku. „Samo trenutak! Moramo da popričamo.“

„Autobus mi polazi.“

„Doći će drugi.“

„Tu mi je kofer.“

Stiv se obrati nosaču: „Ova žena samo što se nije porodila. Izvadite njen kofer iz bunkera. Brzo!“

Nosač iznenađeno pogleda u Džuliju. „U redu.“ Žurno je otvorio bunker. „Koji je vaš, gospođo?“

Džulija zbunjeno upita Stiva: „Znate li šta radite?“

„Ne“, odgovori Stiv.

Posmatrala ga je nekoliko trenutaka, a zatim odlučila. Pokazala je svoj kofer. „Taj tu.“

Nosač ga izvuče. „Želite li da vam pozovem kola hitne pomoći ili nešto?“

„Hvala. Snaći ću se.“

Stiv ponese prtljag, pa se uputiše prema staničnom izlazu. „Da li ste doručkovali?“

„Nisam gladna“, uzvratila je hladno.

„Bolje nešto pojedite. Sada jedete za dvoje, znate.“

Doručkovali su u *Džulijenu*. Sedela je preko puta Stiva, držanja ukočenog od besa.

Pošto su naručili hranu, Stiv reče: „Postoji nešto što me veoma zanima. Šta vas je navelo na pomisao da možete zatražiti deo Stanfordove zaostavštine bez ikakvog dokaza o svom identitetu?“

Džulija ga ogorčeno pogleda. „Nisam otišla tamo po svoj deo nasleđstva. Otac mi svakako ne bi ništa ostavio. Želela sam da upoznam porodicu. Oni očito nisu imali želju da upoznaju mene.“

„Imate li vi *bilo kakva* dokumenta... išta što dokazuje ko ste?“

Ona pomisli na sve novinske isečke u kutiji u stanu, pa odmahnu glavom. „Ne. Ništa.“

„Želim da porazgovarate s jednom osobom.“

„Ovo je Sajmon Ficdžerald.“ Stiv se ustezao. „Ovaj...“

„Džulija Stanford.“

Ficdžerald skeptično reče: „Sedite, gospođice.“

Džulija se spusti na ivicu stolice, spremna da u svakom trenutku ustane i izađe iz kancelarije.

Ficdžerald ju je proučavao. Imala je one Stanfordove tamnosive oči, ali nije jedina na svetu s takvim očima. „Tvrdite da ste kćerka Rouzmari Nelson.“

„Ništa ne tvrdim. Ja *jesam* kćerka Rouzmari Nelson.“

„A gde vam je majka?“

„Umrila je pre mnogo godina.“

„O, žao mi je što to čujem. Da li biste mogli da nam ispričate nešto o njoj?“

„Ne“, odvrati Džulija. „Radije ne bih.“ Zatim ustade. „Želim da odem odavde.“

„Čujte, želimo da vam pomognemo“, kaza Stiv.

Ona se okrenu i pogleda ga. „Zaista? Moja porodica ne želi da me vidi. Vi želite da me prijavite policiji. Takva vrsta pomoći nije mi potrebna.“ Krenula je prema vratima.

Stiv uzviknu: „Čekajte! Ako ste ona koja kažete da jeste, sigurno imate *nešto* što će potvrditi da ste kćerka Harija Stanforda.“

„Rekla sam vam da nemam“, odgovorila je. „Majka i ja isključile smo Harija Stanforda iz našeg života.“

„Kako vam je majka izgledala?“, upita Sajmon Ficdžerald.

„Bila je lepa“, odvrati Džulija. Glas joj postade nežniji. „Bila je najlepša...“ Zatim se nečeg dosetila. „Imam njenu sliku.“ Skinula je mali zlatni medaljon u obliku srca koji je nosila oko vrata i dala ga Ficdžerald.

On ju je gledao nekoliko trenutaka, a onda ga otvorio. S jedne strane beše fotografija Harija Stanforda, a s druge Rouzmari Nelson. Ugravirana posveta glasila je: *za R. N. S ljubavlju, H. S.* Datum je bio iz 1969. godine.

Sajmon Ficdžerald dugo je gledao u medaljon. Kad naposletku podiže pogled, glas mu beše promukao.

„Dugujemo vam izvinjenje, draga moja.“ Zatim se obrati Stivu: „Ovo je Džulija Stanford.“

Dvadeset šesto poglavlje

Kendal nikako nije uspevala da izbacila iz glave razgovor s Pegi. Činilo se da Pegi nije sposobna da se sama izbori sa situacijom u kojoj se našla. „Vudi se mnogo trudi. Stvarno je tako... O, toliko ga volim!“

Potrebna mu je velika pomoć, mislila je Kendal. Moram nešto da preduzmem. Brat mi je. Moram da popričam s njim.

Kendal ode da pronađe Klarka.

„Da li je gospodin Vudro kod kuće?“

„Jeste, gospođo. Verujem da je u svojoj sobi.“

„Hvala vam.“

Setila se scene za stolom i Peginog lica u masnicama. „Šta se desilo?“ „Udarila sam u vrata...“ *Kako je mogla sve to da podnosi toliko dugo?* Kendal se pope uza stepenice i potom zakuca na vrata Vudijeve sobe. Nije bilo odgovora. „Vudi?“

Otvorila je vrata i ušla. Prostoriju je prožimao miris gorkog badema. Kendal je nepomično stajala nekoliko sekundi, a onda krenula ka kupatilu. Vrata su bila otvorena, pa je videla Vudija. Grejao je heroin na komadiću aluminijumske folije. Kada je droga počela da se topi i isparava, Kendal je gledala Vudija kako udiše dim kroz slamčicu koju ju je držao u ustima.

Kendal uđe u kupatilo. „Vudi?“

Osvrnulo se i iscerio. „Čao, seko!“ Potom se okrenuo od nje i ponovo udahnuo.

„Za boga miloga! Prestani!“

„Hej, opusti se. Znaš li kako se ovo zove? Jurenje zmaja. Vidiš li malenog zmaja koji se izvija u dimu?“ Srećno se smešio.

„Vudi, molim te, dopusti mi da pričam s tobom.“

„Naravno, seko. Šta mogu da učinim za tebe? Znam da se ne radi o novčanom problemu. Mi smo milijarderi! Zbog čega izgledaš tako potišteno? Napolju sija sunce i dan je divan!“ Oči su mu se caklile.

Kendal je samo stajala i posmatrala ga, ispunjena sažaljenjem. „Vudi, razgovarala sam s Pegi. Rekla mi je da si počeo da se drogiráš u bolnici.“

Klimnuo je glavom. „Aha. Najbolje što mi se ikada desilo.“

„Ne. To je nešto najstrašnije što ti se ikada desilo. Imaš li ikakvu

predstavu o tome šta radiš sa svojim životom?“

„Naravno da imam. To se zove uživanje, seko!“

Ona ga uze za ruku i ozbiljno mu reče: „Potrebna ti je pomoć.“

„Meni? Nije mi potrebna nikakva pomoć. Dobro mi je!“

„Ne, nije. Slušaj me, Vudi. Pričamo o tvom životu, a ne radi se samo o *tebi*. Pomisli na Pegi. Godinama zbog tebe prolazi kroz pakao, a ne ostavlja te zato što te zaista mnogo voli. Ne samo što uništavaš sopstveni život već uništavaš i njen. Moraš *odmah* da preduzmeš nešto povodom toga, inače će biti kasno. Nije važno kako si ušao u ovo. Važno je da iz toga izađeš.“

Vudijev osmeh je izbledeo. Zagledao se u Kendaline oči i zinuo da nešto kaže, pa se predomislio. „Kendal...“

„Da?“

On se obliznu. „Ja... znam da si u pravu. Želim da prestanem. Pokušao sam. Bože, koliko sam se samo trudio. Ali ne mogu.“

„Naravno da možeš“, uzvratila ona žustro. „Možeš ti to. Pobedićemo ovo zajedno. Pegi i ja smo ti podrška. Ko te snabdeva heroinom, Vudi?“

Stajao je i zaprepašćeno je gledao. „Bože mili! Pa ti ne znaš?“

Kendal odmahnu glavom. „Ne.“

„Pegi.“

Dvadeset sedmo poglavlje

Sajmon Ficdžerald dugo je posmatrao zlatni medaljon. „Poznavao sam vašu majku, Džulija, i dopadala mi se. Bila je divna prema Stanfordovoj deci, a ona su je obožavala.“

„I ona je obožavala njih“, reče Džulija. „Stalno mi je govorila o njima.“

„Užasno je ono što joj se dogodilo. Ne možete ni da zamislite kakav je skandal nastao. Boston zna da bude veoma mali grad. Hari Stanford poneo se vrlo loše. Vašoj majci nije preostalo ništa drugo do da ode.“ Zavrteo je glavom. „Život je za vas dve sigurno bio težak.“

„Majka se mučila. Najstrašnije je to što mislim da je i dalje volela Harija Stanforda, uprkos svemu.“ Onda je pogledala Stiva. „Ne razumem šta se dešava. Zašto porodica ne želi da me vidi?“

Njih dvojica razmeniše poglede. „Dozvolite da vam objasnim“, reče Stiv. Malo je oklevao, brižljivo birajući reči. „Pre izvesnog vremena ovde se pojavila neka žena i tvrdila da je Džulija Stanford.“

„Ali to je nemoguće!“, uskliknu Džulija. „Ja sam...“

Stiv podiže ruku. „Znam. Porodica je unajmila privatnog detektiva da proveri da li je to ona.“

„I onda su saznali da nije.“

„Ne. Saznali su da *jeste*.“

Džulija ga zbunjeno pogleda. „Šta?“

„Taj detektiv rekao je da je otkrio otiske prstiju koje je žena dala prilikom traženja vozačke dozvole u San Francisku, kad je imala sedamnaest godina, i oni su se poklopili s otiscima te žene koja se predstavlja kao Džulija Stanford.¹“

Sada je Džulija bila zbunjenija nego ikada u životu. „Ali ja... ja nikada nisam bila u Kaliforniji.“

Ficdžerald reče: „Džulija, moguće je da neko sprovodi dobro razrađenu zaveru kako bi se domogao dela Stanfordovog nasleđstva. Bojim se da ste uhvaćeni usred te prljave igre.“

„Ne mogu da verujem!“

„Ko god da stoji iza ovoga, ne može dopustiti da postoje dve Džulije Stanford.“

Stiv dodade: „Jedini način da plan uspešno funkcioniše jeste da vas uklone.“

„Kad kažete to *da me uklone...*“ Zatim začuta, prisativši se nečega.
„O, ne!“

„Šta je bilo?“ upita Ficdžerald.

„Preksinoć sam razgovarala sa cimerkom i zvučala je histerično. Rekla je da je neki čovek došao u naš stan s nožem i pokušao da je napadne. Mislio je za nju da sam ja!“ Džulija je jedva govorila, gotovo je ostala bez glasa. „Ko... ko to radi?“

„Ako moram da pogađam, rekao bih da je verovatno neko od članova porodice“, kaza Stiv.

„Ali... *zašto?*“

„Na kocki je veliko bogatstvo, a testament će biti potvrđen za nekoliko dana.“

„Kakve to veze ima sa mnom? Mene otac nikada nije ni priznao. Ne bi mi ništa ostavio.“

Ficdžerald reče: „U stvari, ako uspemo da dokažemo ko ste, vaš udeo u ukupnoj zaostavštini iznosiće više od milijardu dolara.“

Sedela je obamrla. Kad je konačno uspela da prozbori, upita: „Milijardu dolara?“

„Tako je. Međutim, neko drugi želi taj novac. Zbog toga ste u opasnosti.“

„Shvatam.“ Neko vreme netremice ih je gledala u sve većoj panici. „Šta da radim?“

„Reći ću vam šta *nećete* da radite“, odgovori joj Stiv. „Nećete se vraćati u hotel. Želim da se sklonite s vidika dok ne saznamo šta se dešava.“ „Mogu da se vratim u Kansas dok...“

Ficdžerald reče: „Mislim da bi bolje bilo da ostanete ovde, Džulija. Pronaći ćemo neko mesto gde ćemo vas sakriti.“

„Mogla bi da bude kod mene“, predloži Stiv. „Nikome neće pasti na pamet da je tamo traži.“

Obojica se okrenuše ka Džuliji.

Ona je oklevala. „Pa... da. To bi bilo lepo.“

„Odlično.“

Džulija polako reče: „Ništa od ovoga ne bi se desilo da moj otac nije pao s jahte.“

„O, ne mislim da je pao“, kaza joj Stiv. „Pre će biti da ga je neko gurnuo.“

Sišli su službenim liftom zgrade u kojoj se nalazila advokatska

kancelarija, do garaže gde se nalazio Stivov automobil.

„Ne želim da vas iko vidi“, objasni on. „U narednih nekoliko dana moramo vas kriti od pogleda.“

Krenuli su niz Ulicu Stejt.

„Jeste li raspoloženi za ručak?“

Džulija mu dobaci pogled i osmehnu se. „Izgleda da me neprestano hranite.“

„Znam jedan zabit restoran. Nalazi se u nekoj staroj kući u Ulici Gloster. Mislim da nas tamo niko neće videti.“

Espalije beše otmena gradska kuća iz devetnaestog veka iz koje se pružao jedan od najlepših vidika u Bostonu. Čim su Stiv i Džulija ušli, dočekao ih je šef sale.

„Dobar dan“, pozdravio ih je. „Hoćete li poći ovuda, molim? Imam za vas lep sto pored prozora.“

„Ako nemate ništa protiv“, odgovori Stiv, „više bismo voleli neki do zida.“

Čovek zatrepta. „Do zida?“

„Da. Volimo privatnost.¹“

„Naravno.“ Poveo ih je do stola u uglu. „Odmah ću poslati konobara.“ Upadljivo je gledao Džuliju i lice mu se najednom ozari. „Ah! Gospođica Stanford. Čast nam je što ste izabrali naš restoran. Video sam vašu sliku u novinama.“

Džulija pogleda u Stiva, ne znajući šta da kaže.

Stiv uzviknu: „O, bože! Ostavili smo decu u kolima! Hajdemo po njih!“ A zatim reče šefu sale: „Želeli bismo dva martinija, vrlo suva. Bez maslina. Odmah se vraćamo.“

„Svakako, gospodine.“ Čovek je gledao za njima dok su žurno napuštali restoran.

„Šta to radite?“ upita Džulija.

„Sklanjam nas odavde. Samo još treba da pozove novinare i eto nas u nevolji. Otići ćemo negde drugde.“

Pronašli su neki mali restoran u Ulici Dalton i poručili ručak.

Stiv je sedeo i pomno je posmatrao. „Kakav je osećaj biti slavan?“, upita.

„Molim vas, ne zbijajte šalu s tim. Osećam se grozno.“

„Znam“, reče on pokajnički. „Izvinite.“ Nalazio je da je njeno društvo veoma opuštajuće. Pomislio je koliko je bio grub prema njoj

kad su se prvi put sreli.

„Da li... da li stvarno verujete da sam u opasnosti, gospodine Sloune?“

„Zovite me Stiv. Da. Bojim se da jeste. Ipak, to će trajati još neko vreme. Kada testament bude potvrđen, već ćemo znati ko stoji iza ovoga. U međuvremenu, postaraću se da budete bezbedni.“

„Hvala. Veoma... veoma sam vam zahvalna.“

Netremice su se gledali, a kada je konobar koji im je prilazio video izraz na njihovim licima, odlučio je da im ipak ne smeta.

U kolima, Stiv je upita: „Jeste li prvi put u Bostonu?“

„Da.“

„Ovo je zanimljiv grad.“ Upravo su prolazili pored stare Zgrade Džon Henkok. Stiv joj pokaza toranj. „Vidite li ono signalno svetio na vrhu?“

„Vidim.“

„Pokazuje kakvo je vreme.“

„Kako svetio može da...“

„Drago mi je što pitate. Kada je mirno i plavo, znači da je vedro. Ako je treptavo i plavo, može se očekivati oblačnost. Nepomično crveno svetio ukazuje na predstojeću kišu, a ako treperi, onda će pasti sneg.“ Džulija se nasmeja.

Tako su stigli i do Harvardskog mosta. Stiv uspori. „Ovaj most povezuje Boston i Kembridž. Dugačak je tačno trista šezdeset četiri zapeta četiri smuta i jedno uvo.“

Džulija se zabezegnuto zagleda u njega. „Kako, molim?“

Stiv se široko osmehnu. „Istina je.“

„A šta je smut?“

„To je jedinica koja označava visinu Olivera Rida Smuta, a ona je iznosila metar i sedamdeset. Počelo je poput šale, ali, kada je grad obnavljao most, zadržane su te oznake. Smut je proglašen standardnom jedinicom za dužinu 1958. godine.^{1*}

Nasmejala se. „To je neverovatno!“

Dok su prolazili pored spomenika Banker Hil, Džulija uzviknu: „O! Na tom mestu se odigrala bitka kod Banker Hila, zar ne?“

„Ne“, odgovori Stiv.

„Kako to mislite?“

„Bitka kod Banker Hila vodila se na Brides Hilu.“

Stivov dom nalazio se u bostonskoj oblasti oko Ulice Njuberi. Beše to ljupka dvospratnica s udobnim nameštajem i živopisnim reprodukcijama na zidovima.

„Da li ovde živite sami?“, upita Džulija.

„Da. Imam spremačicu koja dolazi dvaput sedmično. Reći ću joj da u narednih nekoliko dana ne dolazi. Ne želim da iko sazna da ste ovde.“

Džulija pogleda u Stiva i toplo reče: „Želim da znate da zaista cenim ovo što činite za mene.“

„To mi predstavlja uživanje. Hajdemo. Pokazaću vam vašu sobu.“

Poveo ju je na sprat do gostinske sobe. „Evo je. Nadam se da ćete se udobno smestiti.“

„O, hoću. Predivna je“, reče Džulija.

„Nabaviću nešto namirnica. Obično se hranim van kuće.“

„Mogla bih da...“ Ona začuta. „Kad bolje razmislim, ipak ne. Cimerka mi kaže da je moje kuvanje smrtonosno.“

„Mislim da sam dovoljno spretan u kuhinji“, kaza Stiv. „Ja ću spremati hranu.“ Pogleda je, pa polako dodade: „Dugo nisam imao za koga da kuvam.“

Povuci se, kaza sebi. Već si preterao. Ne bi imao čime da je zadržiš.

„Želim da se osećate kao kod kuće. Ovde ćete biti sasvim bezbedni.“

Dugo ga je gledala, a onda se nasmešila. „Hvala.“

Potom ponovo siđoše u prizemlje.

Stiv joj pokaza sve pogodnosti koje joj stoje na raspolaganju. „Televizor, video, radio, CD plejer... Ovde će vam biti ugodno.“

„Divno je.“ Požele da doda: *Baš kako se i osećam u tvom prisustvu.*

„Ako je to sve...“, kaza on pošto mu je za trenutak postalo neprijatno.

Džulija mu uputi topao osmeh. „Ništa mi više ne pada na pamet.“

„Onda ću se vratiti u kancelariju. Čeka me mnogo pitanja bez odgovora.“

Posmatrala ga je kako odlazi ka vratima.

„Štivate?“

On se okrenu.

„Da?“

„Mogu li da pozovem cimerku? Brine se za mene.“

Odmahnuo je glavom. „Nipošto. Ne želim da uopšte telefonirate niti da izlazite iz kuće. Od toga vam može zavisi život.“

Dvadeset osmo poglavlje

„Ja sam doktor Vestin. Da li razumete da će ovaj razgovor biti snimljen?“ „Da, doktore.“

„Da li se sada osećate smirenije?“

„Smirena sam, ali sam ljuta.“

„Zbog čega ste ljuti?“

„Ne bi trebalo da sam ovde. Nisam luda. Smestili su mi.“

„O? Ko vam je smestio?“

„Tajler Stanford.“

„Sudija Tajler Stanford?“

„Tako je.“

„Zašto bi on to želeo?“

„Zbog novca.“

„Imate li vi novac?“

„Ne. Hoću da kažem, da... to jest... Mogla sam da ga imam. Obećao mi je sumu od milion dolara, bundu od samurovine i nakit.

„Zašto bi vam sudija Stanford to obećao?“

„Dozvolite da krenem iz početka. Ja nisam uistinu Džulija Stanford. Zovem se Margo Posner.“

„Kada su vas doveli, uporno ste tvrdili da ste Džulija Stanford.“

„Zaboravite to. Stvarno nisam. Vidite... evo šta se desilo. Sudija Stanford unajmio me je da glumim njegovu sestru.“

„Zbog čega?“

„Da bih dobila deo Stanfordove imovine i ustupila ga njemu.“

„I za tu ulogu obećao vam je milion dolara, bundu od samurovine i nešto nakita?“

„Ne verujete mi, zar ne? Pa, ja to mogu da dokažem. Odveo me je u Rouz Hil. To je kuća u Bostonu gde živi porodica Stanford. Mogu da vam opišem kuću i mogu da vam ispričam sve o članovima porodice.“

„Svesni ste da su vaše optužbe veoma ozbiljne?“

„U to možete da se kladite. Ipak, pretpostavljam da nećete preduzeti ništa povodom toga, zato što je on, igrom slučaja, sudija.“

„Uopšte niste u pravu. Uveravam vas da će vaše optužbe biti veoma temeljno istražene.“

„Odlično! Želim da se to kopile zatvori na isti način na koji je on

mene sklonio. Želim da izađem odavde!“

„Shvatate da će, osim mog pregleda, dvojica mojih kolega takođe morati da procene vaše mentalno stanje?“

„Slobodno. Zdrava sam isto koliko i vi.“

„Doktor Giford doći će u toku popodneva, a onda ćemo odlučiti šta dalje.“

„Što pre, to bolje. Ne mogu da podnesem ovo proketo mesto!“

Kad je čuvarica donela Margo ručak, reče joj: „Upravo sam razgovarala s doktorom Gifordom. Doći će za jedan sat.“

„Hvala.“ Margo beše spremna za njega. Bila je spremna za sve njih. Nameravala je da im kaže sve što zna, od samog početka. *A kad završim, pomislila je, njega će zatvoriti, a mene pustiti.* Ta misao ispuni je zadovoljstvom. *Biću slobodna! A zatim pomisli: Slobodna za šta? Ponovo ću se naći na ulici. Možda će mi čak ukinuti uslovnu kaznu i vratiti me iza rešetaka!*

Onda je svom silinom bacila poslužavnik o zid. *Prokleti bili! Ne mogu ovo da mi rade! Juče sam vredela milion dolara, a danas... Čekaj! Čekaj! Jedna ideja pala joj je na pamet, toliko uzbudljiva da je osetila jezu. Bože sveti! Šta ja to radim? Već sam dokazala da sam Džulija Stanford. Imam svedoke. Cela porodica čula je Frenka Timonsa kad je rekao kako moji otisci prstiju dokazuju da sam Džulija Stanford. Zašto bih, dođavola, ikada želela da budem Margo Posner, kad mogu da budem Džulija Stanford? Nije ni čudo što su me ovde zaključali. Mora da sam sišla s uma!* Pozvonila je da dozove čuvarku.

Kad je čuvarica ušla, Margo usplahireno reče: „Želim odmah da vidim doktora!“

„Znam. Imate zakazan pregled u...“

„Sada. Ovog trenutka!“

Čuvarica osmotri njen izraz lica i kaza: „Smirite se. Dovešću ga.“

Deset minuta kasnije doktor Franc Giford uđe u sobu kod Margo.

„Tražili ste da me vidite?“

„Da.“ Pokajnički se nasmešila. „Bojim se da sam dosad igrala jednu malu igru, doktore.“

„Stvarno?“

„Da. Veoma mi je neprijatno. Vidite, istina je da me je moj brat, Tajler, veoma uznemirio, tako da sam poželela da ga kaznim. Međutim, sada uviđam da je to bila loša zamisao. Više nisam ljuta i želim da se vratim kući, u Rouz Hil.“

„Pročitao sam zapis vašeg jutrošnjeg razgovora s mojim kolegom. Rekli ste da se zovete Margo Posner i da su vam smestili...”

Margo se nasmeja. „Baš sam bila nevaljala. Rekla sam to samo da naljutim Tajlera. Ne. Ja sam Džulija Stanford.”

On je pogleda. „Možete li to i da dokažete?”

Taj trenutak je Margo i čekala. „O, da!”, uzviknu pobedonosno. „Tajler je to lično dokazao. Unajmio je privatnog detektiva po imenu Frenk Timons, koji je uporedio moje otiske prstiju s otiscima koje sam dala radi dobijanja vozačke dozvole kad sam bila mlađa. Identični su. Tu nema nikakve sumnje.”

„Detektiv Frenk Timons, kažete?”

„Tako je. Radi za kancelariju okružnog tužioca ovde, u Čikagu.”

Lekar ju je proučavao nekoliko trenutaka. „Dakle, sigurni ste u to što pričate? Niste Margo Posner, nego Džulija Stanford?”

„Naravno.”

„A taj privatni detektiv, Frenk Timons, može to da potvrdi?”

Ona se osmehnu. „Već jeste. Treba samo da pozovete kancelariju okružnog tužioca i dođete do njega.”

Doktor Giford klimnu glavom. „U redu. To ću i učiniti.”

Sledećeg prepodneva u deset sati, doktor Giford se, u pratnji čuvarke, vratio kod Margo.

„Dobro jutro.”

„Dobro jutro, doktore.” Gledala ga je nestrpljivo. „Jeste li razgovarali s Frenkom Timonsom?”

„Jesam. Želim da se uverim da sam vas dobro razumeo. Vaša priča da vas je sudija Stanford uvukao u neku vrstu zavere je lažna?”

„Potpuno. To sam ispričala u želji da kaznim svog brata. Ali sada je sve u redu. Spremna sam da pođem kući.”

„I Frenk Timons može da dokaže da ste vi Džulija Stanford?”

„Svakako.”

Doktor Giford okrenu se ka čuvarci i klimnu glavom. Ona rukom dade znak nekome ko je očitio bio ispred, u hodniku. Visoki, vitki crnac uđe potom u sobu.

On pogleda Margo i reče: „Ja sam Frenk Timons. Mogu li da vam pomognem?”

Uopšte ga nije poznavala.

Dvadeset deveto poglavlje

Modna revija odvijala se kako je planirano. Manekenke su se graciozno kretale pistom, a svaka nova kreacija dobijala je oduševljeni aplauz. Dvorana beše prepuna. Sva sedišta bila su zauzeta, a u pozadini je stajalo još mnogo ljudi.

Iza pozornice nastade nekakvo komešanje i Kendal se okrenu da vidi šta se dešava. Dvojica uniformisanih policajaca krčila su sebi put ka njoj.

Kendal oseti da joj srce kuca sve brže.

Jedan od policajaca reče: „Jeste li vi Kendal Stanford Reno?“

„Jesam.“

„Uhapšeni ste za ubistvo Marte Rajan.“

„Ne!“, kriknu ona. „Nisam nameravala da je ubijem! Bio je to nesrečan slučaj! Molim vas! Molim vas! Molim...“

Probudila se iz sna u paničnom strahu, drhteći celim telom.

Taj se košmar neprestano ponavljao. *Ne mogu više ovako*, pomisli Kendal. *Ne mogu! Moram nešto da preduzmem.*

Očajnički je želela da razgovara s Markom, koji se u međuvremenu nevoljno vratio u Njujork. „Čeka me posao, dušo. Neće mi odobriti još slobodnih dana.“

„Razumem, Mark. Doći ću za nekoliko dana. Moram da pripremim reviju.“

* * *

Tog popodneva Kendal je trebalo da krene za Njujork, ali je imala utisak da mora još nešto da obavi pre nego što ode. Razgovor s Vudijem veoma ju je uznemirio. *Krivi Pegi za svoje probleme.*

Kendal je zatekla Pegi na terasi.

„Dobro jutro“, reče Kendal.

„Dobro jutro.“

Kendal potom sede preko puta nje. „Moram da popričam s tobom.“

„Da?“

Nelagodnost je lebdela u vazduhu. „Razgovarala sam s Vudijem. U lošem je stanju. On... on veruje da ga ti snabdevaš heroinom“

„To ti je rekao?“

„Da.“

Nastupila je duga pauza. „Pa, istina je.“

Kendal je s nevericom zurila u nju. „*Molim?* Ja... ne shvatam. Rekla si mi da pokušavaš da ga *skineš* s droge. Zašto bi želela da bude zavisnik?“

„Ti stvarno *ne* razumeš, je li?“ Glas joj beše pun gorčine. „Živiš u sopstvenom malom, prokletom svetu. Dozvoli da ti nešto kažem, gospođice Čuvena Dizajnerko! Bila sam kelnerica kad mi je Vudi napravio dete. Nikada od njega nisam očekivala da se oženi mnome. A znaš li zašto jeste? Da bi pred sobom ispao bolji čovek od svog oca. Vudi se venčao sa mnom, u redu. Svi su se prema meni odnosili s omalovažavanjem. Kad je na svadbu došao moj brat Hup, tretirali su ga poput poslednjeg smeća.“

„Pegi...“

„Pravo da ti kažem, bila sam potpuno zatečena kad me je zaprosio. Čak nisam bila načisto ni da li je dete koje nosim njegovo. Mogla sam da budem Vudiju dobra supruga, ali mi niko nije pružio priliku. Za okolinu sam i dalje bila konobarica. Tu bebu nisam izgubila, namerno sam pobacila. Pomislila sam da će se Vudi možda razvesti od mene posle toga, ali nije. Predstavljala sam simbol njegove demokratičnosti. E pa da ti kažem nešto, damice. Nije mi to potrebno. Dobra sam isto koliko i ti ili bilo ko drugi.“

Svaka njena reč beše poput udarca. „Jesi li ikada volela Vudija?“

Pegi slegnu ramenima. „Bio je zgodan i zabavan, ali mu se onda dogodio onaj strašan pad za vreme polo utakmice i sve se promenilo. U bolnici su mu davali narkotike, a kad se vratio kući, očekivali su da prestane da ih uzima. Jedne noći trpeo je jake bolove i ja sam mu rekla: 'Imam za tebe malu poslasticu.' A posle toga dobijao ju je svaki put kad bi osećao bol. Ubrzo mu je bila potrebna, bez obzira na to trpi li bol ili ne. Moj brat preprodaje narkotike, pa sam bila u mogućnosti da nabavim onoliko heroina koliko mi je trebalo. Naterala sam Vudija da me preklinje da mu ga dam. Ponekad bih mu rekla da nemam, samo da bih ga gledala kako se preznojava i plače - o, koliko sam bila potrebna gospodinu Vudrou Stanfordu! Tada nije bio tako nadmen i moćan! Podstrekavala sam ga da me udara, a onda bi se osećao užasno zbog onog što je učinio, pa mi se vraćao puzeći, s poklonima. Vidiš, kad Vudi nije na drogama, ja sam niko i ništa. Kada ih koristi, ja sam ta koja ima moć. On možda jeste

Stanford, a ja sam bila tek konobarica, pa ipak upravljam njime.“

Kendal je užasnuto zurila u nju.

„Da, tvoj brat pokušao je da prekine. Kad bi potpuno zabrazdio, prijatelji bi ga strpali u neki centar za detoksikaciju, a ja bih odlazila u posete i posmatrala kako veliki Stanford prolazi kroz paklene muke. I svaki put kada bi izašao, čekala bih ga s mojom malom poslasticom. Došlo je vreme za naplatu.“

Kendal je jedva disala. „Ti si čudovište“, reče polako. „Želim da odeš.“

„I te kako ću otići! Jedva čekam da odem odavde.“ Iscerila se. „Naravno, ne tek tako. Koliko ću dobiti za sporazumni odlazak?“

„Koliko god da dobiješ“, odgovori joj Kendal, „biće previše. Sada se smesta gubi odavde.“

„U redu.“ Zatim izveštačenim tonom dodade: „Moj advokat pozvaće vašeg.“

* * *

„Zaista me ostavlja?“

„Da.“

„To znači...“

„Znam šta to znači, Vudi. Možeš li da se izboriš s tim?“

On pogleda sestru i osmehnu se. „Mislim da mogu. Da. Mogu.“ „Uverena sam da je tako.“

On duboko uzdahnu. „Hvala, Kendal. Nikada ne bih skupio hrabrosti da je se rešim.“

Ona se nasmeši. „A čemu služe sestre?“

Tog istog popodneva Kendal je otputovala u Njujork. Modna revija trebalo je da bude održana za nedelju dana.

Modna industrija svakako je najuspešnija u Njujorku i predstavlja veliki posao. Uspešan modni kreator može uticati na ekonomiju širom sveta. Hir nekog dizajnera ima dalekosežan uticaj na svakoga, počevši od berača pamuka u Indiji, preko škotskih tkalja, do uzgajivača svilenih buba u Kini i Japanu. Deluje na industriju vune i industriju svile. Mnoge Done Karan, Kalvini Klajnovi i Ralfovi Loreni imaju ogroman ekonomski uticaj, a Kendal se već svrstala u tu kategoriju. Šušalo se da će je Veće modnih kreatora Amerike uskoro proglasiti dizajnerom godine za žensku odeću, što je najprestižnija nagrada koju jedan modni kreator može da dobije.

Kendal Stanford Reno vodila je dinamičan život. U septembru je pregledala veliki broj različitih tkanina, a u oktobru birala one koje je želela za nove kreacije. Decembar i januar behu posvećeni dizajniranju nove kolekcije, a februar njenom doterivanju. U aprilu je već bila spremna da prikaže jesenju kolekciju.

Kompanija *Kendal Stanford dizajns* nalazila se u Sedmoj aveniji 550 i delila je poslovni objekat s firmama Bila Blasa i Oskara de la Rente. Predstojeća revija trebalo je da se odigra pod šatorom u Parku Brajant, gde se moglo smestiti hiljadu ljudi.

Kad je Kendal stigla u kancelariju, Nadin joj reče: „Imam dobre vesti. Ulaznice za reviju potpuno su rasprodate!“

„Hvala“, uzvratila je Kendal odsutno. Misli su joj bile na drugoj strani.

„Usput, na stolu imate pismo s naznakom HITNO. Kurir ga je upravo dostavio.“

Na te reči, Kendal uzdrhta. Prišla je radnom stolu i pogledala koverat. Povratna adresa glasila je: *Udruženje za zaštitu divljih životinja, Avenija Park 3000, Njujork, Njujork*. Dugo je piljila u nju. Avenija Park 3000 uopšte ne postoji.

Kendal drhtavim prstima otvori koverat.

Draga gospođo Reno,

Moj bankar u Švajcarskoj obavestava me da još nije primio milion dolara koje je moje udruženje zatražilo. Uzimajući u obzir vaš propust, moram vas izvestiti da su naše potrebe narasle na pet miliona dolara. Ukoliko izvršite ovu uplatu, obećavam da vas nećemo više uznemiravati. Imate petnaest dana da položite novac na naš račun.

Ako propustite da to učinite, bojim se da ćemo morati da se obratimo odgovarajućim nadležnim organima.

Pismo nije bilo potpisano.

Kendal je naprosto stajala u panici, čitajući ga iznova i iznova. *Pet miliona dolara! To je nemoguće, pomisli. Nikada neću uspeti da za tako kratko vreme podignem toliku sumu novca. Kakva sam glupača ispala!*

Kad je Mark te večeri došao kući, pokazala mu je pismo.

„Pet miliona!“ planu on. „Pa to je apsurdno! Šta misle, ko si ti?“

„Oni znaju ko sam“, odgovori Kendal. „U tome je problem. Moram brzo da se domognem nekih para. Ali kako?“

„Ne znam... pretpostavljam da bi ti banka pozajmila novac s obzirom na nasledstvo, ali mi se ne sviđa ideja da...“

„Mark, govorim ti o mom životu. O našim životima. Raspitaću se za taj zajam.“

Džordž Meriveder bio je nadležni potpredsednik Banke Njujork junion. Imao je oko četrdeset godina i izgradio karijeru postepeno napredujući od položaja pomoćnog blagajnika. Bio je ambiciozan. *Jednoga dana naći ću se u upravnom odboru, razmišljao je, a posle toga... ko zna?* Misli mu je prekinula sekretarica.

„Došla je gospođica Kendal Stanford.“

Njime prostruja drhtaj zadovoljstva. Kao modna kreatorka spadala je u dobre klijente, ali je sada postala jedna od najbogatijih žena na svetu. Meriveder je godinama pokušavao da pridobije račun Harija Stanforda, ali bez uspeha. A sada...

„Uvedite je“, reče on sekretarici.

Kad je Kendal ušla u njegovu kancelariju, Meriveder ustade i pozdravi je osmehom i srdačnim rukovanjem.

„Tako mi je drago što vas vidim“, kaza. „Molim vas, sedite. Kafa ili nešto jače?“

„Ne, hvala“, odgovori Kendal.

„Želim da vam izjavim saučešće zbog očeve smrti.“ Glas mu beše prikladno ozbiljan.

„Hvala.“

„Šta mogu da učinim za vas?“ Znao je šta će ona reći. Namerava da mu preda svoje milijarde kako bi mogao da ih uloži u...

„Želim da pozajmim nešto novca.“

On zatrepta. „Molim?“

„Potrebno mi je pet miliona dolara.“

Brzo je razmišljao. *Sudeći po novinama, njen deo nasledstva trebalo bi da iznosi više od milijarde. Čak i kad se odbiju porezi...* Nasmehio se. „Mislim da ne bi trebalo da bude nikakvih teškoća. Znae, oduvek ste nam bili jedan od najdražih klijenata. Kakvo jemstvo želite da položite?“

„Naslednica sam u očevom testamentu.“

On klimnu glavom. „Da. Čitao sam o tome.“

„Želela bih da pozajmim novac na ime mog dela zaostavštine.“

„Shvatam. Da li je oporuka vašeg oca već potvrđena?“

„Nije, ali će uskoro biti.“

„U redu.“ On se naže napred. „Naravno, morali bismo da vidimo primerak testamenta.“

„Da“, uzvratila Kendal nestrpljivo. „Mogu ga pribaviti.“

„Takođe, morali bismo da znamo tačan iznos vašeg udela u nasledstvu.“

„Ne znam tačan iznos“, reče Kendal.

„Vidite, bankarski zakoni veoma su strogi, znate. Sudsko potvrđivanje oporuke može potrajati neko vreme. Zašto se ne biste vratili posle toga i ja ću vam rado...“

„Meni je ta svota potrebna odmah“, kaza Kendal očajnički. Došlo joj je da vrisne.

„O, bože. Naravno, želimo da učinimo sve što je u našoj moći da vam udovoljimo.“ Zatim podiže ruke u gestu koji je ukazivao na bespomoćnost. „Međutim, nažalost, ruke su nam vezane sve dok...“

Kendal ustade. „Hvala vam.“

„Čim...“

Ali ona je već bila izašla.

Pošto se Kendal vratila u kancelariju, Nadin joj uzbuđeno reče. „Moram da popričam s vama.“

Kendal nije bila raspoložena da sluša o Nadininim problemima.

„Šta je?“, upita je.

„Muž me je pozvao pre nekoliko minuta. Preduzeće ga prebacuje u Pariz. Dakle, moraću i ja da idem.“

„I... ideš u Pariz?“

Nadin zablista. „Da! Nije li to divno? Žao mi je što vas ostavljam. Ipak, ne brinite. Javljaću se.“

Dakle, to je bila Nadin. Ipak, nema načina da to i dokažem. Najpre bunda od nerca, a sad i Pariz. S pet miliona dolara može priuštiti sebi da živi bilo gde u svetu. Kako ću ovo da rešim? Ako joj kažem da znam, poricaće. Možda će zahtevati više. Mark će znati šta da radim.

„Nadin...“

U tom trenutku uđe jedna od Kendalinih pomoćnica. „Kendal, moramo da razgovaramo o prelaznoj kolekciji. Čini mi se da nemamo dovoljno kreacija za...”

Kendal više nije mogla da izdrži. „Izvinite. Ne osećam se dobro. Idem kući.”

Pomoćnica je zaprepašćeno pogleda. „Ali usred smo...”

„Žao mi je...”

I Kendal ode.

Kada je ušla u stan, tamo nije bilo nikoga. Mark je radio prekovremeno. Ona pogleda sve lepe stvari u sobi i pomisli: *Neće uopšte prestati dok ne uzmu sve. Isisaće mi i poslednju kap krvi. Mark je bio upravo. Trebalo je da one noći odem u policiju. Sada sam kriminalac. Moram da priznam. Sada, dok još imam hrabrosti. Sedela je i razmišljala kakve će to posledice imati po nju, po Marka, po njenu porodicu. Biće senzacionalnih novinskih naslova, doći će do suđenja i verovatno će završiti u zatvoru. Njenoj karijeri biće kraj. Ipak, ne mogu ovako da nastavim, zaključila ona. Poludeću.*

Gotovo ošamućena, Kendal ustade i ode u Markovu radnu sobu. Setila se da je držao pisaću mašinu na polici u ormaru. Uzela ju je i spustila na sto. Uvukla je list papira i počela da kuca.

Svima kojih bi se to moglo ticati:

Žovem se Kendal

Onda zastade. Slovo „e“ bilo je oštećeno.

Trideseto poglavlje

„Zašto, Mark? Za boga miloga, zašto?“ Kendalin glas beše pun bola.

„Ti si kriva.“

„Nisam! Rekla sam ti... Bio je to nesrećan slučaj! Ja...“

„Ne pričam o nesreći. Pričam o *tebi*. O toliko uspešnoj ženi koja je bila prezauzeta da bi našla vremena za svog muža.“

Imala je osećaj da ju je ošamario. „Nije istina. Ja...“

„Uvek si mislila isključivo na sebe, Kendal. Kud god da smo otišli, uvek si ti bila zvezda. Dopuštala si da trčkaram za tobom poput pudlice!“

„Nije pošteno da tako kažeš!“, viknula je.

„Stvarno? Ti ideš na te tvoje revije svud po svetu, da bi ti slika izašla u novinama, a ja ovde sedim sam i čekam da se vratiš. Misliš li da mi se dopada to što sam *gospodin Kendal*? Želeo sam suprugu. Ne brini, draga moja Kendal. Pronalazio sam utehu u drugim ženama dok si bila odsutna.“

Lice joj posive.

„Bile su to stvarne žene, žene od krvi i mesa, koje su imale vremena za mene. Ne neka prokleta našminkana prazna ljuštura.“

„Prestani!“ zavapi Kendal.

„Kad si mi ispričala za nesreću, video sam u tome način da te se oslobodim. Želiš li nešto da čuješ, dušo? Uživao sam gledajući te kako se grčiš dok si čitala ona pisma. Time sam ti delimično naplatio za sva poniženja koja sam od tebe doživeo.“

„Dosta! Pakuj svoje stvari i gubi se odavde. Ne želim više nikada da te vidim!“

Mark se isceri. „Veoma su mali izgledi za to. Usput, da li i dalje nameravaš da se prijaviš policiji?“

„Napolje!“, dreknu Kendal. „*Odmah!*“

„Odlazim. Mislim da ću se vratiti u Pariz. I, dušo, nikome te neću odati ako to sama ne uradiš. Bezbedna si.“

Sat kasnije više ga nije bilo.

Sutradan u devet ujutro, Kendal je pozvala Stiva Slouna.

„Dobro jutro, gospođo Reno. Šta mogu da učinim za vas?“

„Vraćam se u Boston tokom popodneva“, odgovori Kendal. „Želim nešto da priznam.“

Sedela je preko puta Stiva, primetno bleđa i iscrpljena. Neko vreme bila je skoro kao paralisana, u nemogućnosti da počne.

Stiv pokušava da je ohrabri. „Rekli ste da želite nešto da priznate.“ „Da. Ja sam... ubila sam nekog.“ Potom brižnu u plač. „Reč je o nesreći, ali... Pobegla sam.“ Lice joj je bilo bolna maska. „Pobegla sam... i ostavila je tamo.“

„Polako, ne žurite“, reče Stiv. „Krenite iz početka.“

I ona počne da priča.

Polu sata kasnije Stiv je gledao kroz prozor i razmišljao o svemu što je upravo čuo.

„I želite da se prijavite policiji?“

„Da. To je trebalo prvo da uradim. Ja... više me se ne tiče šta će da urade sa mnom.“

Stiv zamišljeno reče: „Budući da se dobrovoljno predajete i da je reč o nesrećnom slučaju, smatram da će sud biti popustljiv.“

Pokušavala je da se obuzda. „Samo bih da se to već jednom završi.“ „Šta je s vašim suprugom?“

Ona ga pogleda. „Šta s njim?“

„Ucenjivanje je protivzakonito. Imate nekoliko brojeva u Švajcarskoj na koje ste slali novac koji vam je on praktično ukrao. Treba samo da podnesete tužbu i...“

„Ne!“, uzvratila je žestoko. „Ne želim više ništa da imam s njim. Neka nastavi svoj život. Ja želim da nastavim moj.“

Stiv klimnu glavom. „Kako vi kažete. Odvešću vas u policijsku stanicu. Možda ćete morati da provedete noć u zatvoru, ali ću vas vrlo brzo izvući plaćanjem kaucije.“

Kendal se slabašno osmehnu. „Sad mogu da uradim nešto što nisam nikada pre.“

„A šta to?“

„Da dizajniram haljinu na pruge.“

Stigavši kući te večeri, Stiv ispriča Džuliji šta se desilo.

Džulija se užasnula. „Ucenjivao ju je muž? Strašno.“ Dugo je posmatrala Stiva. „Mislim da je divno što ste život posvetili pomaganju ljudima u nevolji.“

Stiv je pogleda i pomisli: *Ja sam onaj koji je u nevolji.*

Stiva Slouna probudio je miris tek skuvane kafe i pržene slanine. Trgnuo se i seo. *Zar je danas došla spremačica?* Rekao joj je da ne dolazi. Stiv navuče kućni mantil i papuče, pa požuri dole u kuhinju.

Tamo zateče Džuliju kako priprema doručak. Podigla je pogled kad je on ušao.

„Dobro jutro“, reče veselo. „Kako volite jaja?“

„Uh... Volim kajganu.“

„Odlično. Kajgana i slanina su moj specijalitet. U stvari, jedino što umem da napravim. Rekla sam vam da sam očajna kuvarica.“

Stiv se osmehnu. „Ne morate da kuvate. Da želite, mogli biste da unajmite nekoliko stotina kuvara.“

„Hoću li zaista dobiti sav taj novac, Stive?“

„Da. Vaš deo nasledstva premašiće milijardu dolara.“

Ona je to teško mogla da pojmi. „Milijardu? Ne verujem u to!“

„Istina je.“

„Nema toliko novca na svetu, Stive.“

„Pa, vaš otac imao je najveći deo postojeće količine.“

„Ne... ne znam šta bih rekla.“

„Mogu li onda ja nešto da kažem?“

„Svakako.“

„Zagoreće jaja.“

„O! Izvinite.“ Brzo je sklonila tiganj. „Napraviću drugi omlet.“

„Nemojte da se mučite. Pregorela slanina biće sasvim dovoljna.“ Nasmejala se. „Žao mi je.“

Stiv ode do ormara i izvadi kutiju sa žitaricama. „Šta kažete na jedan lep, hladan doručak?“

„Savršeno“, odvrati Džulija.

Sipao je pahuljice u dve činije i izvadio mleko iz frižidera. Potom su seli za trpezarijski sto.

„Zar nemate nekoga da vam kuva?“, upita Džulija.

„Mislite, da li sam s nekim u vezi?“

Ona pocrvene. „Tako nekako.“

„Ne. Bio sam u vezi dve godine, ali ipak nije išlo.“

„Žao mi je.“

„A šta je s vama?“, upita Stiv.

Ona pomisli na Henrija Vesona. „Mislim da nisam.“

On je ljubopitljivo pogleda. „Niste sigurni?“

„To je teško objasniti. Jedno od nas želi da se venča“, reče ona taktično, „a drugo ne.“

„Shvatam. Kad ovo prođe, hoćete li se vratiti u Kanzas?“
„Iskreno, ne znam. Tako je čudno biti ovde. Majka mi je vrlo često pričala o Bostonu. Ovde je rođena i volela je grad. Na neki način, kao da sam došla kući. Volela bih da sam upoznala oca.“

Ne, ne bi, pomisli Stiv.

„Da li ste ga poznavali?“

„Nisam. Sarađivao je isključivo sa Sajmonom Ficdžeraldom.“

Sedeli su tako i razgovarali više od jednog sata i među njima se razvio opušten i prisan odnos, pa su prestali da persiraju jedno drugom. Stiv je ispričao Džuliji sve što se ranije dogodilo - o dolasku nepoznate žene koja se predstavila kao Džulija Stanford, praznom grobu i nestanku Dmitrija Kaminskog.

„To je neverovatno!“, reče Džulija. „Ko bi mogao da stoji iza toga?“

„Ne znam, ali pokušavam da otkrijem“, uverio ju je Stiv. „U međuvremenu ćeš ovde biti sigurna. Veoma sigurna.“

Ona se osmehnu i kaza: „Tako se ovde i osećam. Hvala ti.“

Hteo je nešto da kaže, a onda se zaustavio. Pogledao je na sat. „Bolje da se presvučem i krenem u kancelariju. Čeka me mnogo posla.“

Stiv je razgovarao s Ficdžeraldom.

„Ima li nekog napretka?“, upita Ficdžerald.

Stiv odmahnu glavom. „Sve je zamagljeno. Ko god da je ovo isplanirao, pravi je genije. Nastojim da uđem u trag Dmitriju Kaminskom. S Korzike je otputovao avionom u Pariz, a iz Pariza u Australiju. Razgovarao sam s policijom u Sidneju. Zaprepastili su se kad su čuli da je Kaminski u njihovoj zemlji. Interpol je izdao poternicu za njim, tako da ga sve vreme traže. Mislim da je Hari Stanford potpisao sebi smrtnu presudu kad je telefonirao ovamo i rekao da želi da izmeni testament. Neko je odlučio da ga spreči. Jedini svedok onoga što se te noći desilo na jahti upravo je Dmitrij Kaminski. Kad ga pronađemo, saznaćemo mnogo više.“

„Pitam se da li da uvlačimo našu policiju u ovo“, reče Ficdžerald.

Stiv odmahnu glavom. „Sve što znamo u ovom trenutku svodi se na nagađanja, Sajmone. Jedini zločin koji možemo da dokažemo jeste iskopavanje tela - a ne znamo ko je to uradio.“

„Šta je s onim detektivom kog su unajmili i koji je potvrdio ženine otiske prstiju?“

„Frenk Timons. Ostavio sam mu tri poruke. Ako mi se ne javi večeras do šest, otputovaću u Čikago. Ubeđen sam da je i te kako umešan.“

„Šta misliš da je trebalo da se desi s deonicama namenjenim prevarantkinji?“

„Nagađam da je onaj ko je ovo isplanirao uredio da mu potpiše da prepisuje svoj deo njemu. Ta osoba verovatno koristi neke fiktivne fondove da zametne trag. Ubeđen sam da tražimo člana porodice... Mislim da možemo eliminisati Kendal kao osumnjičenu.“ Potom je Ficdžeraldu prepričao razgovor s njom. „Da je ona iza ovoga, ne bi se izletala s priznanjem, u svakom slučaju, ne u ovom trenutku. Sačekala bi dok se imovina ne raspodeli i ne dobije novac. Što se tiče njenog supruga, verujem da možemo otpisati i Marka. On je sitni učenjivač. Nije kadar da smisli nešto poput ovoga.“

„A šta je s ostalima?“

„Sudija Stanford. Razgovarao sam s jednim mojim prijateljem koji je član Advokatskog udruženja Čikaga. Kaže da svi imaju visoko mišljenje o Stanfordu. Zapravo, samo što su ga imenovali za glavnog su-diju. Još mu nešto ide u prilog: upravo je sudija Stanford rekao za prvu Džuliju da je varalica, i on je taj koji je insistirao na analizi DNK. Sumnjam da bi preduzeo nešto ovakvo. Mene zanima Vudi. Prilično sam siguran da je na drogama, što je skupa navika. Proverio sam njegovu suprugu Pegi. Nije dovoljno pametna da smisli ovakvu spletku. Međutim, kruže glasine da ima brata koji svašta mulja. To ću da ispitam.“

Stiv se potom obrati svojoj sekretarici putem interfona: „Molim vas, pozovite mi poručnika Majkla Kenedija iz bostonske policije.“

Nekoliko minuta kasnije ona mu javi: „Poručnik Kenedi na liniji jedan.“

Stiv podiže slušalicu.

„Poručniče. Hvala vam što ste se odazvali mom pozivu. Moje ime je Stiv Sloun i radim za advokatsku firmu *Renkoist, Renkoist i*

Ficdžerald. Pokušavamo da pronađemo jednog rođaka u predmetu nasleđstva Harija Stanforda.“

„Gospodine Sloune, biće mi drago da vam pomognem ako mogu.“

„Da li biste, molim vas, proverili s njujorškom policijom imaju li nekakav dosije o bratu gospođe Vudroa Stanforda? Zove se Hup Malkovič. Radi u nekoj pekari u Bronksu.“

„Nema problema. Javiću vam se.“

„Hvala.“

* * *

Posle ručka, Sajmon Ficdžerald navrati u Stivovu kancelariju.

„Kako napreduje istraga?“, upita.

„Presporo da bih bio zadovoljan. Ko god da je ovo isplanirao, prilično je temeljno zametnuo tragove.“

„Kako se Džulija drži?“

Stiv se osmehnu. „Divna je.“

Nešto u njegovom glasu navede Sajmona Ficdžeralda da ga podrobnije osmotri.

„Ona je vrlo lepa mlada dama.“

„Znam“, uzvratu Stiv čežnjivo. „Znam.“

Sat kasnije stigao je poziv iz Australije.

„Gospodine Sloune?“

„Da?“

„Ovde glavni inspektor Makferson iz Sidneja.“

„Da, glavni inspektore?“

„Pronašli smo vašeg čoveka.“

Stivu srce poskoči. „Pa to je izvrsno! Voleo bih da organizujem momentalno izručenje kako bih ga doveo...“

„Oh, mislim da nema potrebe za bilo kakvom žurbom. Dmitrij Kaminski je mrtav.“

Štiva preplavi talas malodušnosti. „Molim?“

„Malopre smo pronašli njegovo telo. Prsti su mu odsečeni i u njega je pucano nekoliko puta.“

„Ruske bande imaju čudan običaj. Prvo ti odseku prste, onda te puste da krvariš, a zatim te ubiju. „

„Shvatam. Hvala, inspektore.“

Čorsokak. Stiv je sedeo i zurio u zid. Svi njegovi tragovi su nestali.

Uvideo je koliko je računao na svedočenje Dmitrija Kaminskog.

U razmišljanju ga prekide sekretarica. „Gospodin Timons je na liniji tri.“

Stiv pogleda na sat. Bilo je već pet do šest posle podne. Podiže slušalicu. „Gospodine Timonse?“

„Da... Izvinite što nisam mogao ranije da vam odgovorim na poziv. Dva dana nisam bio u gradu. Šta mogu da učinim za vas?“

Mnogo, pomisli Stiv. *Možeš da mi kažeš kako si lažirao otiske prstiju.* Stiv je pažljivo birao reči: „Zovem u vezi s Džulijom Stanford. Kada ste nedavno bili u Bostonu, uporedili ste otiske njenih prstiju sa...“

„Gospodine Sloune...“

„Recite?“

„Nikada nisam bio u Bostonu.“

Stiv duboko udahnu. „Gospodine Timonse, prema knjizi gostiju u *Holidej inu*, bili ste ovde...“

„Neko se poslužio mojim imenom.“

Stiv je slušao, zaprepašćen. Bio je to konačni ćorsokak, njegov poslednji trag. „Pitam se imate li ikakvu predstavu o tome ko bi to mogao da bude?“

„Vidite, to je veoma čudno, gospodine Sloune. Neka žena tvrdila je da sam bio u Bostonu i da mogu da je identifikujem kao Džuliju Stanford. Nikada je ranije nisam video.“

Stiv oseti nalet nade. „Znate li ko je ona?“

„Da. Zove se Posner. Margo Posner.“

Stiv uze nalivpero. „Gde bih mogao da je pronađem?“

„Nalazi se u Psihijatrijskoj bolnici *Rid* u Čikagu.“

„Mnogo vam hvala. Zaista sam vam zahvalan.“

„Ostanimo u kontaktu. I ja bih voleo da saznam šta se dešava. Ne sviđa mi se ideja da ljudi idu naokolo predstavljajući se mojim imenom.“

„U redu.“ Stiv spusti slušalicu. *Margo Posner.*

Kada je Stiv te večeri stigao kući, Džulija ga je čekala.

„Priredila sam večeru“, rekla mu je. „Zapravo, nisam je lično spremila. Voliš li kinesku hranu?“

Osmehnuo se. „Obožavam!“

„Odlično. Imamo čak osam kutija.“

Ušavši u trpezariju, Stiv ugleda sto dekorisan cvećem i svećama.

„Ima li ikakvih novosti?“, upita ga Džulija.

Stiv oprezno reče. „Moguće je da smo naleteli na prvi istinski trag. Imam ime žene koja je, čini se, upetljana u ovo. Ujutro letim za Čikago, da porazgovaram s njom. Imam nekakav osećaj da ćemo sutra imati sve odgovore.“

„To bi bilo sjajno!“, reče Džulija s neskrivenim uzbuđenjem. „Biću presrećna kad se sve ovo završi.“

„I ja“, uzvratila Stiv. *Ili možda neću? Ona će postati istinski član porodice Stanford - i sasvim izvan mog domašaja.*

Večera je potrajala dva sata, a oni čak nisu bili ni svesni hrane koju su jeli. Razgovarali su o svemu i ni o čemu, baš kao da se poznaju čitavog života. Pričali su o prošlosti i sadašnjosti, i brižljivo izbegavali da pominju budućnost. *Za nas nema budućnosti*, mislio je Stiv nesrećno.

Konačno, i prilično nevoljno, Stiv reče: „Pa, biće bolje da pođemo u krevet.“

Ona ga pogleda podignutih obrva, pa oboje prasnuše u smeh.

„Mislio sam, zapravo, na...“

„Znam na šta si mislio. Laku noć, Stive.“

„Laku noć, Džulija.“

Trideset prvo poglavlje

Rano sledećeg jutra Stiv se ukrcao u *Junajtedov* avion za Čikago. Sa čikaškog Aerodroma *O'Her* seo je u taksi.

„Kuda?“, upita taksista.

„Do psihijatrijske bolnice *Rid*.“

Vozač se okrenu i pogleda Stiva. „Jeste li dobro?“

„Jesam. Zašto?“

„Samo pitam.“

Obrevši se u *Ridu*, Stiv priđe uniformisanom čuvaru kod pulta za prijem. Čuvar ga pogleda. „Mogu li da vam pomognem?“

„Da. Voleo bih da vidim Margo Posner.“

„Da li je zaposlena ovde?“

Ta ideja Stivu uopšte nije pala na pamet. „Nisam siguran.“

Čuvar ga pomnije osmotri. „Niste sigurni?“

„Znam samo toliko da je ovde.“

Čovek otvori fioku i iz nje izvadi spisak s imenima. Posle nekoliko trenutaka reče: „Ona ne radi ovde. Da li je možda pacijent?“

„Ne... ne znam. Moguće.“

Čuvar još jednom pogleda Stiva, pa posegnu u drugu fioku i iz nje izvuče odštampanu listu. Pomno ju je ispitivao, pa zastao negde na sredini. „Posner. Margo.“

„Tako je.“ Stiv beše iznenađen. „Da li je ona pacijent?“

„Uh. Da. Vi ste joj rođak?“

„Nisam...“

„Bojim se da u tom slučaju ne možete da je posetite.“

„Moram da je vidim“, reče Stiv. „Veoma je važno.“

„Žao mi je. Imam naredjenja. Osim ako vam poseta nije odobrena, ne možete da obiđete nijednog pacijenta.“

„Ko je ovde glavni?“, upita Stiv.

„Ja sam.“

„Mislio sam, ko je šef ustanove?“

„Doktor Kingsli.“

„Želim da ga vidim.“

„U redu.“ Čuvar podiže slušalicu i okrenu broj. „Doktore Kingsli, ovde Džo s prijemnog. Tu je neki gospodin koji želi da porazgovara s vama.“ Zatim pogleda u Stiva. „Vaše ime?“

„Stiv Sloun. Advokat.“

„Stiv Sloun. On je advokat... dobro.“ Spustio je slušalicu i obratio se Stivu: „Neko će doći da vas odvede u njegovu kancelariju.“

Pet minuta kasnije Stiva ispratiše do kancelarije doktora Kingslija. Kingsli je imao oko pedeset godina, ali je delovao starije i prilično iznureno.

„Šta mogu da učinim za vas, gospodine Sloune?“

„Trebalo da popričam s pacijentkinjom koja je ovde, kod vas. Reč je o Margo Posner.“

„Ah, da. Zanimljiv slučaj. Jeste li s njom u srodstvu?“

„Nisam, ali istražujem moguće ubistvo i veoma je važno da popričam s njom. Verujem da bi mogla da bude ključ celog slučaja.“

„Žao mi je. Ne mogu da vam pomognem.“

„Morate,“ reče Stiv. „To je...“

„Gospodine Sloune, ne bih mogao da vam pomognem čak i da želim.“

„Zbog čega?“

„Zato što je Margo Posner u tapaciranoj ćeliji. Napada svakoga ko joj se približi. Jutros je pokušala da ubije čuvarku i dvojicu lekara.“

„Molim?“

„Stalno menja identitete i urla da joj pozovemo brata, Tajlera, i posadu njene jahte. Jedini način da je smirimo jeste da je potpuno držimo pod sedativima.“

„O, bože dragi“, kaza Stiv. „Imate li neku predstavu o tome kada bi mogla da izađe odatle?“

Doktor Kingsli odmahnu glavom. „Pod prismotrom je. Možda će se s vremenom smiriti, pa ćemo moći ponovo da procenimo njeno stanje. A do tada...“

Trideset drugo poglavlje

U šest sati ujutro, lučki patrolni čamac krstario je rekom Čarls, kad je jedan od policajaca ugledao neki predmet kako pluta ispred njih.

„Zdesna!“, viknu on. „Liči na deblo. Izvucimo ga pre nego što nešto potopi.“

Ispostavilo se da je reč o truplu, a što ih je još više zaprepastilo, leš je bio balzamovan.

Policajac koji ga je prvi spazio zurio je u njega i zatim rekao: „Kako je, dovraga, balzamovano telo dospelo u reku Čarls?“

Poručnik Majki Kenedi razgovarao je s mrtvozornikom. „Jeste li sigurni u to?“

Čovek odgovori: „Sasvim. Reč je o Hariju Stanfordu. Lično sam ga sačuvao od propadanja. Kasnije smo dobili nalog za ekshumaciju i, kada smo iskopali kovčeg... Pa, znate, obavestili smo policiju o tome.“ „Ko je tražio da se telo iskopa?“

„Porodica. Zahtev je stigao od njihovog advokata, Sajmona Ficdžeralda.“

„Mislim da ću morati da popričam s njim.“

Kada se Stiv vratio iz Čikaga u Boston, otišao je pravo u kancelariju Sajmona Ficdžeralda.

„Izgledaš iscrpljeno“, reče Ficdžerald.

„Ne iscrpljeno - poraženo. Sve se raspada, Sajmone. Imali smo tri moguća traga: Dmitrija Kaminskog, Frenka Timonsa i Margo Posner. E, Kaminski je mrtav, Timons nije onaj kojeg tražimo, a Margo Posner je pod ključem u ludnici. Nemamo za šta da se...“

Preko interfona se začu glas Ficdžeraldove sekretarice: „Izvinite. Gospodine Ficdžeralde, došao je poručnik Kenedi.“

„Pošaljite ga unutra.“

Majki Kenedi bio je čovek krupne građe i očiju koje su već sve videle. „Gospodin Ficdžerald?“

„Da. Ovo je moj pomoćnik, Stiv Sloun. Verujem da ste vas dvojica već razgovarali telefonom. Šta mogu da učinim za vas?“

„Upravo smo pronašli telo Harija Stanforda.“

„Molim? Gde?“

„Plutalo je po reci Čarls. Vi ste naručili iskopavanje groba, je li

tako?“

„Jeste.“

„Mogu li da pitam zašto?“

Ficdžerald mu ispriča.

Kad je završio, Kenedi upita: „Nemate nikakvu predstavu o tome ko bi mogao da bude taj lažni istražitelj, Timons?“

„Ne. Ja sam razgovarao s Timonsom“, odgovori Stiv. „Ni on ne zna.“ Kenedi uzdahnu. „Postaje sve čudnije.“

„Gde je sada telo Harija Stanforda?“, upita Stiv.

„Trenutno ga drže u mrtvačnici. Nadam se da neće opet nestati.“

„I ja“, uzvratu Stiv. „Zamolićemo Perija Vingera da obavi analizu Džulijine DNK.“

Kada je Stiv pozvao Tajlera da mu kaže da je telo njegovog oca pronađeno, Tajler je zvučao iskreno zaprepašćeno.

„To je užasno!“ uzviknuo je. „Ko je mogao da uradi takvo nešto?“ „Upravo to i pokušavamo da saznamo“, odgovori mu Stiv.

Tajler je bio besan. *Taj nesposobni idiot, Bejker! Platiće mi za ovo. Moram ovo da rešim pre nego što sve izmakne kontroli.* „Gospodine Sloune, kao što možda znate, imenovali su me za glavnog sudiju Okružnog suda u Kuku. Čeka me čitava gomila predmeta i već me pritiskaju da se vratim. Ne mogu još mnogo da odlažem. Bio bih vam veoma zahvalan kad biste preduzeli nešto da se to potvrđivanje testamenta što pre okonča.“

„Jutros sam ih pozvao“, reče mu Stiv. „Trebalo bi da bude gotovo tokom naredna tri dana.“

„To bi bilo lepo. Molim vas, obaveštavajte me.“

„Svakako, sudijo.“

* * *

Stiv je sedeo u svojoj kancelariji i razmatrao događaje iz poslednje dve sedmice. Prisetio se razgovora s glavnim inspektorom Makfersonom.

„Malopre smo pronašli njegovo telo. Prsti su mu odsečeni i u njega je pucano nekoliko puta. „

Ali samo trenutak, pomisli Stiv. Postoji nešto što mi nije rekao. On podiže slušalicu i ponovo pozva broj u Australiji.

Glas s druge strane veze reče: „Ovde glavni inspektor Makferson.“

„Da, inspektore. Ovde Stiv Sloun. Zaboravio sam da vam postavim jedno pitanje. Kada ste otkrili telo Dmitrija Kaminskog, da li je kod sebe imao nekakva dokumenta? Shvatam... to će biti u redu... Mnogo vam hvala.“

Samo što je Stiv prekinuo vezu, začu se sekretaričin glas preko interfona: „Poručnik Kenedi čeka na liniji dva.“

Stiv odsečno pritisnu dugme.

„Poručniče. Izvinite što ste čekali. Imao sam preookeanski razgovor.“

„Njujorška policija dostavila mi je neke zanimljive informacije o Hupu Malkoviču. Čini se da je prilično sumnjiv tip.“

Stiv uze nalivpero. „Nastavite.“

„Policija veruje da ta pekara služi samo kao paravan za lanac krijumčarenja droge.“ Poručnik začuta, pa potom produži: „Malkovič je verovatno diler. Ipak, bistar je. Još nisu uspeli da ga uhvate na delu.“

„Još nešto?“ upita Stiv.

„Policija veruje da je taj posao povezan s francuskom mafijom i da veza ide preko Marselja. Ako saznam još nešto, pozvaću vas.“

„Hvala, poručniče. Mnogo ste nam pomogli.¹¹“

Stiv spusti slušalicu i uputi se ka izlazu.

Stigavši kući sav u iščekivanju, Stiv pozva: „Džulija?“

Nije bilo odgovora.

On poče da paniči. „Džulija!“ *Kidnapovana je ili ubijena*, pomisli i iznenada se uzbuni.

Džulija se utom pojavi na vrhu stepeništa. „Stive?“

On duboko uzdahnu. „Mislio sam da...“ Bio je bled. „Jesi li dobro?“

„Jesam.“

Sišla je u prizemlje. „Je li sve dobro prošlo u Čikagu?“

Stiv odmahnu glavom. „Bojim se da nije.“ Potom joj ispriča šta se dogodilo. „U četvrtak je čitanje testamenta, Džulija. To je za samo tri dana. Ko god da je iza ovoga, mora dotad da te se otarasi, ili će njegovi - ili njeni - planovi pasti u vodu.“

Ona proguta knedlu. „Shvatam. Imaš li ikakvu ideju ko je to?“

„U stvari...“ Tog trenutka zazvoni telefon. „Izvini.“ Stiv podiže slušalicu. „Molim?“

„Ovde doktor Tičner sa Floride. Izvinite što nisam mogao ranije da se javim, ali bio sam odsutan.“

„Doktore Tičneru. Hvala vam što zovete. Naša firma zastupa porodično nasledstvo Stanfordovih.“

„Šta mogu da učinim za vas?“

„Zovem u vezi s Vudijem Stanfordom. Verujem da je on vaš pacijent.“

„Tako je.“

„Ima li on problema s narkoticima, doktore?“

„Gospodine Sloune, nemam pravo da razgovaram o mojim pacijentima.“

„Razumem. Ovo vas ipak ne pitam iz radoznalosti. Veoma je važno...“

„Bojim se da ne mogu...“

„Vi ga *jest*e uputili u Kliniku *Harbor grup* u Džupiteru, je li tako?“

Tičner je dugo oklevao. „Jesam. Reč je o poverljivim podacima.“

„Hvala, doktore. Samo mi je ta informacija bila potrebna.“ Stiv prekide vezu i ostade da stoji nepomično nekoliko trenutaka.

„Neverovatno!“

„Šta to?“, upita Džulija.

„Sedi...“

Trideset minuta kasnije Stiv je već bio u kolima, na putu ka Rouz Hilu. Konačno su svi delići došli na svoje mesto. *Briljantan je. Zamalo da mu uspe. I dalje bi moglo da uspe ako bi se nešto desilo Džuliji*, razmišljao je Stiv.

U Rouz Hilu, Klark mu otvori vrata. „Dobro veče, gospodine Sloune.“

„Dobro veče, Klark. Da li je sudija Stanford tu?“

„U biblioteci je. Reći ću mu da ste ovde.“

„Hvala vam.“ Gledao je za Klarkom.

Minut kasnije batler se vratio. „Sudija Stanford će vas sada primiti.“ „Hvala.“

Stiv uđe u biblioteku.

Tajler je sedeo ispred šahovske table, usredsređujući se. Podigao je pogled kad je Stiv ušao.

„Želeli ste da me vidite?“

„Da. Verujem da je ona mlada žena koja je pre nekoliko dana došla da vas vidi prava Džulija. Ona druga bila je varalica.“

„Ali to je nemoguće.“

„Plašim se da nije, a i otkrio sam ko stoji iza svega.“

Nastupila je trenutna tišina. Zatim Tajler polako upita: „Zaista?“

„Da. Bojim se da će vas ovo zaprepastiti. Reč je o vašem bratu, Vudiju.“

Tajler je preneraženo gledao u Stiva. „Kažete da je Vudi odgovoran za sve što se dešavalo?“

„Tako je.“

„Ja... ne mogu da verujem.“

„Nisam mogao ni ja, ali se tako ispostavilo. Razgovarao sam s njegovim lekarom u Houb Saundu. Da li ste znali da vam se brat drogira?“

„Pa... podozrevao sam, da.“

„Droga je skupa. Vudi ne radi. Potreban mu je novac i očito traži veći deo imovine. On je angažovao lažnu Džuliju, ali, kad ste vi došli k nama i zahtevali analizu DNK, uspaničio se i uredio da se telo vašeg oca ukloni iz sanduka, prosto zato što nije smeo dozvoliti da se testiranje obavi. Upravo to mi je i izazvalo sumnju. Takođe, podozrevam da je poslao nekoga u Kanzas Siti da ubije pravu Džuliju. Jeste li znali da Pegi ima brata koji sarađuje s mafijom? Sve dok je Džulija živa i postoje dve Džulije, njegov plan ne može da uspe.“

„Jeste li vi sigurni u sve to?“

„Sasvim. Ima još nešto, sudijo.“

»Da?“

„Mislim da vaš otac nije pao s jahte. Verujem da je Vudi naručio njegovu *ubistvo*. To je, takođe, mogao da završi Pegin brat. Rečeno mi je da je povezan s mafijom u Marselju. Lako su mogli da potplate nekog člana posade da obavi taj posao. Večeras letim za Italiju, kako bih popričao s kapetanom jahte.“

Tajler ga je napeto slušao. Kad je progovorio, rekao je odobravajući: „Dobra ideja.“ *Kapetan Vakaro ništa ne zna.*

„Pokušaću da se vratim do četvrtka radi čitanja testamenta.“

Tajler upita: „A šta je s pravom Džulijom? Jeste li sigurni da je bezbedna?“

„O, jesam“, odgovori Stiv. „Smeštena je tamo gde je niko neće
pronaći. U mojoj je kući.“

Trideset treće poglavlje

Bogovi su na mojoj strani. Nije mogao da veruje koliko mu je sreća naklonjena. Bila je to neverovatno srećna okolnost. Prethodne noći Stiv Sloun isporučio mu je Džuliju u ruke. Hal Bejker je nesposobna budala, pomisli Tajler. Ovog puta sam ću se pobrinuti za Džuliju.

Podigao je pogled kad je Klark ušao u sobu.

„Oprostite, sudijo Stanforde. Telefonski poziv za vas.“

Bio je to Kit Persi. „Tajleru?“

„Da, Kite.“

„Samo sam hteo da te izvestim o novinama u slučaju Margo Posner.“

„Da?“

„Upravo me je zvao doktor Giford. Ta žena je umobolna. U toliko je lošem stanju da su morali da je prebace na odeljenje za nasilne bolesnike.“

Tajler oseti veliko olakšanje. „Zao mi je što to čujem.“

„U svakom slučaju, želeo sam da ti olakšam savest i obavestim te da više ne predstavlja nikakvu opasnost ni po tebe ni po tvoju porodicu.“

„Zahvalan sam ti za to“, reče Tajler. A zaista je i bio.

Tajler ode u svoju sobu i pozva Lija. Prošlo je dosta vremena pre nego što se Li javio.

„Halo?“ Tajler je čuo glasove u pozadini. „Li?“

„Ko je to?“

„Ja sam, Tajler.“

„Oh, da, Tajler.“

Do Tajlera dopre zveckanje čaša. „Praviš neku žurku, Li?“

„Aha. Želiš li da nam se pridružiš?“

Tajler se pitao ko li je sve tamo. „Voleo bih da mogu. Zovem te da ti kažem da se spremiš za putovanje o kojem smo pričali.“

Li se nasmeja. „Misliš na onu divnu, veliku, belu jahtu kojom ćemo otploviti u Sen Trope?“

„Tačno tako.“

„Naravno. Mogu da krenem bilo kada“, reče Li podrugljivo.

„Li, ozbiljan sam.“

„O, ma daj, Tajleru. Sudije nemaju jahte. Moram sada da idem.“

Čekaju me gosti.“

„Samo trenutak!“ kaza Tajler u očaju. „Znaš li ko sam ja?“

„Naravno, ti si...“

„Ja sam Tajler Stanford. Otac mi je bio Hari Stanford.“

Nastupi kratkotrajno ćutanje. „Jel' ti to mene zavatlavaš?“

„Ne. Trenutno sam u Bostonu, gde sređujem formalnosti u vezi s nasleđstvom.“

„Bože dragi! Dakle, ti si *taj* Stanford. Nisam znao. Žao mi je. Ja... slušao sam svašta na vestima, ali nisam obraćao mnogo pažnje. Nisam shvatio da je reč o tebi.“

„U redu je.“

„Stvarno si mislio da me vodiš u Sen Trope, zar ne?“

„Naravno da jesam. Radićemo mnogo toga zajedno“, odgovori Tajler. „Odnosno, ako ti to želiš.“

„Svakako da želim!“ Lijev glas iznenada je odavao oduševljenje i polet. „Bože, Tajleru, pa ovo su stvarno sjajne novosti...“

Pošto je spustio slušalicu, Tajler se smešio. Li je sređen. *A sada, pomisli, sada je vreme da se pobrinem za moju polusestru.*

Tajler je ušao u biblioteku, u kojoj je Hari Stanford držao svoju zbirku oružja. Otvorio je vitrinu i izvadio kutiju od mahagonija. Iz fioke ispod vitrine izvadio je nešto municije. Nju je stavio u džep, a drvenu kutiju poneo na sprat u svoju sobu, zaključao vrata za sobom i potom je otvorio. Unutra behu dva istovetna *ruger* revolvera, najdraži primerci Harija Stanforda. Tajler izvadi jedan, pažljivo ga napuni, a zatim smesti preostalu municiju i kutiju s drugim pištoljem u fioku pisaćeg stola. *Jedan hitac biće dovoljan*, pomisli. Naučio je dobro da puca u vojnoj školi u koju ga je otac poslao. *Hvala ti, oče.*

Potom je u telefonskom imeniku potražio adresu kuće Stiva Slouna.

Ulica Njuberi 280, Boston.

Tajler ode u garažu, u kojoj beše parkirano pet-šest automobila. Odlučio se za crni *mercedes* kao najneupadljiviji. Otvori vrata garaže i zastade malo da oslušne da li je buka nekoga uznemirila. Napolju je vladala potpuna tišina.

Na putu ka kući Stiva Slouna Tajler je razmišljao o onome što namerava da uradi. Nikada nije lično počinio ubistvo. Međutim, ovog puta nije imao izbora. Džulija Stanford predstavljala je

poslednju prepreku između njega i njegovih snova. Kad nje više ne bude bilo, njegovi problemi biće rešeni. *Zauvek*, pomisli Tajler.

Vozio je polako, pazeći da ne privuče pažnju. Stigavši u Ulicu Njuberi, Tajler je najpre prošao pored Stivove kuće. Na ulici beše parkirano nekoliko automobila, ali u blizini nije bilo pešaka.

Parkirao je automobil blok dalje i peške se vratio do kuće. Pozvonio je na vrata i čekao.

Kroz vrata je začuo Džulijin glas: „Ko je?“

„Sudija Stanford.“

Džulija otvori. Iznenađeno ga je pogledala. „Otkud vi ovde? Je li sve u redu?“

„Jeste“, reče on s lakoćom. „Stiv Sloun zamolio me je da porazgovaram s vama. Rekao mi je da ste ovde. Mogu li da uđem?“

„Da, naravno.“

Tajler kroči u predsoblje, posmatrajući Džuliju kako zatvara vrata za njim. Potom ga uvede u dnevnu sobu.

„Stiv nije tu“, reče ona. „Krenuo je u San Remo.“

„Znam.“ Osvrnuo se oko sebe. „Jeste li sami? Da li vam je tu spremačica ili neko ko je ostao s vama?“

„Ne. Ovde sam bezbedna. Mogu li nečim da vas poslužim?“

„Ne, hvala.“

„O čemu ste želeli da razgovaramo?“

„Došao sam da popričamo o vama, Džulija. Razočarali ste me.“

„Razočarala?“

„Uopšte nije trebalo da dolazite ovamo. Da li ste zaista mislili da možete tek tako da ušetate i pokušate da prigrabite bogatstvo koje vam ne pripada?“

Načas ga je pogledala. „Ali ja imam pravo da...“

„Nemate vi pravo ni na šta!“ planu Tajler. „Gde ste bili svih ovih godina kad nas je otac ponižavao i kažnjavao? Trudio se iz petnih žila da nas povredi u svakoj mogućoj prilici. Prošli smo kroz pakao zbog njega. Vi niste morali da proživljavate ništa od toga. E pa mi jesmo i mi zaslužujemo taj novac. Vi - ne.“

„Ja... šta želite da uradim?“

Tajler se kratko nasmeja. „Šta želim da uradite? Ništa. Već ste sve uradili. Malo je nedostajalo da sve upropastite, znate li to?“

„Ne razumem.“

„Uistinu je sasvim jednostavno.“ U tom času izvadio je revolver.
„Nestaćete.“

Džulija se povuče korak unazad. „Ali ja...“

„Ništa ne govorite. Nemojmo gubiti vreme. Vi i ja poći ćemo sada na jedno kratko putovanje.“

Ona se ukoči. „A šta ako odbijem da pođem?“

„O, hoćete. Živi ili mrtvi. Sami odlučite.“

U trenutku tišine koja je usledila, Tajler začu sopstveni glas kako odzvanja iz susedne prostorije. „O, hoćete. Živi ili mrtvi. Sami odlučite.“

„On se obazre oko sebe. „Šta to...“

Stiv Sloun, Sajmon Ficdžerald, poručnik Kenedi i dva uniformisana policajca uđuše u dnevnu sobu. Stiv je držao kasetofon.

Poručnik Kenedi reče: „Predajte mi pištolj, sudijo.“

Tajler se u trenutku paralisao, a zatim se usiljeno nasmeši: „Svakako. Samo sam pokušavao da uplašim ovu ženu kako bih je oterao. Ona je, znate, varalica.“ Zatim predade pištolj u ispruženu ruku detektiva Kenedija. „Pokušala je da se domogne dela Stanfordovog nasleđstva. Vidite, nisam nameravao da je pustim da se s tim izvuče. Zato sam...“

„Gotovo je, sudijo“, kaza Stiv.

„O čemu govorite? Rekli ste da je Vudi odgovoran za...“

„Vudi nije dorastao ovako mudrom planu, a Kendal je već veoma uspešna. Zato sam počeo da proveravam vas. Dmitrij Kaminski ubijen je u Australiji, ali je australijska policija pronašla vaš broj telefona u njegovom džepu. Iskoristili ste ga da ubije vašeg oca. Vi ste doveli Margo Posner, a potom insistirali na tome da je varalica, kako biste odagnali sumnju sa sebe. Vi ste zahtevali analizu DNK i uredili da se telo ukloni. I vi ste obavili lažni telefonski poziv s Timonsom. Unajmili ste Margo Posner da glumi Džuliju, a zatim je strpali u psihijatrijsku ustanovu.“

Tajler se osvrnuo po sobi, a kad je progovorio, glas mu je bio opasno miran. „I vaš je dokaz *telefonski broj* pronađen kod mrtvog čoveka? Ne mogu da verujem u sve ovo! Postavili ste vašu žalosnu malu zamku na osnovu *toga*? Nemate nikakve dokaze. Moj broj bio je u Dmitrijevom džepu, zato što sam mislio da bi otac mogao biti u opasnosti. Rekao sam Dmitriju da bude obazriv. Očito, on to nije bio u dovoljnoj meri. Ko god da je ubio mog oca, verovatno je ubio i

Dmitrija. To je osoba koju policija treba da traži. Timonsa sam pozvao, jer sam želeo da otkrije istinu. Neko ga je odglumio. Nemam pojma ko. I osim ako njega ne možete da nađete kako biste ga povezali sa mnom, nemate ništa. Što se tiče Margo Posner, zaista sam poverovao da je reč o našoj sestri. Kada je naprasno poludela, otišavši da se razbacuje kupujući sve i svašta i protivši da će sve da nas pobije, ubedio sam je da ode u Čikago. Tada sam organizovao da je uhvate i zatvore. Želeo sam da prikrijem sve ovo od novinara, da bih zaštitio porodicu.“

Džulija reče: „Ali došli ste ovamo da me ubijete.“

Tajler odmahnu glavom. „Uopšte nisam imao nameru da te ubijem. Ti si varalica. Samo sam hteo da te zastrašim i tako oteram.“ „Lažete.“

On se obrati ostalima: „Treba još nešto da razmotrite. Moguće je da nije upleten niko iz porodice. To bi mogao da bude i neko iznutra ko drži sve konce, neko ko je ubacio prevarantkinju i planirao da uveri porodicu da je prava, a zatim da s njom podeli nasledstvo. To nikome od vas nije palo na pamet, zar ne?“

Tajler se zatim okrenu ka Sajmonu Ficdžeraldu. „Obojicu ću vas tužiti za klevetu i oduzeću vam sve što imate. Ovo su moji svedoci. Pre nego što završim s vama, poželete da nikada niste čuli za mene. Ja upravljam milijardama i upotrebiću ih da vas uništim.“ Pogleda Stiva. „Obećavam vam da će vaš poslednji advokatski posao biti čitanje testamenta Stanfordovih. A sada, izuzev ako ne želite da me optužite za posedovanje oružja bez dozvole, voleo bih da krenem.“ Tada se svi neodlučno pogledaše.

„Ne? Pa, onda vam želim laku noć.“

Bespomoćno su ga gledali kako odlazi.

Poručnik Kenedi beše prvi koji je uspeo da progovori. „Bože moj!“, reče. „Možete li da poverujete?“

„Blefira“, kaza Stiv polako. „Međutim, mi to ne možemo da dokažemo. U pravu je. Potreban nam je dokaz. Mislio sam da će se slomiti, ali sam ga očito potcenio.“

Sajmon Ficdžerald reče: „Čini se da je naš mali plan neočekivano propao. Bez Dmitrija Kaminskog ili svedočenja Posnerove nemamo ništa osim sumnji.“

„A šta ćemo s tim što je meni pretio?“, pobuni se Džulija.

Stiv odgovori: „Čula si šta je rekao. Samo je pokušavao da te uplaši, zato što je mislio da si varalica.“

„Nije samo pokušavao da me uplaši“, reče Džulija. „Nameravao je da me ubije.“

„Znam. Ipak, baš ništa ne možemo da uradimo. Dickens je lepo rekao: *Zakon je budalaština...* Ponovo smo na početku.“

Ficdžerald se namršti. „Još gore od toga, Stive. Tajler je mislio ono što je rekao o tome da će nas tužiti. Ako ne uspemo da dokažemo naše optužbe, naći ćemo se u nevolji.“

Kada su ostali otišli, Džulija reče Stivu: „Toliko mi je žao zbog svega ovoga. Osećam se na neki način odgovornom. Da nisam došla...“ „Ne budi šašava“, uzvratila Stiv.

„Ali rekao je da će te uništiti. Može li on to?“

Stiv slegnu ramenima. „Moraćemo da vidimo.“

Džulija se malo ustezala, pa rekla: „Stive, volela bih da ti pomognem.“

On je zbunjeno pogleda. „Kako to misliš?“

„Pa, imaću mnogo novca. Želim da ti dam dovoljno da možeš...“ Stiv spusti ruke na njena ramena. „Hvala ti, Džulija. Ne mogu da uzmem tvoj novac. Biću dobro.“

„Ali...“

„Ne brini za to.“

Stresla se. „On je zao čovek.“

„Bila si veoma hrabra večeras.“

„Kazao si da ne postoji način da ga uhvatiš, pa sam pomislila da ćeš moći da ga uvučeš u zamku ako ga pošalješ ovamo.“

„Čini se da smo mi upali u zamku, zar ne?“

Te noći Džulija je ležala u svojoj postelji, razmišljajući o Stivu i pitajući se kako bi mogla da ga zaštiti. *Nije trebalo da dođem*, pomislila je, *ali, da nisam, ne bih ga upoznala.*

U susednoj sobi Stiv je ležao u krevetu i razmišljao o Džuliji. Osećao se bespomoćno pri pomisli da je ona u svom krevetu, a deli ih samo tanak zid. *O čemu ja to? Pa taj zid debeo je milijardu dolara.*

Tajler je bio ushićen. Na putu kući razmišljao je o svemu što se upravo odigralo i o tome kako ih je sve nadmudrio. *Oni su patuljci koji pokušavaju da obore diva*, mislio je. Pritom pojma nije imao da je

isto to jednom pomislio i njegov otac.

* * *

Kada je stigao u Rouz Hil, pozdravio ga je Klark: „Dobro večer, sudijo Tajleru. Nadam se da se večeras lepo osećate.“

„Nikada bolje, Klark. Nikada bolje.“

„Mogu li nešto da vam donesem?“

„Da. Mislim da bi mi prijala čaša šampanjca.“

„Svakako, gospodine.“

Bila je to proslava, proslava njegove pobede. *Sutra ću vredeti više od dve milijarde dolara.* S ljubavlju je ponavljao tu frazu iznova i iznova. „Dve milijarde dolara... dve milijarde dolara...“ Rešio je da pozove Lija. Ovog puta Li mu je odmah prepoznao glas.

„Tajleru! Kako si?“ Glas mu beše topao.

„Dobro, Li.“

„Čekao sam da se javiš.“

Tajler oseti lako uzbuđenje. „Jesi li? Šta kažeš na to da sutra doputuješ u Boston?“

„Svakako... ali zašto?“

„Da prisustvuješ čitanju testamenta. Naslediću preko dve milijarde dolara.“

„Dve... pa to je fantastično!“

„Želim da budeš uz mene. Zajedno ćemo odabrati tu jahtu.“

„Oh, Tajleru! To divno zvuči!“

„Dakle, hoćeš li doći?“

„Naravno, hoću.“

Kada je spustio slušalicu, Li ostade da sedi i s ljubavlju ponavlja: „Dve milijarde dolara... dve milijarde dolara...“

Trideset četvrto poglavlje

Dan pre otvaranja testamenta, Kendal i Vudi sedeli su u Stivovoj kancelariji.

„Ne razumem zašto smo ovde“, reče Vudi. „Čitanje je zakazano za sutra.“

„Tu je neko koga želim da upoznate“, kaza im Stiv.

„Ko?“

„Vaša sestra.“

Oboje su zabezeknuto piljili u njega. „Već smo je upoznali“, reče Kendal.

Stiv pritisnu dugme interfona. „Hoćete li je, molim vas, zamoliti da uđe?“

Kendal i Vudi zbunjeno su se zgledali.

Vrata se otvoriše i Džulija Stanford uđe u kancelariju.

Stiv se pridiže. „Ovo je vaša sestra, Džulija.“

„O čemu to, dođavola, govorite?“, prasnu Vudi. „Kakva je to sad smicalica?“

„Dopustite da objasnim“, odgovori Stiv smireno. Zatim je govorio celih petnaest minuta i završio rekavši: „Peri Vinger potvrđuje da se njena DNK poklapa s DNK vašeg oca.“

Kada je Stiv rekao sve što je imao, Vudi uzviknu: „Tajler! Ne mogu da verujem!“

„Biće bolje da poverujete.“

„Ne razumem. Otisci prstiju one druge žene dokazuju da je *ona* Džulija“, reče Vudi. „I dalje imam karticu s otiscima.“

Stiv oseti kako mu se puls ubrzava. „Imate?“

„Da. Sačuvao sam je onako, šale radi.“

„Želim da mi učinite jednu uslugu“, reče Stiv.

Sledećeg jutra u deset sati, velika grupa ljudi okupila se u konferencijskoj sali firme *Renkvist, Renkvist i Ficdžerald*. Sajmon Ficdžerald sedeo je na čelu stola. U prostoriji su bili još i Kendal, Tajler, Vudi, Stiv i Džulija. Osim njih beše prisutno i nekoliko nepoznatih lica.

Ficdžerald predstavi dvojicu od njih. „Ovo su Vilijam Parker i Patrik Evans. Rade za advokatske firme koje zastupaju *Stanford enter-*

prajzis. Sa sobom su doneli finansijski izveštaj o poslovanju te kompanije. Najpre ću ja govoriti o testamentu, a potom će oni preuzeti glavnu reč.“

„Počnimo već jednom“, kaza Tajler nestrpljivo. Sedeo je podalje od ostalih. *Ne samo što ću uzeti novac nego ću vas, gadove, uništiti.*

Sajmon Ficdžerald klimnu glavom. „U redu.“

Ispred njega nalazio se pozamašni dosije na kojem je pisalo:

HARI STANFORD POSLEDNJA VOJJA I OPORUKA

„Sada ću svakome od vas predati kopiju testameta, tako da neće biti neophodno mučiti se s tehničkim pojedinostima. Već sam vam saopštio da sva deca Harija Stanforda nasleđuju jednak deo imetka.“

Zbunjenog izraza lica, Džulija nakratko pogleda Stiva.

Drago mi je zbog nje, pomisli Stiv. Iako je to vodi daleko od mog domašaja.

Sajmon Ficdžerald produži: „Postoji desetak darova namenjenih nekim drugim osobama, ali svi su oni beznačajni.“

Tajler je razmišljao: *Li će stići posle podne. Želim da ga sačekam na aerodromu.*

„Kako vam je ranije već rečeno, *Stanford enterprajzis* ima deonice u vrednosti od približno šest milijardi dolara.“ Ficdžerald klimnu glavom prema Vilijamu Parkeru. „Dopustiću gospodinu Parkeru da preuzme odavde.“

Vilijam Parker otvori akten-tašnu i raširi neke papire po konferencijskom stolu. „Kao što je gospodin Ficdžerald rekao, u aktivi ima šest milijardi dolara. Međutim...“ Nastupi napeta tišina. On se osvrnu po prostoriji i pogleda sve prisutne, pa produži: „Kompanija *Stanford enterprajzis* ima dug od petnaest milijardi dolara.“

Vudi je već bio na nogama: „Šta to, dovraga, govorite?“

Tajlerovo lice poprimi pepeljastu boju. „Je li ovo nekakva uvrnuta šala?“

„Sigurno jeste!“ uzviknu Kendal promuklim glasom.

Gospodin Parker obrati se jednom od muškaraca koji su sedeli u sali: „Gospodin Leonard Reding radi u Komisiji za vrednosne papire i berzansko poslovanje. Objasniće vam o čemu je reč.“

Reding klimnu glavom. „U protekle dve godine Hari Stanford bio je uveren da će kamatne stope padati. U prošlosti je zgrnuo milione zahvaljujući takvim predviđanjima. Kada su kamatne stope počele da rastu, i dalje je verovao da će ponovo pasti, pa je nastavio da povećava uloge. Zaduživao se naveliko radi kupovine dugoročnih obveznica, ali su kamatne stope skočile, zbog čega su porasli i troškovi njegovih zajmova, dok je vrednost obveznica strmoglavo padala. Banke su bile voljne da sarađuju s njim zahvaljujući njegovom ugledu i ogromnom bogatstvu, međutim, kad je pokušao da nadoknadi gubitke ulaganjem u deonice visokog rizika, počele su da brinu. Napravio je čitav niz katastrofalno loše proračunatih ulaganja. Za deo pozajmljenog novca, kao garancija su upotrebljene akcije koje je kupio pozajmljenim novcem, radi zaloga za dalje zaduživanje.“

„Drugim rečima“, ubaci Patrik Evans, „gomilao je dugove, baveći se protivzakonitim transakcijama.“

„Tako je. Na njegovu nesreću, kamatne stope podlegle su jednom od najstrmijih uspona u istoriji finansijskog poslovanja. Morao je i dalje da se zadužuje, da pokrije sumu koju je prethodno već pozajmio. Upao je u začarani krug.“

Članovi porodice Stanford sedeli su u tišini, upijajući svaku Redingovu reč.

„Vaš otac dao je lično jamstvo za penzioni fond kompanije i nelegalno upotrebio taj novac za kupovinu deonica. Kada su se banke zapitale šta on to radi, osnovao je fiktivna preduzeća i podneo lažne izveštaje o solventnosti i lažnoj prodaji imovine, kako bi podigao vrednost hartija. Reč je o prevari. Naposletku je računao da će ga iz nevolje izvući konzorcijum banaka. Odbili su ga. Kada su obavestili Komisiju za vrednosne papire i berzansko poslovanje o tome šta se dešava, Interpol je stupio na scenu.“

Reding pokaza na čoveka koji je sedeo do njega. „Ovo je inspektor Patu koji radi za francuski Sirte. Inspektore, da li biste, molim vas, objasnili prisutnima preostali deo priče?“

Inspektor Patu govorio je engleski s blagim francuskim akcentom. „Na zahtev Interpola ušli smo u trag Hariju Stanfordu u seocetu Sen Pol de Vans, i ja sam poslao trojicu detektiva da ga prate. Uspeo je da im umakne. Interpol je pre toga već poslao upozorenje, takozvani

zeleni kod, svim policijskim odeljenjima, zato što je Hari Stanford bio pod sumnjom i trebalo ga je nadzirati. Da je policija imala uvid u stepen njegovog kriminalnog delanja, poslala bi crveni kod, odnosno upozorenje najvećeg prioriteta, i sigurno bismo ga uhapsili.“

Vudi je bio zaprepašćen. „Zato nam je ostavio svoj imetak. Zato što nije imao ništa!“

Vilijam Parker reče: „Imate pravo u vezi s tim. Svi ste se našli u očevom testamentu, zato što su banke odbile da dalje sarađuju s njim, i znao je da vam, u suštini, ne ostavlja ništa. Međutim, obratio se Reneu Gotjeu iz banke *Kredi Lionez* i on je obećao da će mu pomoći. Kada je Hari Stanford zaključio da je ponovo solventan, nameravao je da promeni testament i sve vas isključi iz nasleđstva.“

„Ali šta je s jahtom, avionom i kućama?“, upita Kendal.

„Žao mi je“, odgovori Parker. „Sve će to biti prodato zarad isplate duga.“

Tajler je sedeo nepomično, sasvim obamro. Beše to noćna mora izvan svega što se moglo zamisliti. Više nije bio Tajler Stanford, multimilijarder. Bio je samo sudija.

Tajler ustade u nameri da napusti skup, vidno potresen. „Ne... ne znam šta da kažem. Ako je to sve...“ Morao je brzo da stigne na aerodrom i sačeka Lija, a zatim da mu pokuša objasniti šta se dogodilo.

Stiv tada reče: „Ima još nešto.“

On se okrenu. „Da?“

Stiv dade znak nekom čoveku koji je stajao pored vrata. Vrata se otvoriše i u salu uđe Hal Bejker.

„Zdravo, sudijo.“

Nagoveštaj pomaka u istrazi desio se u trenutku kad je Vudi rekao Stivu da ima karticu s otiscima prstiju.

„Voleo bih da je vidim“, kazao mu je Stiv.

Vudi je bio zbunjen. „Zašto? Na njoj su samo dva niza otisaka te žene i oni se poklapaju. Svi smo ih proverili.“

„Ali otiske je uzeo čovek koji se predstavio kao Frenk Timons, zar ne?“

„Da.“

„Onda će i *njegovi* otisci biti na kartici.“

Pokazalo se da je Stivov predosećaj bio dobar. Otisci prstiju Hala Bejkera nalazili su se svuda na kartici, a kompjuterima je bilo potrebno manje od pola sata da ustanove njegov identitet. Stiv je potom telefonirao okružnom tužiocu u Čikagu. Izdat je nalog i dva detektiva pojavila su se pred kućom Hala Bejkera.

On se u tom trenutku nalazio u dvorištu i s Bilijem se dobacivao lopticom za bejzbol.

„Gospodin Bejker?“

„Da.“

Detektivi pokazaše svoje značke. „Okružni tužilac voleo bi da porazgovara s vama.“

„Ne. Ne mogu.“ Zvučao je ogorčeno.

„Mogu li vas pitati zašto?“ upita ga jedan od detektiva.

„Pa vidite valjda i sami, zar ne? Igram se sa sinom!“

Okružni tužilac pročitao je zapisnik sa suđenja Halu Bejkeru. Pogledao je u muškarca koji je sedeo pred njim i rekao: „Koliko shvatam, vi ste porodičan čovek.“

„Tako je, ponosno odgovori Hal Bejker. „Porodica je osnova ove zemlje. Kada bi svaka porodica mogla da...“

„Gospodine Bejkeru.“ Nagnuo se napred. „Sarađivali ste sa sudijom Stanfordom.“

„Ne poznajem nikakvog sudiju Stanforda.“

„Dopustite da vam osvežim pamćenje. Stavio vas je na uslovnu kaznu. Iskoristio vas je da odglumite privatnog detektiva po imenu Frenk Timons i otuda imamo razloga da verujemo kako je od vas, takođe, zahtevao da ubijete Džuliju Stanford.“

„Ne znam o čemu pričate.“

„Pričam o kazni od deset do dvadeset godina. Potrudicu se da bude dvadeset.“

Hal Bejker prebledje. „Ne možete to da mi uradite! Pa moja žena i deca bi...“

„Tačno tako. S druge strane“, reče okružni tužilac, „ako ste voljni da iznesete dokaze u korist tužbe, spreman sam da uredim da se izvučete s vrlo blagom kaznom.“

Hal Bejker poče da se znoji. „Šta... šta moram da uradim?“

„Ispričajte mi...“

* * *

Sada, u konferencijskoj sali advokatske firme *Renkvist, Renkvist i Ficdžerald*, Hal Bejker pogleda u Tajlera i kaza: „Kako ste, sudijo?“

Vudi podiže pogled i uskliknu: „Hej! Pa to je Frenk Timons!“

Stiv se obrati Tajleru: „Ovo je čovek kome ste naredili da provali u naše kancelarije i dobavi vam kopiju očevoeg testamenta, da iskopa očevo telo i ubije Džuliju Stanford.“

Tajler nije odmah došao do glasa. Potom reče: „Vi ste ljudi! Ovaj čovek je osuđivani prestupnik. Niko neće verovati njegovoj reči protiv moje!“

„Niko i ne mora da mu veruje na reč“, uzvratil Stiv. „Da li ste nekada ranije videli ovog čoveka?“

„Naravno da jesam. Ja sam mu sudio.“

„Kako se zove?“

„Zove se...“ Tajler u tom času uvide klopku. „Hoću da kažem... verovatno ima mnogo lažnih imena.“

„Kada ste mu sudili u vašoj sudnici, ime mu je bilo Hal Bejker.“

„To je... to je tačno.“

„Međutim, kada je došao u Boston, predstavili ste ga kao Frenka Timonsa.“

Tajler poče da muca: „Vidite, ja... ja...“

„Sredili ste da ga oslobode iz zatvora i stavili ga pod vaš nadzor, a zatim ste ga iskoristili u pokušaju da dokažete kako je Margo Posner prava Džulija.“

„Ne! Nemam ništa s tim. Tu ženu nikada pre nisam sreo, sve dok se nije pojavila ovde.“

Stiv se obrati poručniku Kenediju: „Jeste li čuli to, poručniče?“

„Jesam.“

Stiv se vrati Tajleru. „Proverili smo Margo Posner. I njoj ste sudili i stavili je pod vaš nadzor. Okružni tužilac u Čikagu izdao je jutros nalog za pretres vašeg sefa. Pozvao me je malopre da mi kaže kako su pronašli dokument kojim se deo nasleđstva Džulije Stanford prebacuje na vaše ime. Taj dokument potpisan je pet dana pre nego što se navodna Džulija Stanford pojavila u Bostonu.“

Tajler je teško disao, nastojeći da povrati pribranost. „Ja... ja... Pa ovo je besmisleno!“

Poručnik Kenedi kaza: „Hapsim vas, sudijo Stanforde, zbog zavere skovane radi ubistva. Sredićemo dokumenta za izručenje.“

Bićete prebačeni nazad u Čikago.“

Tajler je nepomično stajao, dok se njegov svet rušio.

„Imate pravo da se branite ćutanjem. Ako izaberete da odustanete od tog prava, sve što kažete može i biće upotrebljeno na sudu protiv vas. Imate pravo da razgovarate sa vašim advokatom i zahtevate njegovo prisustvo za vreme ispitivanja. Ako ne možete da ga priuštite, biće vam dodeljen po službenoj dužnosti, da vas predstavlja prilikom ispitivanja, ukoliko to želite. Da li ste to razumeli?“, upita poručnik Kenedi.

„Jesam.“ A onda mu spori, pobedonosni osmeh ozari lice. *Znam kako ću im doskočiti!*, pomisli srećno.

„Jeste li spremni, sudijo?“

On klimnu glavom i mirno odgovori: „Jesam, spreman sam. Voleo bih da se vratim u Rouz Hil, kako bih uzeo moje stvari.“

„Može. Otpratiće vas ova dva policajca.“

Tajler se okrenu da pogleda Džuliju, a u njegovim očima bilo je toliko mržnje da se sva stresla.

Trideset minuta kasnije Tajler i dva policajca stigoše u Rouz Hil. Zajedno su ušli u predvorje.

„Potrebno mi je samo nekoliko minuta da se spakujem“, reče Tajler.

Gledali su ga dok se peo uza stepenice do svoje sobe. Našavši se gore, Tajler priđe pisaćem stolu, u kom se nalazio revolver, i napuni ga.

Činilo se da zvuk ispaljenog hica odjekuje čitavu večnost.

Trideset peto poglavlje

Vudi i Kendal sedeli su u salonu u Rouz Hilu. Petorica-šestorica ljudi u belim kombinezonima skidala su slike sa zidova i počinjala da rastavljaju komade nameštaja.

„Ovo je kraj jedne ere.“ Kendal uzdahnu.

„Pre će biti početak“, reče Vudi. Osmehnuo se. „Voleo bih da vidim Pegino lice kad bude saznala koliko iznosi moj deo bogatstva!“ Potom uze sestru za ruku. „Jesi li ti dobro? Mislim, zbog Marka.“

Ona klimnu glavom. „Preboleću. U svakom slučaju, biću veoma zauzeta. Za dve nedelje imam preliminarno saslušanje. Posle toga videću šta će se dalje dešavati.“

„Uveren sam da će sve biti dobro.“ On ustade. „Moram da obavim jedan važan razgovor“, reče joj Vudi. Morao je da saopšti novosti Mimi Karson.

„Mimi“, kaza Vudi izvinjavajućim tonom. „Bojim se da ću morati da otkážem naš dogovor. Ništa nije onako kako sam se nadao.“

„Jesi li dobro, Vudi?“

„Jesam. Ovde se svašta događa. Pegi i ja smo završili.“

Nastupi duga pauza. „Oh? Vraćaš li se u Houb Saund?“

„Da budem iskren, ne znam šta ću.“

„Vudi?“

„Da?“

Glas joj beše nežan. „Molim te, vrati se.“

Džulija i Stiv bili su u dvorištu.

„Žao mi je što se sve ovako završilo“, reče Stiv. „Mislim, što nisi dobila novac.“

Džulija mu se osmehnu. „Stvarno mi ne treba stotinu kuvara.“ „Nisi razočarana što si uzalud doputovala?“

Ona podiže pogled ka njemu. „Da li je bilo uzaludno, Stive?“ Kasnije se nijedno nije moglo setiti ko je povukao prvi potez, ali se Džulija našla u njegovom zagrljaju. On ju je držao uza sebe i onda su se poljubili.

„Želeo sam ovo da uradim od prvog trenutka kad sam te ugledao.“

Džulija odmahnu glavom. „Kada si me prvi put sreo, rekao si mi da se čistim iz grada.“

On se široko osmehnu. „Jesam, zar ne? Ne želim da ikada odeš.“ A ona pomisli na Saline reči: „Zar ne znaš kada te muškarac prosi?“

„Je li to prosidba?“, upita Džulija.

Stiv je čvršće prvi uza sebe. „U to smeš da se kladiš. Hoćeš li da se udaš za mene?“

„O, da!“

Kendal u tom trenutku izađe iz kuće. U ruci je držala neki papir. „Ja... upravo sam ovo primila.“

Stiv je zabrinuto pogleda. „Nije valjda još jedno?“

„Ne. Proglasili su me za modnu kreatorku godine u kategoriji ženske odeće.“

Vudi, Kendal, Džulija i Stiv sedeli su za trpezarijskim stolom. Svuda oko njih radnici su iznosili fotelje i sofe.

Stiv se obrati Vudiju: „Šta ćete sada da radite?“

„Vraćam se u Houb Saund. Najpre ću se javiti doktoru Tičneru. Zatim, jedna moja prijateljica ima ergelu konja koje ću jahati.“ Kendal pogleda Džuliju. „Vraćaš li se u Kanzas Siti?“

Kada sam još bila mala, pomisli Džulija, želela sam da me neko odvede iz Kanzasa na neko čarobno mesto gde ću pronaći mog princa. Zatim uze Stiva za ruku. „Ne“, odgovori ona. „Ne vraćam se u Kanzas.

Zajedno su posmatrali kako dvojica radnika skidaju ogroman portret Harija Stanforda.

„Nikada mi se nije dopadala ta slika“, reče Vudi.

MOĆ NA KOJOJ BI I PREDSEDNICI POZAVIDELI. BOGATSTVO KAKVO PREMAŠUJE CARSKÉ RIZNICE.

Hari Stanford jedan je od najimućnijih ljudi na svetu, a njegova porodica uživa izuzetan ugled u Americi. Za javnost Hari je oličenje uspešnog biznismena, brižnog filantropa i posvećenog oca, ali ispod te maske zapravo se krije surov i bezosećajan čovek. A to najbolje zna njegovo troje dece, koje kao odrasle ljude vezuje malo šta – osim mržnje prema ocu.

JUTRO, PODNE, NOĆ

Kada stignu vesti da je milijarder pao sa svoje jahte tokom krstarenja po Mediteranu, naslednici se okupljaju u porodičnoj vili kako bi prisustvovali čitanju testamenta. Bogatstvo treba da podele Vudi, plejboj naviknut na lagodan život, oštromni Tajler, sudija u Čikagu, i Kendal, modna dizajnerka koja svoj uspeh duguje mračnoj tajni. Mreža intriga ispletana oko nasledstva dodatno se komplikuje kada se pojavi Džulija, mlada žena koja tvrdi da je Harijeva vanbračna kćerka. Može li se njoj verovati išta više nego ostalim naslednicima?

Sa novim igračem u beskompromisnoj borbi u kojoj su ulozi veći nego što je iko mogao naslutiti, samo je pitanje ko će koga uspeti da nadmudri...

„Uzbudljiv zaplet pun neočekivanih obrta još jednom dokazuje zašto je Šeldon neprikosnoveni majstor žanra.“

– *Publishers Weekly*

TRILER :: LJUBAVNI

za informacije o našim izdanjima
posetite www.vulkani.rs

Ova knjiga štampana
je na prirodnom
recikliranom papiru

1

Italijanski: prostitutka. (Prim. prev.)

2

Francuski: Ovde operater pomorske centrale. (Prim. prev.)

3

Engleski: *Ours not to reason why, ours but to do and die*, citat lorda Alfreda Tenisona, čuvenog pesnika viktorijanskog doba u Engleskoj devetnaestog veka. (Prim. prev.)

4

Italijanski: luđak. (Prim. prev.)

5

Džejms Danfort Den Kvejl (James Danforth „Dan“ Quayle), američki političar koji je bio četrdeset četvrti potpredsednik Sjedinjenih Država kod predsednika Džordža H. V. Buša (1989-1993). Osim toga, bio je član Predstavničkog doma i senator Indijane. (Prim. prev.)

6

Francuski: Dobar dan. Kako mogu da vam pomognem? (Prim. prev.)

7

Francuski: Šta tražite ovde? Ovo je privatna kancelarija. Odlazite! (Prim. prev.)

8

Engleski: oluja, vetar, udar vetra. (Prim. prev.)